Charlaine Harris
Élőhalottak Dallasban

Fordította
Binder Natália

CHARLAINE HARRIS

True Blood sorozat 2.

Élőhalottak Dallasban

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2009

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Charlaine Harris: *Living Dead in Dallas*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:
Inni és élni hagyni

Előkészületben:
Holtak klubja

Copyright © 2002 by Charlaine Harris

Hungarian translation © Binder Natália, 2009
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2009

ISBN 978 963 254 220 1

Ezt a könyvet azoknak ajánlom,
akik szerették az *Inni és élni hagynit*.
Köszönöm a biztatást.

1. FEJEZET

Andy Bellefleur olyan részeg volt, mint egy disznó. Nem ez volt Andy rendes formája – nekem elhihetitek, én aztán ismerek minden Bon Temps-i piást. Az a jó néhány év, amit lehúztam Sam Merlotte kocsmájában, bőven elég volt ahhoz, hogy szépen bemutatkozzanak nekem mind egy szálig. De Andy Bellefleur helyi fiú, és Bon Temps maroknyi rendőrségének nyomozója ezelőtt még soha nem itta le magát a Merlotte'sban. Eszméletlenül kíváncsi voltam, hogy a mai este miért kivétel.

Akárhogy vesszük is, Andyvel semmilyen értelemben nem voltunk barátok, úgyhogy nem szegezhettem neki egyenesen a kérdést. Más módon azonban nyitott könyv volt előttem, és úgy határoztam, hogy ezt a módot használom. Bár próbáltam a minimumra korlátozni a fogyatékosságom használatát vagy az adományomét, mindegy, minek nevezzük, néha a nyers kíváncsiság győzedelmeskedett.

Leeresztettem hát a gondolatpajzsomat, és beleolvastam Andy gondolataiba. Megsajnáltam.

Andynek emberrablásért kellett letartóztatnia egy férfit aznap délelőtt. A tízéves szomszéd kislányt rabolta el, elvitte egy helyre az erdőben, és megerőszakolta. A kislány kórházban volt, a férfi börtönben, de az a lelki károsodás, amit okozott, helyrehozhatatlan volt. Majdnem sírva fakadtam bánatomban. Olyan gaztett volt ez, ami a múltam miatt túlságosan is érzékenyen érintett. Kicsit jobban szerettem Andyt ezért a mostani levertségéért.

– Andy Bellefleur, kérem a slusszkulcsodat – mondtam. Andy felemelte széles arcát, amin csak nagyon kevés értelem tükröződött. Hosszú kihagyás után, mialatt a szavaim értelme átszüremlett zavaros elméjébe, a khaki vászonnadrágja zsebébe

túrt, majd átadta nehéz kulcscsomóját. Erre egy másik whiskey-kólát tettem elé a pultra.

– A vendégem vagy – és a pult végébe mentem, hogy felhívjam Portiát, Andy lánytestvérét. Bellefleurék egy nagy, fehér, polgárháború előtti, düledező kétszintesben laktak egy régebben jónak mondható környéken, Bon Temps legszebb részének legtakarosabb utcájában. A Magnólia Creek Roadon minden ház a parksáv felé nézett, amelyet a folyó szelt ketté, amely két partján út futott. A víz fölött itt is, ott is mutatós kis gyaloghidak íveltek át. Volt még néhány régi ház az utcában, de mindegyik jobb karban, mint a Bellefleur-ház. A Belle Rive egyszerűen túl sok volt Portiának, az ügyvédnek, és Andynek, a zsarunak ahhoz, hogy fenntartsák, minthogy annak a pénznek, ami egy ilyen ház meg a kert karbantartásához kell, már híre-hamva sem volt. Csakhogy a nagyanyjuk, Caroline, az eladásnak még a gondolatát is makacsul elutasította.

Portia második csengésre vette fel.

– Portia, Sookie Stackhouse vagyok – mondtam megemelt hangon, hogy túlkiabáljam a kocsma nyüzsgő zaját.

– Biztos munkából hívsz.

– Igen. Itt van Andy, és a sárga földig leitta magát. Elvettem az autókulcsát. Érte tudsz jönni?

– Andy felöntött volna a garatra? Na, ez sem fordul elő gyakran. Persze, tíz perc, és ott vagyok – ígérte, és letette.

– Helyes kislány vagy te, Sookie – jelentette be váratlanul Andy.

Felhörpintette az italt, amit töltöttem neki. Gyors mozdulattal eltüntettem a poharat a látóteréből, és abban reménykedtem, hogy nem kér még egyet.

– Kösz, Andy – mondtam. – Te is rendes vagy.

– Hol van… a fiúd?

– Éppen itt – szólalt meg egy hűvös hang, és Bill Compton

bukkant fel, pontosan Andy mögött. Rámosolyogtam Andy darvadozó feje fölött. Billnek barna szeme és haja volt, magassága körülbelül egy nyolcvan. Széles válla és izmoktól súlyos karja volt, mint az olyan kétkezi munkásnak, aki évek hosszú során át acélosodott. Bill előbb az apjával vezette a farmot, aztán egymaga, még mielőtt a háború idején katonának állt volna. Mármint a polgárháború idején.

– Hahó, V. B.! – kiáltotta Charlsie Tooten férje, Micah. Bill az üdvözlés viszonzásaként könnyedén intett neki, majd az öcsémnek, Jasonnek is, aki kifogástalan udvariassággal mondta, hogy:

– Jó estét, Vámpír Bill!

Jason, aki nem fogadta Billt maradéktalan örömmel kis családunk körében, nemrégen tiszta lapot kezdett a kapcsolatukban. Gondolatban visszatartottam a levegőt, kíváncsi voltam, hogy ez a kedvezőbb hozzáállás menynyire lesz tartós.

– Bill, te rendes vagy vérszívó létedre – mondta megfontoltan Andy a bárszéken megfordulva, hogy Billre nézhessen. Magasabb kategóriába soroltam Andy részegségének fokát, mivel egyébként soha nem lelkesedett volna ennyire azért, hogy az amerikai társadalom a vámpírokat az átlagpolgárai közé fogadta.

– Kösz – mondta Bill szárazon. – Te sem vagy olyan vészes Bellefleur létedre. – Áthajolt a pulton, hogy megcsókoljon. Az ajka éppolyan hűvös volt, mint a hangja. Ehhez bizony hozzá kellett szokni. Csakúgy, mint ahhoz, hogy ha a fejedet a mellkasára hajtod, akkor nem hallod odabentről a szívverését. – Szép estét, édesem– mondta azon a mély hangján. A pulton elécsúsztattam egy pohárral abból a bizonyos japán fejlesztésű B negatívból, ő meg egy hajtásra megitta, aztán megnyalta a száját. Szinte azonnal kapott egy kis színt az arca.

– Hogy ment a találkozód, drágám? – kérdeztem. Bill az es-

te nagy részét Shreveportban töltötte aznap.

– Majd később elmesélem.

Reméltem, hogy az ő munkával kapcsolatos története kevésbé nyomasztó, mint Andyé.

– Jó. Megköszönném, ha segítenél Portiának a kocsiba tenni Andyt. Már itt is van – mondtam az ajtó felé biccentve.

Most az egyszer Portián nem a szokásos munkába járó öltözékének darabjai – szoknya, blúz, nadrágkosztüm és törpesarkú – voltak. Helyette kék farmer és egy elrongyolódott főiskolai tréningfelső volt rajta. Portiának ugyanolyan darabos volt a felépítése, mint a bátyjának, de csodálatosan ápolt, hosszú, dús, gesztenyebarna haja arra utalt, hogy ő még nem adta fel. Céltudatosan nyomult keresztül a lármás tömegen.

– Hát, úgy van, rendesen elázott – mondta végigmérve a bátyját. Portia próbálta nem észrevenni Billt, akitől mindig nagyon feszengett. – Nem gyakran csinálja, de ha *ő* egyszer belefog valamibe, akkor nem végez félmunkát.

– Portia, Bill ki tudná vinni a kocsidhoz – mondtam. Andy magasabb volt Portiánál, és elég testes is, egyértelműen túl nehéz a húgának.

– Szerintem nekem is menni fog – válaszolta kurtán, és még mindig nem nézett Billre, aki felém fordulva felhúzta a szemöldökét.

Így hát hagytam, hogy az egyik karjával átölelje és megpróbálja lecibálni a bárszékről. Andy úgy ült ott, mint a faszent, meg sem moccant. Portia körbepillantott, hogy látja-e Sam Merlotte-ot, a bártulajt, aki látszatra alacsony és inas, de valójában nagyon erős volt.

– Sam a Country Clubban egy évfordulós bulin keveri az italokat – mondtam. – Jobban jársz, ha hagyod, hogy Bill segítsen.

– Rendben – mondta az ügyvédnő, szemét mereven a fé-

nyesre polírozott bárpultra szegezve. – Köszönöm szépen.

Bill talpra állította Andyt, és másodpercek alatt az ajtónál termett vele, annak ellenére, hogy a delikvens lába inkább egy rongybabáéhoz hasonlított. Micah Too-ten felpattant, hogy kinyissa nekik az ajtót, így Bill egy lendülettel már kint is volt vele a parkolóban.

– Kösz, Sookie – mondta Portia. – A számlája rendezve van?

Bólintottam.

– Jó – mondta, és tenyerével a pultra csapott, jelezve, hogy ő itt végzett. De még végig kellett hallgatnia a jóindulatú tanácsok többszólamú kórusát, amint Bill nyomában kilépett a Merlotte's ajtaján.

Így történt, hogy Andy Bellefleur nyomozó öreg Buickja az egész éjszakát és a rá következő nap egy részét a Merlotte's parkolójában töltötte. Az autó egészen bizonyosan üres volt, amikor Andy kiszállt belőle, hogy a Merlotte'sba bemenjen, ahogy később erre meg is esküdött. Azonban azt is beismerte, hogy érzelmi feldúltsága olyannyira lekötötte gondolatait, hogy a kocsi bezárásáról megfelejtkezett.

Valamikor este nyolc óra – amikor Andy a Merlotte'sba ért – és másnap délelőtt tíz óra között – amikor a bár kinyitásában segítettem – Andy kocsija új utasra tett szert.

Ez az illető igazán kínos helyzetbe hozta a rendőrt. Ez az illető halott volt.

Nekem egyáltalán ott sem kellett volna lennem. Esti műszakos voltam előző nap, és aznap megint estés lettem volna. De Bill megkért, hogy cseréljek az egyik kollégámmal, mert szerette volna, ha elkísérem Shreveport-ba, és Samnek sem volt ellene kifogása. Megkérdeztem a barátnőmet, Arlene-t, hogy nem venné-e át a műszakomat, ő szabadnapos volt, de mindig hajtott a több borravalóra, amit esténként kaptunk, így bele-

egyezett, hogy délután ötre bejön.

Kétségtelen, hogy Andynek már reggel el kellett volna vinnie a kocsiját, de túl másnapos volt ahhoz, hogy hülyét csináljon magából azzal, hogy Portiával elcipelteti magát még a Merlotte'sba is, ami nem esett útba a rendőrörs felé. Portia felajánlotta, hogy délben elmegy érte a munkahelyére, és aztán együtt ebédelnek a bárban. Akkor a kocsiját is elhozhatja.

Így a Buick, hallgatag utasával együtt, lényegesen tovább várakozott a felfedezésére a kelleténél.

Előző éjjel aludtam vagy hat órát, úgyhogy elég jól éreztem magam. Vámpírral járni komoly kihívás a szervezet egyensúlyi állapotára nézve, ha kimondottan annyira nappali típus valaki, mint én. Segítettem bezárni a boltot, és éjjel egyre értem haza Bill-lel. Együtt beültünk a hatalmas, forró vizes kádjába, aztán más dolgokat is csináltunk együtt, de kevéssel kettő után már lefeküdtem, és majdnem kilencig fel sem keltem. Bill addigra réges-régen a föld alatt volt.

Reggelire sok vizet és narancslevet ittam, bevettem a multivitamint meg a vaspótló tablettát, amely azóta került az étrendembe, mióta Bill felbukkant az életemben, és ezzel együtt megjelent (a szerelem, a kaland és az izgalom mellett) a vérszegénység állandó fenyegetése. A levegő, hál' istennek lehűlt egy kicsit, és ott ültem Bill háza előtt a verandán kardigánban és laza fekete szövetnadrágban, amit akkor vettünk fel munkához, amikor túl hideg volt a sorthoz. A fehér, galléros pólóm bal oldalára a MERLOTTE'S BAR felirat volt hímezve.

Ahogy átfutottam a reggeli lapot, a tudatom egyik kis szelete észlelte, hogy a fű már határozottan nem nő olyan gyorsan. Néhány levél is már mintha kezdett volna színt váltani.

A gimi focistadionja éppenhogy csak elviselhető lesz majd a péntek esti meccsre.

A nyár kimondott utálattal hagyta el Louisianát, még Észak-

Louisianát is. Az ősz nagyon kelletlenül köszöntött be, mintha bármelyik pillanatban átvehetné helyét a júliusi tikkasztó hőség. Azonban éberen figyeltem, és ezen a reggelen megéreztem az ősz leheletét. Az ősz és tél hosszabb éjszakákat jelent, több Bill-lel töltött időt, több alvással töltött órát.

Így aztán vidáman indultam munkába. Amikor a bár előtt megláttam az egy szál magában álldogáló Buickot, eszembe jutott, hogy milyen megdöbbentő volt, hogy Andy úgy a lovak közé dobta a gyeplőt előző este. Be kell vallanom, megmosolyogtatott, amikor eszembe jutott, hogy is érezheti magát ma. Pont, amikor már el akartam hajtani az autója mellett, hogy az épületet megkerülve a többi alkalmazott kocsija mellé álljak be hátra, akkor láttam, hogy a hátsó ajtaja résnyire nyitva van. Ettől pedig égve marad a belső fény, ugye? Az aksija meg lemerül. Akkor idegeskedne, be kéne jönnie a bárba, hogy vontatót hívjon, vagy hogy megkérjen valakit, hogy bikázzák meg… így üresbe tettem a kocsimat, a motort járva hagytam, és kiszálltam. Ez optimista tévedésnek bizonyult.

Becsaptam az ajtót, de nem csukódott be egészen. Ezért nekidőltem, és megnyomtam; gondoltam, így majd helyére kattan a zár, és mehetek a dolgomra. Megint nem sikerült becsukni. Erre türelmetlenül teljesen kitártam, hogy lássam, mi van útban. Bűzfelhő csapott ki a parkoló levegőjébe, rettenetes bűz. Rémület rántotta görcsbe a gyomromat, ugyanis ez a szag nem volt nekem ismeretlen. A hátsó ülésre pillantottam, tenyeremet a számra tapasztottam, habár ez nem sokat segített a szag ellen.

– Jaj nekem – suttogtam. – A francba. – Lafayette, az egyik szakács a Merlotte'sban, ott volt a hátsó ülésre bedobva. Meztelenül. Az ő keskeny barna lábfeje volt az – a lábkörmét karmazsinpirosra lakkozta –, amitől nem lehetett az ajtót becsukni, és Lafayette holtteste volt az, ami azt az átható bűzt árasztotta.

Elbotorkáltam onnan, bezuhantam a kocsimba, és dudálva a

bár mögé hajtottam. Sam futva jött ki a hátsó ajtón, a derekára kötény volt kötve. Leállítottam a kocsit, és olyan gyorsan pattantam ki belőle, hogy szinte észre sem vettem, és már kint is voltam, aztán úgy tapadtam Samre, mint az elektrosztatikus töltést kapott alsószoknya a nejlonharisnyára.

– Mi baj van? – hallottam Sam hangját pont a fülem mellett. Hátrahúzódtam, hogy ránézhessek, a tekintetemet nem kellett túl magasra emelnem, mivel Sam alacsony pasi volt. Aranyvörös haja ragyogott a reggeli

fényben. Állhatatos, kék szeme volt, ami az aggodalomtól tágra nyílt.

– Lafayette – mondtam, és zokogásban törtem ki. Nevetséges volt, idétlen és teljesen értelmetlen, de nem tehettem ellene semmit. – Andy Bellefleur kocsijában van, meghalt.

Sam karja körém fonódott, és megint közel húzott magához.

– Jaj, Sookie, úgy sajnálom, hogy látnod kellett– szólt. – Kihívjuk a rendőrséget. Szegény Lafayette.

A Merlotte's nem jelentett teljesíthetetlen kihívást a kifinomult kulináris művészetek terén, mivel Sam csak pár fajta szendvicset meg sült krumplit tett az étlapra, így aztán a szakácsok jöttek-mentek egymás után. De Lafayette a legtöbbjüknél tovább kitartott, elég nagy meglepetésemre. Lafayette meleg volt, a hivalkodó típusú meleg, sminket viselő, hosszú körmű meleg. Az észak-louisianaiak kevésbé voltak toleránsak, mint a New Orleans-iak, és véleményem szerint Lafayette, aki a tetejébe még színes bőrű is volt, kétszeresen nehéz helyzetben lehetett. A nehézségei ellenére – vagy éppen ezek miatt– vidám, szórakoztatóan pajkoskodó, eszes és valójában még jó szakács is volt. Volt egy különleges szószreceptje, amellyel a hamburgereket locsolgatta, és az emberek meglehetősen gyakran rendeltek Lafayette Burgert.

– Vannak rokonai errefelé? – kérdeztem Samet. Zavarodot-

tan szétváltunk, aztán bementünk az épületbe, Sam irodájába.

– Volt egy unokatestvére – mondta Sam, miközben beütötte a segélykérő 911-es számát. – Kérem, jöjjenek a Merlotte'sba, a Hummingbird Roadra – mondta az ügyeletesnek. – Van itt az egyik autóban egy halott férfi. Igen, a parkolóban, a bár előtt. Ó, és talán értesíteni kellene Andy Bellefleurt is. Az ő autójáról van szó.

A vonal másik végén felharsanó hangos tiltakozást még ott is hallani lehetett, ahol álltam.

Dániellé Gray és Holly Cleary, a reggeli műszak két pincérnője lépett be nevetgélve a hátsó ajtón. Mindketten elvált, húszas éveik közepén járó nők voltak. Dániellé és Holly kiskoruk óta barátnők voltak, és látnivaló volt, hogy szívesen dolgoznak, ha együtt lehetnek.

Hollynak volt egy ötéves, óvodás fia, Danielle-nek pedig egy hétéves lánya és egy pici fia, aki kicsi volt még az óvodához, így amíg Dániellé a Merlotte'sban volt, a nagymamája vigyázott rá. Soha nem kerültem közel ehhez a két nőhöz – akik végül is a kortársaim voltak –, mert nagyon jól elvoltak magukban is.

– Baj van? – kérdezte Dániellé, amint meglátta az arcomat. Az övé, hosszúkás és szeplős, nyomban megtelt aggodalommal.

– Miért áll kint Andy kocsija? – kérdezte Holly. Eszembe jutott, hogy egy ideig Andyvel járt. Hollynak rövid szőke haja volt, amely úgy lógott az arca körül, mint a hervadó százszorszép szirmai, és neki volt a legüdébb bőre, amit valaha csak láttam. – Itt éjszakázott benne?

– Nem – mondtam –, de valaki más igen.– Ki?

– Lafayette van bent.

– Andy megengedte egy fekete homokosnak, hogy a kocsijában aludjon? – Ezt Holly kérdezte, a tapintatlan szókimondó

kettejük közül.

– Mi történt vele? – Ez meg Dániellé volt, az okosabbik.

– Nem tudjuk – mondta Sam. – A rendőrség már úton van.

– Ezt úgy kell érteni – mondta Dániellé tagoltan és megfontoltan –, hogy meghalt.

– Igen – válaszoltam. – Egészen pontosan úgy kell érteni.

– Na, itt egy órán belül nyitni kell. – Holly két tenyerét gömbölyded csípőjére tette. – Hogy csináljuk ezt az egészet? Ha a rendőrség engedi, hogy kinyissunk, akkor ki fog itt nekünk főzni? Jönnek majd az emberek, és ebédet akarnak.

– A biztonság kedvéért jobb, ha felkészülünk rá – mondta Sam. – Habár nem hiszem, hogy valamikor délután előtt ki tudunk nyitni. – Ezzel bement az irodájába, és hívogatni kezdte a beugrós szakácsokat.

Nagyon furcsa érzés volt a szokásos nyitás előtti teendőket végezni, mintha Lafayette bármelyik pillanatban belibeghetne valami sztorival, hogy milyen buliban volt, ahogy pár napja is. A szirénák vijjogva közeledtek a Merlotte's előtt futó autóúton. Autók csikorogtak keresztül Sam kavicsos parkolóján. Mire a rendőrség megjött, addigra már levettük a székeket, megterítettünk, és plusz evőeszközöket tekertünk szalvétába, hogy kéznél legyenek, ha cserélni kell.

A Merlotte's a város határán kívül volt, így a megyei seriff volt illetékes. Bud Dearborn, aki apámnak jó barátja volt, mostanra már teljesen megőszült. Az arca homorú volt, mintha valamiféle emberi pincsikutya lenne, barna szeme opálosan fénylett. Ahogy a bár bejárata felé közeledett, láttam, hogy bakancs és a New Orleans Saints-baseballsapkája van rajta. Biztos a farmján dolgozott, amikor behívták. Vele jött Alcee Beck, az egyetlen afroamerikai nyomozó a megyei rendőrségnél. Alcee bőre olyan fekete volt, hogy a fehér ing csak úgy virított rajta. A nyakkendője pedánsan volt megcsomózva, az Öltönye töké-

letesen kifogástalan. A cipője fényesre suvickolva.

Bud és Alcee, ők ketten vezették a megyét… legalábbis azok közé a fontosabb tagok közé tartoztak, akik működtették. Ott volt még Mike Spencer, a temetkezési vállalat igazgatója és megyei halottkém, aki jelentős befolyással bírt a helyi ügyekre is, Búdnak pedig jó barátja volt. Bármibe lefogadtam volna, hogy Mike már odakint van a parkolóban, és éppen halottnak nyilvánítja szegény Lafayette-et.

Bud Spencer megszólalt:

– Ki fedezte fel a holttestet?

– Én. – Bud és Alcee igazítottak a haladási irányukon, és felém indultak.

– Sam, birtokba vehetnénk az irodádat egy időre?– kérdezte Bud. Majd anélkül, hogy megvárta volna Sam válaszát, arrafelé biccentett a fejével, jelezve, hogy menjek be.

– Persze, csak tessék – felelte a főnököm szárazon.– Sookie, hogy vagy?

– Jól vagyok, Sam. – Nem voltam benne biztos, hogy

ez igaz is, de Sam semmit sem tehetett értem anélkül, hogy bajt ne-kevert volna, és nem segíthetett. Bár Bud intett, hogy üljek le, csak a fejemet ingattam, miközben ő és Alcee letelepedtek az irodában. Bud persze Sam nagy, főnöki székébe ereszkedett, Alceenek egy vékonyan párnázott, jobbacska vendégszékkel kellett beérnie, amely bal oldalon állt.

– Mesélj nekünk arról, amikor Lafayette-et utoljára láttad életben – javasolta Bud.

Elgondolkodtam.

– Tegnap este nem dolgozott – mondtam. – Anthony volt bent, Anthony Bolivár.

– Az meg ki? – Alcee széles homlokát ráncolta. – Nem ismerős a neve.

– Bill egyik barátja. Ide költözött, és kellett neki valami

munka. Megvolt hozzá a megfelelő tapasztalata. – Egy étkezdében dolgozott a nagy gazdasági világválság idején.

– Azt akarod mondani, hogy a Merlotte'sban az ételeket egy vámpír készíti?

– És? – kérdeztem. Éreztem, hogy az ajkam makacskodva megfeszül, és a szemöldököm összébb húzódik, tudtam, hogy az arckifejezésem kezd dühös lenni. Nagyon igyekeztem, hogy ne olvassak a gondolataikban, nagyon igyekeztem, hogy kívül maradjak ezen az egészen, de nem volt könnyű. Bud Dearborn átlagos eset volt, de Alcee úgy villogtatta a gondolatait, ahogy egy világítótorony küldi a jeleit. Ebben a pillanatban éppen az ellenszenv és a félelem között ingadozott.

Azokban a hónapokban, mielőtt Bill-lel találkoztam,

és rájöttem, milyen becsben tartja a fogyatékosságomat – adományomat, ahogy ő látta –, mindent elkövettem, hogy úgy tegyek mások, de még magam előtt is, mintha nem is tudnék gondolatot olvasni. De amióta Bill kiszabadított abból a szűk cellából, amit magam köré építettem, azóta már csinálom és gyakorlom, Bill bátorítása mellett. Szavakba kellett öntenem neki azokat a dolgokat, amiket évek óta éreztem. Néhány ember tiszta, átható gondolatokat küldött, mint ahogyan Alcee. A legtöbb ember ki-kihagyott, mint Bud Dearborn. Amennyire én tapasztaltam, nagyon sok múlt azon, hogy mennyire voltak erőteljesek az érzelmeik, mennyire tiszta a gondolkodásuk és milyen az időjárás. Néhány ember fejében iszonyú kuszaság kavargott, és majdnem teljes lehetetlenség lett volna megmondani, hogy mire gondolnak. Talán valamicskét beleláttam a hangulataikba, de ennél több aztán semmi.

Azt el kell ismernem, hogy ha megérintettem azt az embert, akinek a gondolataiba bele akartam olvasni, akkor tisztább lett a kép – pont úgy, mintha az egyszerű szobai antennát kábelre cseréltem volna. Arra is rájöttem, hogy ha megnyugtató képe-

ket „küldök” az adott személynek, úgy át tudok folyni a tudatán, mint a tiszta víz.

Semmit sem kívántam kevésbé, mint beletúrni Alcee Beck gondolataiba. Azonban akaratomon kívül teljes képet kaptam Alcee mélyen babonás reakciójáról, amint megtudta, hogy egy vámpír dolgozik a Merlotte’sban, arról, hogy elöntötte az undor, amikor leesett neki, hogy én vagyok az a nő, akiről hallotta, hogy egy vámpírral

jár, és arról, hogy milyen mélyen elítéli a nyíltan meleg Lafayette-et, a feketék közösségének szégyenfoltját. Alcee arra a következtetésre jutott, hogy valaki szándékosan dugta Andy Bellefleur kocsijába a meleg fekete bőrű férfi holttestét. Alcee azon töprengett, hogy vajon AIDS-es volt-e Lafayette, és hogy a vírus beihatta-e valahogyan magát a kocsiülésbe, és ott konzerválódhat-e. ő bizony eladta volna ezt a kocsit, ha az övé lett volna.

Ha megérintettem volna Alceet, még a telefonszámát és a felesége melltartóméretét is megtudhattam volna.

Bud Dearborn elég furcsán nézett rám.

– Mondott valamit? – kérdeztem.

– Igen. Azt szerettem volna megtudni, hogy láttad-e este itt valamikor Lafayette-et. Nem jött be egy italra?

– Soha nem láttam itt mint vendéget. – Ha jobban belegondoltam, soha nem láttam inni sem. Akkor gondoltam rá először, hogy az ebédidős vendégsereg elég vegyes, de rájöttem, hogy az éjszakai közönség szinte kizárólag fehérekből áll.

– Hova járt társaságba?

– Gőzöm sincs. – Lafayette minden történetet megváltoztatott nevekkel mesélt, az ártatlanok védelmében. Nos, igazából a bűnösök védelmében.

– Mikor láttad utoljára?

– Kint a kocsiban, ho’tan. Bud bosszúsan ingatta a fejét.

– Élve, Sookie.

– Hát. Azt hiszem… három napja. Itt volt még, amikor átvettem a műszakot, és üdvözöltük egymást. Ó, és mesélt valami buliról, ahol volt. – Próbáltam pontosan

felidézni a szavait. – Azt mondta, hogy egy olyan házipörgésen volt, ahol a szexuális perverziók minden formáját ultrakeményen nyomatták. A két férfi leesett állal nézett rám.

– ő mondta így! Nem tudom, hogy mennyi volt igaz belőle. – Láttam magam előtt Lafayette arcát, ahogy mesélte, és azt a szemérmeskedő mozdulatot, ahogy az ujját az ajkára téve beszél, hogy tudjam, neveket és helyeket nem mondhat.

– Az eszedbe sem jutott, hogy erről másoknak is tudnia kellene?

Bud Dearborn döbbenten meredt rám.

– Házibuli volt. Miért kéne bárkinek is szólni róla?

Csakhogy efféle bulikat nem rendezhettek az ő megyéjükben. Mindkét férfi áthatóan nézett rám. Bud ösz-szeszorított foga között szűrte a szavakat, ahogy kérdezett:

– Arról nem tett említést Lafayette, hogy ezen az összejövetelen drogot is használtak volna?

– Nem, semmi ilyesmire nem emlékszem.

– Ezt a bulit fehér vagy fekete ember házában tartották?

– Fehérében – mondtam, aztán már azt kívántam, hogy bár úgy tettem volna, mintha nem tudnám. Azonban Lafayette teljesen le volt nyűgözve a háztól – no, nem azért, mintha olyan nagy vagy menő lett volna. Mitől volt úgy elájulva? Nem igazán tudtam, hogy mi az, ami mély benyomást tehetett Lafayette-re, aki szegény sorban nevelkedett, és maradt is, de abban biztos voltam, hogy fehér ember házáról beszélt, mert azt mondta: – Mindenhol fényképek a falon, mindenki olyan fehér volt, mint a liliom, és mind úgy mosolygott, mint egy aligátor. – Ezt a megjegyzést nem mondtam a rendőröknek, de

nem is faggattak tovább.

Miután elmagyaráztam, hogy miért állt Andy autója a parkolóban, kijöttem Sam irodájából, és visszaálltam a pult mögé. Nem akartam látni, hogy miket ügyködnek kint a parkolóban, vendég pedig egy sem volt, mert a rendőrség lezárta a behajtókat.

Sam a palackokat rendezgette a pult mögött, haladtában letörölgette a polcot, Holly és Dániellé meg lehuppantak a dohányzó egyik asztalához, hogy Dániellé elszívhasson egy cigit

– Mi volt? – kérdezte Sam.

– Semmi különös. Nem tetszett nekik, amikor hallották, hogy itt dolgozik Anthony, és nem tetszett nekik, amit arról a buliról meséltem, amivel itt hencegett a múltkor Lafayette. Te is hallottad, amikor mesélte azt az orgiás sztorit?

– Igen, nekem is mondott róla valamit. Nyilván nagy szám volt neki az az este. Már ha tényleg megtörtént.

– Gondolod, hogy Lafayette csak úgy mondta?

– Inkább azt nem gondolom, hogy olyan nagyon sok többféle bőrszínű és többféle szexuális irányultságú embernek rendezett buli lenne Bon Tempsban – mondta.

– Csak mert téged nem hívtak meg még egyre sem– világítottam rá: Azon tűnődtem, hogy vajon van-e fogalmam arról, hogy mi folyik a mi kis városunkban. Minden Bon Temps-i közül én lehettem az, aki a legjobban ismeri az összefüggéseket, hiszen a dolgokat többé-kevésbé könnyűszerrel megtudhattam, ha úgy döntöttem, hogy turkálok érte egy kicsit. – Legalábbis feltételezem, hogy ez így van.

– Pontosan így van – válaszolt nekem Sam halvány mosolylyal az ajkán, miközben egy whiskey-s üveget törölgetett.

– Azt hiszem, hogy az én meghívóm is elkeveredhetett valahogy a postán.

– Szerinted Lafayette tegnap éjjel visszajött ide, hogy többet

is meséljen neked vagy nekem erről a buliról?

Vállat vontam.

– Lehet, hogy csak valakivel találkozót beszélt meg ide a parkolóba. Végül is azt mindenki tudja, hogy hol van a Merlotte's. Megkapta a fizetését? – Vége volt a hétnek, Sam ilyenkor szokta odaadni a fizetésünket.

– Nem. Lehet, hogy azért jött be, de másnap munkaidőben odaadtam volna. Vagyis hogy ma.

– Kíváncsi lennék rá, hogy ki hívta meg Lafayette-et arra a bulira.

– Jó kérdés.

– Azt ugye nem gondolod, hogy volt annyira hülye, hogy próbáljon megzsarolni valakit?

Sam a bárpult fahatású borítását dörgölte egy törlőronggyal. A pult már ragyogott, de Sam szerette munkával elfoglalni a két kezét, erre rájöttem.

– Nem hinném – mondta, miután megfontolta a választ. – Nem, biztos a rossz embert választották. Azt tudod, hogy Lafayette mennyire indiszkrét volt. Nemcsak azért, mert elkotyogta, hogy ilyen helyen volt – és lefogadom, hogy ezt nem vették jó néven tőle –, hanem

meglehet, hogy jobban ki akarta használni az ott szerzett ismeretségeit, mint amennyire a többi – hát, mondjuk úgy, résztvevő – szerette volna.

– Mint, mondjuk, hogy kapcsolatban marad azokkal, akik ott voltak a bulin? Nyilvánosság előtt huncutkán rájuk kacsint?

– Valami ilyesmi.

– Gondolom, ha szexelsz valakivel, vagy nézed, miközben szexei, akkor utána már úgy érzed, hogy egyenlők vagytok. – Kissé kételkedve mondtam ezt, minthogy igen csekély tapasztalattal rendelkeztem ezen a téren, de Sam bólogatott.

– Lafayette mindennél jobban vágyott rá, hogy elfogadják

olyannak, amilyen – mondta Sam, és ezzel tökéletesen egyetértettem.

2. FEJEZET

Fél ötkor nyitottunk ki végre-valahára, akkor, amikor már mindannyian úgy unatkoztunk, amennyire emberileg csak lehetséges. Szégyenkeztem emiatt, hiszen végül is azért voltunk ott, mert meghalt valaki, akit ismertünk, de tagadhatatlan tény, hogy miután rendet vágtunk a raktárban, kitakarítottuk Sam irodáját, és lejátszottunk jó néhány parti bourre-t (Sam nyert öt dollár valamennyit), már mindannyian szívesen fogadtunk bárki újonnan jövőt. Kellemes látvány volt, amikor a hátsó ajtón belépett Andy unokatestvére, Terry Bellefleur, aki gyakran volt beugró szakács vagy pultos nálunk a Merlotte'sban.

Úgy saccolom, hogy Terry az ötvenes évei derekán járhatott. Vietnami veterán volt, aki másfél évet töltött hadifogságban. Az arcán volt néhány elég határozott sebhely, és a barátnőm, Arlene azt mesélte, hogy a testén lévő hegek még sokkal csúnyábbak. Terrynek vörös haja volt, habár úgy tűnt, mintha minden hónappal kissé őszesebb lenne.

Mindig is nagyon bírtam Terryt, aki mindent elkövetett, hogy kedves legyen velem – kivéve, ha éppen eluralkodott rajta a sötét hangulat. Szomszédai tanúsága szerint Terry borús napjai elkerülhetetlen következményei voltak a legborzalmasabb rémálmoknak. Ezeken a rémálmokkal terhes éjjeleken áthallatszott hozzájuk Terry üvöltése.

Soha, de soha nem olvastam bele Terry gondolataiba. Úgy tűnt, hogy ma jól van. A vállát lazán leengedte, és szeme nem cikázott ide-oda.

– Jól vagy, édes kis csillag? – kérdezte, együtt érzően paskolgatva a karomat.

– Köszi, Terry, jól. Csak úgy sajnálom Lafayette-et.

– Igen, nem volt annyira rossz fej. – Terry szájából ez való-

ságos dicshimnusznak számított.

– Elvégezte a munkáját, mindig időben jött. A konyhát tisztán tartotta. Soha nem volt egy rossz szava sem.– Ez a működési szint túlszárnyalta Terry legmagasabb elvárásait. – Aztán ott hal meg Andy Buickjában.

– Attól tartok, hogy Andy a kocsiját már… – kerestem a legenyhébb kifejezést.

– Andy azt mondta, hogy tisztítható. – Terry sürgősen le akarta zárni ezt a témát.

– Azt elmesélte, hogy mi történt Lafayette-tel?

– Azt mondja, hogy úgy néz ki, hogy kitörték a nyakát. És találtak arra utaló, hát bizonyítékokat, hogy Lafayette-et. .. zargatták. – Terry barna szeme izzani kezdett, és a távolba meredt, a tekintetében jól látszott, mennyire szorong. „Zargatáson” valami erőszakosat, valami szexuálisát értett.

– Szent egek, milyen iszonyatos. – Dániellé és Holly

lépett mögém, és útban kifelé a bár mögötti nagy szemeteskonténerhez, egy pillanatra Sam is megállt az irodájában összeszedett újabb zsák szeméttel.

– Lafayette nem úgy nézett ki… mármint úgy értem, a kocsi nem olyan volt, mintha…

– Meggyalázták volna?

– Pontosan.

– Andynek az a véleménye, hogy máshol ölték meg.

– Fuj – mondta Holly. – Ne is mondd. Nekem ez túl sok.

Terry a vállam fölött a két nőre nézett. Nem rajongott túlzottan sem Hollyért, sem Danielle-ért, habár azt nem tudtam, hogy mi az oka, de nem is nagyon erőlködtem, hogy rájöjjek.

Próbáltam nem beleártani magam mások magánügyeibe, különösen most, hogy már jobban tudtam uralni a saját képességemet. Hallottam, hogy azok ketten odébbállnak, miután Terry néhány másodpercig kitartóan bámult rájuk.

– Portia jött tegnap Andyért? – kérdezte.

– Igen, én hívtam fel. Andy nem tudott volna vezetni. Habár lefogadom, hogy most azt kívánja, bárcsak hagytam volna. – Az már holtbiztos, hogy soha nem fogok Andy Bellefleur népszerűségi listája élére kerülni.

– Nehezen tudta kivinni a kocsiba?

– Bill segített neki.– Vámpír Bill? A pasid?– Aha.

– Remélem, Portia nem rémült halálra – mondta Terry úgy, mintha elfelejtette volna, hogy én is ott vagyok.

Éreztem, ahogyan eltorzul az arcom.

– Nem létezik az égvilágon semmilyen olyan ok, ami miatt Portia Bellefleurnek halálra kéne rémülnie Billtől – mondtam, és volt valami abban, ahogyan ezt mondtam, ami átjutott Terry elbarikádozott gondolatainak ködén.

– Portia egyáltalán nem olyan kemény, mint amilyennek mindenki hiszi – mondta Terry. – Másfelől te kívülről egy édes kis cukorfalat vagy, belül pedig buldog.

– Nem tudom, hogy ezt inkább bóknak vegyem, vagy behúzzak-e egyet az orrnyergedre.

– Csak tessék. Hány nő – vagy alkalmasint férfi– mondana ilyet egy olyan eszelősnek, mint én? – És Terry elmosolyodott úgy, ahogyan egy lidérc tenné. Egészen mostanáig nem tudtam, hogy mennyire van tudatában a hírnevének.

Lábujjhegyre emelkedtem, hogy adjak egy puszit a sebhelyes arcára, hogy kinyilvánítsam, nem félek tőle. Miközben visszaereszkedtem a sarkamra, rájöttem, hogy ez azért nem teljesen igaz. Bizonyos körülmények között nemcsak az fordulhatna elő, hogy nagyon elővigyázatos lennék ezzel a sérült emberrel, de az sincs kizárva, hogy igazán meg is rémülnék tőle.

Tery megkötötte magán az egyik fehér szakácskötény madzagját, és nekifogott, hogy kinyissa a konyhát. Mi, többiek, újra munka üzemmódra kapcsoltunk. Nekem nem sokáig kel-

lett már felszolgálnom, mert csak hatig voltam, hogy el tudjak menni Bill-lel Shreveportba. Utáltam, hogy Sam fizet azért az időért, amit a Merlotte's-ban munkára várva láblógatással töltöttem: de a raktár

rendbe rakása és Sam irodájának takarítása azért csak számított valamit.

Abban a szempillantásban, ahogy a rendőrség elbontotta a kordont a parkolóban, a vendégek áradata elkezdett behömpölyögni, olyan sokan voltak, amennyien egy ilyen kis városkában, mint Bon Temps, egyáltalán lehetséges volt. Andy és Portia az elsők között érkeztek, és láttam, hogy Terry a kiadóablakon kinéz az unokatestvéreire, ők odaintettek neki, mire Terry egy fakanállal viszonozta az üdvözlést. Kíváncsi lettem volna, hogy Terryvel, mint unokatestvérrel, milyen szoros a kapcsolat. Abban biztos voltam, hogy nem elsőfokú a rokonság. Persze, mifelénk nevezhettél unokatestvérnek, nagynéninek, nagybácsinak olyanokat is, akikkel csak alig vagy egyáltalán nem álltál vérrokonságban. Miután anyám és apám kocsiját elragadta a hídról a szökőár, és meghaltak, anyám legjobb barátnője minden héten vagy második héten igyekezett meglátogatni valami kis ajándékkal a nagyinál; és világéletemben Patty néninek hívtam.

A vendégek minden kérdésére válaszolgattam, ha volt egy kis időm, felszolgáltam a hamburgereket, salátákat, csirkemellcsíkokat – na és a sört – egészen addig, amíg már beleszédültem. Amikor az órára pillantottam, láttam, hogy ideje indulnom. A női mosdóban belebotlottam a váltótársamba, Arlene barátnőmbe. Arlene lángvörös haja (ebben a hónapban két árnyalattal élénkebb) csigák bonyolult zuhatagává volt rendezgetve a tarkóján, és szűk nadrágja látni engedte az egész világnak, hogy három kilótól megszabadult. Arlene négyszer volt férjnél, és kilátásban volt már az ötöske is.

Pár percig a gyilkosságról beszélgettünk, aztán gyorsan elmendtam, hogy melyik asztalnál mi van, mielőtt felkaptam volna a táskámat Sam irodájában, és kiviharzottam volna a hátsó ajtón. Nem volt még teljesen sötét, amikor a házam elé értem, amely a gyér forgalmú autó-úttól fél kilométerrel beljebb állt az erdőben. Régi ház volt; voltak olyan részei, amelyek száznegyven éves múltra tekintettek vissza, de olyan sokszor lett átépítve meg bővítve, hogy nem számított polgárháború előtti épületnek. Amúgy is csak egy régi, vidéki ház volt. A nagyanyám, Adele Hale Stackhouse hagyta rám ezt a házat, és én nagy becsben tartottam. Bill pedzegette, hogy költözzem át az ő házába, amely pont az otthonom mellett levő temető túloldalán volt, fönt a dombon, de nem szívesen hagytam volna el a saját kis tanyámat.

Lerángattam magamról a pincérnő-egyenruhát, és kinyitottam a szekrényt. Bill nyilván azt akarta, hogy kiöltözzem egy kicsit, ha vámpírok ügyében ugrunk át Shreveportba. Ezt, mondjuk, nem értettem igazán, mert nem akarta, hogy bárki is kikezdjen velem, de mindig megkívánta, hogy valóságos bombázó legyek, ha a vámpírok üzemeltette Szemfogadó bárba mentünk, amit inkább csak turisták látogattak.

Pasik.

Nem tudtam dönteni, úgyhogy előbb gyorsan lezuhanyoztam. Mindig ideges lettem, ha a Szemfogadóra gondoltam. Azok a vámpírok, akiké a hely volt, fontos részei voltak a vámpírok hatalmi gépezetének, és miután a tudomásukra jutott a különleges tehetségem, értékes portékává váltam a szemükben. Csakis Billnek köszönhettem, aki ebben a saját törvényeik irányította vámpírtársadalomban pontosan meghatározott helylyel bírt, hogy biztonságban voltam: ott éltem, ahol akartam, és a magam választotta munkát végezhettem. Azonban ezért a biztonságért cserébe mindig köteles voltam megjelenni, ha becitál-

tak, és ilyenkor a telepatikus képességemet a rendelkezésükre kellett bocsátanom. A halandók „főáramába” kívánkozó vámpíroknak enyhébb eszközöket kellett keresniük a korábban megszokottaknál (kínzás és fenyegetés).

A forró víztől egy csapásra jobban éreztem magam, és ellazultam, ahogy a hátamra zubogott.

– Csatlakozhatom?

– A fenébe is, Bill! – A szívem majd kiugrott a mellkasomból, és a csempézett falnak kellett dőlnöm, hogy össze ne essem.

– Bocsánat, kicsim. Nem hallottad, hogy nyílik a fürdőszobaajtó?

– Nem, a francba is. Miért nem tudsz kiáltani, hogy itthon vagyok, édesem, vagy valami ilyesmi?

– Bocsánat – mondta megint, de nem csengett valami őszintén. – Kívánja a hölgy, hogy valaki megmossa a hátát?

– Nem, köszönöm – sziszegtem. – Most éppen nem vagyok hátmosis hangulatomban.

Bill elvigyorodott (így láthattam, hogy a szemfoga nincs kiengedve), és behúzta a zuhanyfüggönyt.

Amikor többé-kevésbé illedelmesen törülközőbe burkolózva kijöttem a fürdőszobából, Bill az ágyamon feküdt elnyúlva, a cipője pedig gondosan egymás mellé téve az éjjeliszekrény melletti kisszőnyegen. Bill hosszú ujjú sötétkékjnget és vászonnadrágot viselt, a zoknija passzolt az ingéhez, a cipője ki volt fényesítve. Sötétbarna haja hátrasimítva, és a hosszú barkója elég retrósan festett.

Hát igen, az volt, de sokkal retróbb, mint ahogy azt az emberek többsége képzelte volna.

Billnek szépen ívelt szemöldöke és karakteres orra volt. Az ajka metszése meg mint a régi görög szobroké, legalábbis azoké, amelyekről képet láttam. Néhány évvel a polgárháború vé-

ge (vagy ahogy a nagymamám mondta mindig, az északi támadás) után halt meg.

– Minek számít a ma este? – kérdeztem. – Üzletnek vagy szórakozásnak?

– Veled lenni mindig örömteli szórakozás – válaszolt Bill.

– Milyen céllal látogatunk Shreveportba? – kérdeztem, mivel még sikeresen azonosítani tudtam egy kitérő választ.

– Becitáltak minket.– Ki?

– Eric, természetesen.

Most, hogy Bill indult a pozícióért, és ő lett az ötös körzet nyomozója, teljes engedelmességgel tartozott Ericnek – ezzel együtt Eric védelme alatt állt. Ez azt jelentette, ahogy Bill elmagyarázta, hogy bárki, aki ujjat húz Bill-lel, annak Erickel is számolnia kell, illetve hogy Eric Bill minden tulajdonával szabadon rendelkezhet. Beleértve engem is. Nem igazán lelkesedtem azért, hogy Bill tulajdonának számítok, de ez még mindig jobb volt a többi eshetőségnél.

A tükörbe nézve pofát vágtam.

– Sookie, egyezséget kötöttél Erickel.

– Igen – ismertem el. – Azt.– Tartanod kell magad hozzá.

– Úgy tervezem én is.

– Vedd fel azt a szűk farmeredet, aminek az oldalán fűző van – javasolta Bill.

Igazából nem is farmeranyagból, hanem valami íztreccsdologból volt varrva. Bill imádta rajtam azt a nadrágot, amely határozottan csípőre szabott volt. Nemegyszer eltűnődtem már rajta, hogy Bill nem valami Britney Spears-féle ideált követ-e. Mivel teljesen megnyugtattak afelől, hogy jól nézek ki abban a nadrágban, hát felvettem, felülre pedig egy sötétkék-fehér kockás, rövid ujjú blúzt húztam, amelynek a gombolása pont nem ért a melltartómig. Csak hogy kifejezzem egy kicsit az önállóságomat (végül is nem baj, ha eszébe jut, hogy a ma-

gam ura vagyok), a hajamat azért is magas lófarokba fésültem. A gumira egy kék masnit tűztem, és szolidan kifestettem magam. Bill párszor az órájára pislogott, de nem kapkodtam. Ha már olyan átkozottul fontos volt neki, hogy a vámpír barátai mindenképpen el legyenek tőlem ájulva, akkor igazán várhatott rám egy kicsit.

Amikor már a kocsiban ültünk, útban Shreveportba, nyugat felé, Bill megszólalt.

– Ma egy új üzleti vállalkozásba fogtam.

Őszintén szólva, már sokszor tűnődtem azon, honnan van Billnek pénze. Soha nem tűnt sem gazdagnak, sem szegénynek. De dolgozni sem dolgozott soha, hacsak nem azokon az éjszakákon, amikor nem voltunk együtt.

Nyugtalanító volt a tudat, hogy minden valamirevaló vámpír könnyűszerrel meggazdagodhat; végtére is, ha valaki képes a hatalma alá vonni a halandók elméjét, akkor igazán nem nehéz rávenni őket, hogy megosszák velük a pénzüket, a tőzsdei értesüléseiket, vagy éppen a kedvező befektetési lehetőségeiket. És bár a vámpírok létezését legalizálták, adózniuk nem kellett. Még ha el is ismerte őket a kormány, halottakat nem adóztathatott meg. Csakhogy, ha a Kongresszus döntései szerinti jogokat kapnak és szavazhatnak is, akkor adófizetésre is kötelezhetők.

Amikor a japánok tökéletesítették a szintetikus vért, amelynek a segítségével anélkül „élhettek” a vámpírok, hogy halandók vérét itták volna, akkor lehetővé vált, hogy elhagyják koporsóikat. – Lám, létezésünkhöz immáron nem kényszerülünk emberi áldozatokra – mondhatták. – Nem jelentünk rájuk nézve fenyegetést.

Azonban én tudtam, hogy Billnek az az igazi élvezet, ha belőlem ivott. Lehetett ő azon a meglehetősen következetes LifeFlow- (a legnépszerűbb szintetikus vér-) étrenden, de az én nyakamba agyarat mélyeszteni összehasonlíthatatlanul jobb

volt. Felhajthatott egy palack A pozitívat a vendégekkel teli bárban, de ha egy korty Sookie Stackhouse-ra fájt a foga, istenemre, hát sokkal jobban tettük, hogy kettesben csináltuk, annyira más volt a hatása. Billnek semmiféle érzéki gyönyört nem szerzett még egyetlen pohár LifeFlow sem.

– Szóval miféle új üzletről van szó? – kérdeztem.

– Megvettem azt az üzletsort az autópálya mellett, azt, ahol a LaLaurie s van.

– Kié volt?

– Eredetileg a Bellefleuröké. Megbízták Sid Matt Lancastert, hogy kössön rá egy hosszú távú fejlesztési szerződést.

Sid Matt Lancaster egyszer már az öcsém ügyvédje is volt. Évekig a demokraták köreiben forgolódott, és sokkal befolyásosabb volt, mint Portia.

– Jól jártak vele a Bellefleurök. Jó pár éve próbálták már eladni. Pénzre van szükségük, égetően. Megvetted a területet és az üzletsort is? Mekkora darab föld az?

– Egy hold, de rendkívül jó fekvésű – mondta Bill, olyan száraz üzleti hangon, amit még soha nem hallottam tőle.

– Ez az a bevásárlóközpont, ahol a LaLaurie's, egy fodrászszalon meg a Tara's butik van? – Bon Temps környékén a Country Clubon kívül a LaLaurie's volt az egyetlen olyan étterem, amitől lehetett várni valamit. Ez volt a jó hely, ahova az ezüstlakodalmán viszi a feleségét az ember, vagy a főnökét, ha előléptetést akar, vagy egy olyan randira készül, amin nagyon-nagyon jó benyomást akar tenni. De pénzt nem hozott olyan sokat, ahogy hallottam.

Olyan ember lévén, akit egész életében csak egy-két lépés választott el a szegénységtől, gőzöm sem volt róla, hogyan kell üzletet vezetni vagy üzletet kötni. Ha a szüleimnek nincs olyan szerencséje, hogy találnak egy kevés kis olajat a földjükön, és nem tesznek el minden ebből származó pénzt, még mielőtt el-

apadt volna a kút, akkor Jason, a nagyi meg én, bizony, máról holnapra éltünk volna. így is, mire a nagyi felnevelt minket, legalább kétszer kerültünk olyan helyzetbe, hogy már majdnem eladtuk a szüleim házát, csak hogy meg tudjuk tartani a nagyiét, és ki tudjuk fizetni az adót.

– Akkor hogy van ez? A tiéd az az épület, amelyben ez a három üzlet van, és neked fizetnek bérleti díjat?

Bill bólintott.

– Úgyhogy, ha akarsz csináltatni valamit a hajaddal, akkor ezután a Hajálomba menj.

Egész életemben csak egyetlenegyszer voltam fodrásznál. Ha a vége töredezni kezdett, akkor rendszerint átugrottam Arlene lakókocsijába, aki egyenesre vágta a végét.

– Szerinted kéne valamit csinálni a hajammal? – kérdeztem bizonytalanul.

– Nem, gyönyörű szép. – Bill ezt megnyugtató határozottsággal jelentette ki. – De attól még lehet, hogy el akarsz menni, van náluk izé is, manikűr meg hajápolási termékek. – Ügy mondta ezt a „hajápolási termékeket", mintha idegen nyelven beszélne. Visszafojtottam egy mosolyt.

– És – folytatta – a LaLaurie'sba elvihetsz magaddal még valakit, és nem kell fizetnetek.

Feléfordultam az ülésen, hogy jobban ránézzek.

– És Tara is tudja, hogy ha bemész, akkor az én számlámra megy minden ruha, amit választasz.

Éreztem, ahogyan a jókedvem végleg elillan. Bill, sajnálatos módon, nem.

– Tehát, úgy is mondhatjuk – mondtam rettentően büszkén a hangom higgadtságára –, tudják, hogy a főnök kitartott kis csaját kényeztetni kell.

Úgy látszott, hogy Bill megértette, hogy bakot lőtt.

– Jaj, Sookie – kezdett bele, de oda sem figyeltem. A büsz-

keségem felébredt, és az arcomba vágott. Nem sokszor jövök ki a sodromból, de ha igen, akkor nem szoktam félmunkát végezni.

– Miért nem tudsz egyszerűen csak egy vacak virágcsokrot küldeni, mint mindenki más pasija? Vagy bonbont. Szeretem a bonbont. Csak vegyél egy Hallmark képeslapot, miért nem veszel? Vagy egy kiscicát, esetleg egy selyemkendőt!

– Csak adni akartam valamit – mondta óvatosan.

– Olyan érzés, mintha kitartott nő lennék. És minden bizonnyal azokban az emberekben is ugyanezt a benyomást keltetted, akik azokban az üzletekben dolgoznak.

Amennyire a kocsi halvány belső fényében látni lehetett, úgy tűnt, hogy Bill próbálja megérteni a különbséget. Éppen a Mimosa Lake-i kijárat mellett hajtottunk el, és Bill reflektorának fénypászmájában megpillantottam a tóparti sűrű erdőt.

Legnagyobb meglepetésemre a kocsi motorja köhögni kezdett, majd leállt. Ezt jelnek vettem.

Bill biztosan bezárta volna az ajtót, ha tudta volna, mit fogok csinálni, mert rettentően meghökkent, amikor kikecmeregtem a kocsiból, és elindultam az út menti fák felé.

– Sookie, most azonnal gyere vissza! – Bill most már dühös volt. Egek, de sokáig tartott neki.

Bemutattam neki egyet, és beléptem a fák közé. Tudtam, ha Bill azt akarja, hogy a kocsiban legyek, akkor ott is leszek, minthogy körülbelül hússzor erősebb

és gyorsabb volt nálam. Néhány másodperc múltán a sötétben szinte már kívántam, hogy bárcsak utolérne. De aztán a büszkeségem felülkerekedett, és tudtam, hogy nagyon jól tettem, amit tettem. Bill mintha csöppet tévedett volna a kapcsolatunk természetét illetően, szerettem volna, ha a fejében a helyükre kerülnek a dolgok. Vigye csak a sajnálkozó képét Shreveportba, és találjon kifogást a távollétemre a felettese,

Eric előtt. Istenemre, ettől majd magához tér.

– Sookie – kiáltott Bill az útról –, elmegyek a legközelebbi szervizbe, és hozok egy szerelőt.

– Sok sikert – mormogtam magam elé. Olyan szerelőműhely, ahol állandóan ott van a szerelő, és éjjel is nyitva van? Bill az ötvenes évekbe képzelte magát, vagy valami más korba.

– Ne viselkedj gyerekesen, Sookie – mondta Bill.– Utánad mehetnék, hogy visszahozzalak, de nem fecsérlem most erre az időt. Ha lecsillapodtál, akkor gyere vissza a kocsihoz, és zárd magadra. Én most megyek.– Billben is volt büszkeség.

Megkönnyebbülés és szorongás kavargott bennem, amikor léptek könnyű neszét hallottam az útról, ami azt jelentette, hogy Bill vámpírsebességgel fut rajta végig. Tényleg elment.

Bizonyára úgy hitte, hogy ő az, aki engem leckéztet. Pedig éppen fordítva volt. Ezt nagyon sokszor elismételtem magamban. Végül is pár perc, és visszajön. Biztos voltam benne. Csak annyi dolgom volt, hogy vigyázzak, nehogy túl mélyen belevesszek a sűrűbe, és a tóba essek.

A fenyvesben igazán sötét volt. Bár nem volt telihold,

az éjszakai ég kitisztult, és a fák árnyai élesen elváltak a messzire derengő tisztásoktól.

Visszataláltam az útra, aztán vettem egy mély levegőt, és Bon Temps felé indultam visszafelé, Bill-lel ellenkező irányba. Azon töprengtem, hogy hány kilométert jöhettünk Bon Tempstől, mielőtt beszélgetni kezdtünk. Nem olyan rettentő sokat, nyugtatgattam magam, és gondolatban még a vállamat is megveregettem, hogy tornacipőt vettem, nem magas sarkú szandált. Pulcsit viszont nem hoztam, és a csupasz bőröm libabőrös lett a kurta felső és a csípőfarmer között. Elkezdtem lazán lefelé kocogni a lejtőn. Egyáltalán nem volt közvilágítás, úgyhogy elég nagy pácban lettem volna, ha nincs holdfény.

Körülbelül akkor, amikor eszembe jutott, hogy szabadon

jár-kel a világban valaki, aki megölte Lafayette-et, a fák közül léptek zaját hallottam velem párhuzamosan haladni.

Amikor megálltam, akkor a fák közötti mozgás is megszűnt. Jobb, ha tudom, hogy mi van.

– Oké, ki van ott? – kiáltottam oda. – Ha megeszel, akkor essünk túl rajta most.

Egy nő lépett ki a fák közül. Egy vadkan volt vele, egy vaddisznó. Az agyara fénylett az árnyak között. A nő kezében valami bot vagy pálcaféle volt, egy köteg valamivel az egyik végén.

– Pompás – suttogtam magamnak. – Egyszerűen pompás. – A nő éppolyan rémisztő volt, mint a vadkan. Abban biztos voltam, hogy nem vámpírnő volt, mert éreztem a tudatának rezgéseit; de az is biztos, hogy természetfölötti teremtmény volt, így nem küldött tiszta jeleket. Mégis.el tudtam csípni a gondolatainak jellegét. Jól szórakozott.

Ez nekem nem lehet jó.

Reménykedtem benne, hogy a vadkan barátságos hangulatban van. Bon Temps környékén csak nagyon ritkán bukkantak fel, habár olykor-olykor vadászok találtak egyet; az meg, hogy el is ejtsék, még ritkább volt. Ez már olyan eseménynek számított, amiről még kép is volt a cikkhez. Ez a disznó bűzlött, borzasztó, jellegzetes szagot árasztott.

Nem voltam benne biztos, hogy melyiküket üdvözöljem. Végül is meglehet, hogy a vadkan nem is valódi állat, hanem alakváltó. Ez volt az egyik olyan dolog, amit az elmúlt pár hónap során tudtam meg. Ha a vámpírok, akikről olyan sokáig azt hittük, hogy csak rémmesékben vannak, mégis léteznek, más dolgok is létezhetnek, amelyekről azt hittük, hogy ugyanolyan izgalmas kitalációk.

Rettenetesen ideges voltam, így aztán mosolyogtam.

A nőnek hosszú, gubancos haja volt, sötét színe meghatá-

rozhatatlan a félhomályban, és gyakorlatilag nem volt rajta semmilyen ruha.

Illetve valami öltözékféle, de rövid, rongyos és foltos. Mezítláb volt. Visszamosolygott rám. Ahelyett hogy élesen felsikoltottam volna, csak még ragyogóbban vigyorogtam.

– Nincs indíttatásom az elfogyasztásodra – szólalt meg.

– Örömmel hallom. A barátoddal mi a helyzet?

– Ó, a disznó. – Mintha csak most vette volna észre, a

nő odanyúlt, és megvakargatta a vadkan nyakát, mint ahogy én simogatnék egy kedves kutyuskát. A kegyetlen agyar fel-le mozgott.

– Azt csinálja, amit én mondok neki – vetette oda a nő. Nem volt szükségem tolmácsra ahhoz, hogy megértsem a fenyegetést. Én is próbáltam ugyanolyan nemtörődöm arcot vágni, és körbepislogtam a tisztáson, ahol álltam, hogy találjak egy olyan fát, ahova szükség esetén felmászhatok. Csakhogy az összes olyan törzsön, amely elég közel volt ahhoz, hogy még időben elérjem, nagyon kevés volt az ág; tömjénfenyők voltak, amit mifelénk milliószámra nevelnek kitermelésre. Az első ágak vagy négy és fél méter magasan vannak.

Rájöttem, amire előbb is gondolhattam volna; nem volt véletlen, hogy Bill kocsija lerobbant, és még az is lehet, hogy a kettőnk vitája sem volt az.

– Beszélni akartál velem valamiről? – kérdeztem a nőtől. Visszafordulva észrevettem, hogy pár lépéssel közelebb jött. Egy kicsit jobban láttam most az arcát, és beláttam, hogy semmi okom sincs a megnyugvásra. Volt valami folt a szája körül, amikor meg szóra nyitotta, akkor láttam, hogy a foga tövében sötét csík fut; a Rejtelmes Hölgy bizonnyal nyers emlősállatot fogyasztott. – Látom, már vacsoráztál – mondtam idegesen, aztán meg akartam érte pofozni magam.

– Hmm – mondta. – Te vagy Bill nyuszikája?

– Igen – feleltem. Az elnevezés nem tetszett, de a helyzet nem volt olyan, hogy kikérjem magamnak. – Aki rettentően dühös lenne, ha velem történne valami.

– Mintha egy vámpír haragja számítana nekem– mondta fölényesen.

– Bocsánat, hölgyem, de mi maga? Ha nem bánja, hogy megkérdezem.

Újra elmosolyodott, és én megborzongtam.

– Egyáltalán nem. Bacchánsnő vagyok.

Ez valami görög dolog volt. Azt pontosan nem tudtam, hogy mi, de valami vad nők, akik a természetben élnek, már ha nem csaltak az érzéseim.

– Milyen érdekes – mondtam, és tiszta erőből vigyorogtam. – És az éjjelt azért tölti itt kint, hogy miért is?

– Üzenetet kell küldenem Eric Northman számára – mondta, miközben közelebb jött, amit ezúttal láttam is. A vaddisznó úgy horkantgatott az oldalán, mintha hozzá lett volna láncolva. A szag leírhatatlan volt. Láttam a vadkan kicsi, kefeszerű farkát – türelmetlenül csapkodott vele előre-hátra.

– Mi lenne az az üzenet? – Felnéztem rá – és megpördültem a sarkamon, hogy olyan gyorsan elrohanjak, ahogyan csak bírok. Ha nem vettem volna magamhoz némi vámpírvért a nyár elején, akkor nem tudtam volna időben megfordulni, és a csapás az arcomat meg a mellkasomat érte volna, nem pedig a hátamat. Olyan volt, mintha egy nagyon erős valaki egy nehéz gereblyét vágott volna a hátamba, és a fogai még mélyebbre hatoltak volna, és aztán a hátamat keresztben végighasították.

Nem tudtam talpon maradni, hanem előrebucskáztam, és hasra estem. Hallottam, hogy felnevet mögöttem, meg hogy a vaddisznó röfög, aztán felfogtam a tényt, hogy már nincs ott. Ott feküdtem, és sírtam egy

vagy két percig. Próbáltam nem sikoltozni, és azon kaptam

magam, hogy úgy zihálok, mint egy vajúdó nő, aki azon igyekszik, hogy uralja a fájdalmát. Pokolian fájt a hátam.

Dühös is voltam, azzal a kevéske erővel, amim még maradt. Élő hirdetőtábla voltam annak a ribancnak, a bacchánsnőnek, vagy mi a csodának. Egyre haragosabb és haragosabb lettem, ahogy kúsztam a gallyak között a göröngyös földön, a fenyőtűkben és sárban. Egész testemben remegtem a fájdalomtól és a dühtől, vonszoltam magam előre, amíg már azt nem éreztem, hogy akár már meg is ölhetnek, annyira romokban voltam. Elkezdtem visszakúszni a kocsi felé, próbáltam olyan helyre jutni, ahol Bill nagy valószínűséggel megtalál, de amikor már majdnem ott voltam, akkor még egyszer átgondolva arra jutottam, hogy lehet, hogy inkább a szabadban maradok.

Azt gondoltam, hogy az út egyet jelenthet a segítséggel – de ez persze nem így volt. Éppen pár perccel ezelőtt derült ki félreérthetetlenül a számomra, hogy nem mindenki van segítőkész hangulatban, akibe véletlenül botlunk. Mi van, ha találkozom valami mással, valami éhessel? Már ebben a pillanatban is vonzhatott a vérem szaga valami ragadozót; a cápáról azt mondják, hogy képes észrevenni a legparányibb vért is a vízben, és a vámpírok egészen biztosan ugyanolyan tulajdonságokkal bírnak a szárazon, mint a cápák a vízben.

Így inkább bekúsztam a fák közé ahelyett, hogy az úton maradtam volna, ahol megláthattak volna. Nem tűnt valami méltó és jelentőségteljes helyszínnek a halálhoz. Nem az alamói vagy a thermopülai csata. Csak kicsiny pont a növényvilágban egy észak-louisianai út mentén.”Valószínűleg mérges szömörcében feküdtem. Habár az is valószínű, hogy nem fogok olyan sokáig élni, hogy a kiütések megjelenjenek.

Minden pillanatban azt vártam, hogy a fájdalom enyhüljön kissé, de csak egyre rosszabb lett. A könnyemet nem tudtam visszatartani, végigpatakzott az arcomon. Az sikerült, hogy ne

zokogjak hangosan, hogy már további figyelmet ne vonjak magamra, de a teljes mozdulatlanság lehetetlen volt.

Olyan erősen koncentráltam rá, hogy csendben maradjak, hogy alig vettem észre Billt. A fák közé be-be-kémlelve lépdelt az úton, én pedig tudtam a járásából, hogy minden veszélyre fel van készülve. Bill tudta, hogy baj van.

– Bill – suttogtam, de az ő vámpírhallásának ez olyan volt, mint egy kiáltás.

Azonnal mozdulatlanná dermedt, tekintete az árnyakat pásztázta.

– Itt vagyok – mondtam, és visszafojtottam a sírást.– Vigyázz. – Élő akna is lehettem volna.

Láttam a holdfényben, hogy az arca teljesen mentes minden érzelemtől, de tudtam, hogy az esélyeket mérlegeli, tényszerűen. Egyikünknek mozdulnia kellett, és rájöttem, hogy ha én jövök ki a holdfénybe, akkor legalább tisztábban láthatja Bill, ha valami támad.

Előrelöktem a kezemet, megmarkoltam a füvet, és húztam egyet magamon. Még a térdemre sem tudtam emelkedni, úgyhogy ez a közlekedési mód volt a leggyorsabb, ami tőlem telt. A lábammal is toltam egy kicsit, holott a hátizmaimnak ez a kis igénybevétel is gyötrelmes volt. Nem akartam Billre nézni, mialatt közeledtem, mert nem akartam elgyengülni a haragja láttán, amely majdhogynem kézzel fogható volt.

– Mi tette ezt veled, Sookie?- kérdezte gyengéden.

–Tegyél be a kocsiba. Kérlek, vigyél el innen – mondtam, minden erőmmel igyekezve, hogy összeszedett maradjak. – Ha sokat lármázom, még visszajön. – A gondolattól egész testemben megremegtem. – Vigyél Erichez – mondtam, és igyekeztem, hogy a hangom ne emelkedjen. – Azt mondta, hogy ezt üzeni Eric Northmannek.

Bill mellém guggolt.

– Fel kell hogy emeljelek – mondta.

Jaj, ne. Már kezdtem mondani, hogy „lennie kell más megoldásnak”, holott tudtam, hogy nincs. Bill ezt pontosabban tudta, semmint, hogy habozott volna. Mielőtt még felkészülhettem volna a fájdalom teljes mértékére, az egyik karja máris alattam volt, a másikkal meg a lábam között megemelt, és egy szempillantás alatt máris a vállán átvetve csüngtem.

Hangosan felkiáltottam. Utána próbáltam nem zokogni, hogy Bill kifülelhessen egy esetleges támadást, de nem ment valami jól. Bill futni kezdett az úton végig, vissza a kocsihoz. A motor már járt, üresben zümmögött. Bill felrántotta a hátsó ajtót, és próbált óvatosan, de gyorsan berakni a Cadillac hátsó ülésére. Elkerülhetetlen volt, hogy ne okozzon ezzel újabb fájdalmat, mégis megpróbálta.

– Az a nő volt – mondtam, amikor már ki tudtam nyögni pár értelmes szót. – ő csinálta, hogy leálljon a

kocsi, és miatta szálltam ki. – Azt az eshetőséget sem zártam ki, hogy még azt is ő okozta, hogy összevesszünk.

– Mindjárt mindent megbeszélünk – mondta Bill. Shreveport felé száguldott, olyan gyorsan, ahogyan csak tudott, én meg az üléshuzatot markoltam, nehogy leguruljak.

Az egész útból csak annyira emlékszem, hogy legalább két évig tartott.

Bill valahogy elvitt a Szemfogadó hátsó ajtajához, és belerúgott, hogy odajöjjön valaki.

– Mi van? – hallatszott Pam ingerült hangja. Csinos, szőke vámpírnő volt, akivel találkoztam már párszor, karakteres személyiség, remek üzleti érzékkel megáldva.– Jaj, Bill. Mi történt? Hm, nyami-nyami, hiszen vérzik.

– Hívd Ericet – mondta Bill.

– Már itt vár bent – kezdte volna Pam, de Bill elhúzott a jobbján, én meg úgy himbálóztam a vállán, mint egy zsákba

gyömöszölt véres játékszer. Addigra már annyira nem érdekelt semmi, hogy azt sem bántam volna, ha előrevisz a bárba a táncparkettre, de Bill inkább Eric irodájába viharzott velem és egy jókora adag haraggal.

– Erről csakis te tehetsz – vicsorgott Bill, én pedig felnyögtem, ahogyan rázogatott, hogy rám terelje Eric figyelmét. Ámbátor aligha hiszem, hogy Eric máshova is nézhetett volna, minthogy kifejlett, nőnemű egyed voltam, és minden bizonnyal az egyetlen erősen vérző nő az irodájában.

Olyan nagy boldogság lett volna, ha elájulok vagy elpatkolok. De semmi. Csak ott csüngtem Bill vállán, és szörnyen fájt.

– Menj a pokolba – mormogtam.

– Hogy mondod, drágám?

– Menj a pokolba.

– Hasra kell fektetnünk a kanapén – mondta Eric.– Ide, engedj… – Éreztem, hogy két másik kéz ragadja meg a lábamat, Bill valahogy alám fordul, és ketten óvatosan arra a széles kanapéra fektetnek, amit Eric nemrégen vett az irodába. Új szaga volt, bőrhuzata. Boldog voltam, így, hogy egy centiről bámultam a huzatot, hogy nem szövetet választott.

– Pam, hívd az orvost. – Lépteket hallottam, ahogyan elhagyják a helyiséget, és Eric kuporodott mellém, hogy a szemembe nézhessen. Jócskán össze kellett kuporodnia, mert Eric magas és széles vállú volt, hajszálra annak nézett ki, ami volt, egykori vikingnek.

– Mi történt veled? – kérdezte.

Rámeredtem, olyan dühös voltam, hogy megszólalni is alig tudtam.

– Üzenet vagyok neked – mondtam majdnem suttogva. – Ez a nő ott az erdőben leállította Bill kocsiját, még az is lehet, hogy összeugrasztott minket, aztán odajött hozzám a disznójával.

– Egy *malaccal?* – Eric nem lehetett volna döbben-tebb akkor sem, ha azt mondom, hogy a nőnek egy kanári ült az orrán.

– Ui-ui. Vadkan. Vadmalac. Azt mondta, hogy egy üzenetet szeretne küldeni neked, és még időben elfordultam, hogy ne az arcomba kapjon, de a hátamat elérte, majd távozott.

– Az arcodba. Az arcodba akart kapni – mondta Bill.

Láttam, hogy ökölbe szorul a keze a két oldalán, aztán a hátát, ahogy járkálni kezdett az irodában. – Eric, nem olyan mélyek a vágásai. Mi baja van?

– Sookie – mondta gyengéden Eric –, hogy nézett ki ez a nő?

Az arca egészen az enyém mellett volt, sűrű aranyszínű haja szinte hozzám ért.

– Eszelősnek, megmondhatom neked. És téged Eric Northmannek nevezett.

– Ez a mostani nevem, amit a halandókkal való ügyeimkor használok – felelte. – Azon, hogy eszelősnek, azon mit értesz, hogy nézett ki?

– A ruhája rongyos, a szája körül vér volt, meg a fogán is, mintha éppen valamit nyersen falt volna fel. Volt nála valami pálcaféle, a végén azzal az izével. A haja hosszú lobonc… várj, ha már a hajaknál tartunk, az enyém a hátamba tapadt – lihegtem.

– Igen, látom. – Eric próbálta kiszedegetni a hosszú hajamat a sebből, ahol az alvadó vérbe ragadt.

Pam jött vissza az orvossal. Ha abban reménykedtem volna, hogy Eric egy átlagos orvosra gondolt, a sztetosz-kópos, spatulás fajtából, hát újabb keserves csalódás várt volna. Ez az orvos törpe volt, akinek szinte lehajolnia sem kellett, hogy a szemembe nézhessen.

Bill a feszültségtől reszketve toporgott, mialatt az apró nő a sebeimet vizsgálta. Fehér nadrág és köpeny volt rajta, mint a

kórházi orvosokon; vagyis mint az orvosokon régebben, mielőtt elkezdtek zöldet, kéket vagy olyan idétlen mintájút hordani, ami csak az útjukba akadt. Az arcát betöltötte az orra, a bőre olajzöld volt. Durva szálú

haja aranybarna, hihetetlenül sűrű és hullámos. Meglehetősen rövidre volt nyírva. A hobbitokat juttatta eszembe. A valóságról alkotott elképzelésem jó pár pofont kapott az elmúlt hónapok során.

– Maga szakorvos? – kérdeztem, bár beletelt egy kis időbe, míg eléggé összeszedtem magam hozzá.

– Igen, gyógyítás szakos – felelte a nő meglepően mély hangon. – Magát megmérgezték.

– Ó, akkor ezért hiszem azt, hogy meg fogok halni– motyogtam.

– Meg is fog, elég gyorsan – mondta.

– Köszi szépen, doki. Mit tud tenni ellene?

– Nem sok választásunk van. Magát megmérgezték. Hallott már a komodói sárkányokról? A szájüregükben kórokozó baktériumok élnek. Nos, a bacchánsnő okozta sebek ugyanolyan mértékben mérgezettek. Miután a sárkány megharap valamit, azután órákig követi, arra várva, hogy a baktérium végezzen az áldozatával. A baccháns-nők esetében a hosszadalmas halál a szórakozást szolgálja. A komodói sárkányoknál, ki tudja?

Hálás köszönet a National Geographic-ízelítőért, doki.

– Mit tud tenni? – kérdeztem az összeszorított fogam közül.

– A külső sebeket ki tudom kezelni. Csakhogy bekerült a véráramba, és a vérét ezért le kell cserélni. Vámpíroknak való feladat.

A jó doktor néni kifejezetten derűsnek tűnt a lehetőségtől, hogy mindenki együtt dolgozhat. Rajtam. Az összegyűlt vámpírok felé fordult.

– Ha csak egyikük venné magához a mérgezett vért, az elég

.nyomorultul érezné magát. Ez szerves része annak a varázslatnak, amelyben a bacchánsnő részesít minket. Egy komodói sárkány harapása meg sem kottyanna maguknak, srácok. – Szívből kacagott.

Utáltam ezt a nőt. A fájdalomtól patakzott a könny az arcomon.

– Szóval – folytatta –, amikor én végzek, akkor mindegyikük sorra kerül, mindannyian csak egy keveset vesznek ki belőle. Aztán vérátömlesztést adunk neki.

– Emberi vérből – mondtam, hogy tökéletesen világos legyen mindenkinek. Egyszer Bill véréből kellett magamhoz vennem, hogy súlyos sérüléseket élhessek túl, egy másik alkalommal pedig, hogy túléljem egy társaság kihallgatását, véletlenül került belém megint vámpírvér, olyan valószínűtlenül, ahogy hangzik. Változásokat vettem észre magamon, miután vámpírvért vettem magamhoz, olyan változásokat, amiket nem akartam tovább fokozni azzal, hogy újabb adagot kapok. A vámpírvér a jómódúak egyik keresett drogja volt mostanában, és amennyire én meg tudtam ítélni, hozzá is jutottak.

– Esetleg Eric meg tudna mozgatni egy-két szálat, és szerezhetne emberi vért – mondta a törpe. – A transzfúziónak a fele szintetikus is lehet. Amúgy dr. Ludwig vagyok.

– Meg tudom szerezni a vért, neki pedig tartozunk annyival, hogy meggyógyítjuk – hallottam Eric válaszát, amitől nagyon megkönnyebbültem. Sokat adtam volna,

ha láthattam volna Bill arcát abban a percben. – Mi a vércsoportod, Sookie? – kérdezte Eric.

– Nulla pozitív – mondtam, és örültem, hogy ilyen gyakori fajta.

– Nem lehet probléma – mondta Eric. – El tudnád intézni ezt, Pam?

Megint mozgolódás támadt a szobában. Dr. Ludwig előreha-

jolt, és nyaldosni kezdte a hátamat. Megremegtem.

– Az orvos az, Sookie – mondta Bill. – így tud meggyógyítani.

– De így ő is megmérgeződik – mondtam olyan kifogást keresve, amely nem hangzik sem homofóbnak, sem úgy, mintha a testalkata alapján ítélném meg. Igazából tényleg így volt, nem akartam, hogy bárki is nyalogassa a hátam, legyen az nőnemű törpe vagy szálfatermetű, hímnemű vámpír.

– ö a gyógyító – mondta korholó hangon Eric. – El kell fogadnod a kezelésmódját.

– Ó, hát akkor minden rendben – mondtam, és nem érdekelt különösebben, hogy mennyire mogorva a hangom. – Egyébként még nem hallottam, hogy sajnálatodat fejezted volna ki. – A sértettségem legyőzte a létfenntartási ösztönömet.

– Sajnálom, hogy az a bacchánsnő neked ment. Szúrósan rámeredtem.

– Ez nem elég – mondtam. Próbáltam ebbe a beszélgetésbe kapaszkodni.

– Tündéri Sookie, a szeretet és szépség angyala, porig vagyok sújtva, hogy az átkozottul gonosz bacchánsnő

durván megsebezte azt a bársonyos és érzéki testedet, így kísérelve meg, hogy a számomra üzenetet küldjön.

– Alakul. – Sokkal nagyobb elégedettséggel töltöttek volna el Eric szavai, ha nem hasogat éppen abban a pillanatban a fájdalom. (Az orvos kezelési módját nem nevezhetnénk kimondottan kellemesnek.) Egy bocsánatkérésnek vagy szívből jövőnek, vagy választékosnak kell lennie, és mivel Ericnek nem volt szíve, amiből jöhetett volna (vagy legalábbis eddig én még nem láttam jelét), hát a szavaival kellett elbűvölnie.

– Jól értem, hogy ez valamiféle hadüzenet neked?– kérdeztem, miközben próbáltam ügyet sem vetni dr. Ludwig tényke-désére. Szakadt rólam a veríték. Gyötrelmes volt a kín, amit a

hátamban éreztem. Éreztem, hogy végigfolyik a könny az arcomon. A szobára mintha sárgás köd ereszkedett volna, mindennek sápadt színe lett.

Eric meglepettnek látszott.

– Nem pontosan – válaszolta óvatosan. – Pam?

– Már úton van – mondta. – Ajaj, nem néz ki túl jól.

– Rajta – mondta Bill sürgetőleg. – Kezd elmenni a színe.

Kíváncsi voltam, szinte nemtörődöm módon, hogy vajon milyen színű lehetek. Már nem tudtam a kanapéról felemelni a fejemet, ahogy eddig, hogy egy kicsit jobban tudjam, hogy mi folyik körülöttem. Az arcomat a bőrhuzatra fektettem, és abban a pillanatban hozzáizzadtam. Az égető érzés, amely a hátamon lévő karomnyomokból sugárzott az egész testembe, most még erőteljesebb lett, és csak remegtem, mert nem tudtam

semmit sem tenni ellene. A törpe leszökkent a kanapéról, és fölém hajolt, hogy megvizsgálja a szememet. A fejét ingatta.

– Rendben, ha egyáltalán van bármi remény – mondta, de én már nagyon távolról hallottam a hangját. Fecskendő volt a kezében. Eric közeledő arca volt az utolsó dolog, amit még felfogtam, és úgy tűnt, mintha rám kacsintott volna.

3. FEJEZET

Csak rettentő kelletlenül nyitottam ki a szememet. Úgy éreztem, mintha egy autóban zötykölődve vagy egy egyenes támlájú székben szenderegtem volna; határozottan olyan volt, mintha a nem megfelelő helyen nyomott volna el az álom, valami kényelmetlen helyzetben. Szédelegtem, és fájt mindenem. Pam a földön ült, tőlem alig egy méterre, nagy, kék szemével kitartóan bámult.

– Bevált – állapította meg. – Dr. Ludwignak igaza volt.

– Remek.

– Igen, kár lett volna, ha azelőtt veszítünk el, mielőtt hasznodat vehettük volna – mondta megrázó gyakorlatiassággal. – Olyan sok más velünk együtt működő halandó van, akiket a bacchánsnő elkaphatott volna, és amely halandók lényegesen egyszerűbben pótolhatók.

– Kösz a meleg együttérzést, Pam – motyogtam. Ennél piszkosabbnak nem érezhettem volna magamat. Mintha előbb egy dézsa verítékben fürdettek volna meg, aztán meghempergettek volna a porban. Még a fogamat is lepedékesnek éreztem.

– Isten hozott – mondta, és majdnem mosolygott. Tehát Pamnek humora is van, ami nem jellemző egy vámpírra. Vámpírkabaré nem létezik, és a halandók viccei hidegen hagyják őket, ha-ha. (Az ő vicceiktől bezzeg hetekig rosszat lehet álmodni.)

– Mi történt?

Pam újra összefonta az ujjait a térde előtt.

– Mindent úgy csináltunk, ahogyan dr. Ludwig mondta. Bill, Eric, Chow és én kivettünk belőled egy-egy adagot, és majdnem csontszáraz voltál, amikor a vérátömlesztést kaptad.

Egy pillanatig elgondolkodtam ezen, aztán már boldog vol-

tam, hogy eszméletemet vesztettem, még mielőtt megtapasztaltam volna az eljárást. Bill mindig akkor vett vért belőlem, amikor szeretkeztünk, így aztán rendkívül erotikus tevékenységekkel kapcsoltam össze az ilyesmit.

Meg kell mondanom, hogy vért „adni” ilyen sokaknak elképesztően kínos lett volna, ha magamnál vagyok.

– Ki az a Chow? – kérdeztem.

– Ha fel tudnál ülni, láthatnád – javasolta Pam. – Chow az új csaposunk. Nagyon dögös egy darab.

– Mi?

– Tetovált – mondta Pam, egy pillanatra majdnem emberi hangon. – Ázsiai létére magas, és csodásan el van látva… tetkókkal.

Próbáltam úgy csinálni, mintha érdekelt volna. Feltoltam magam, de gyenge voltam, mint a harmat, ezért nagyon óvatosan mozogtam. Mintha a hátam sebekkel lenne borítva, amit éppen most láttak el, és ha nem lennék elég óvatos, akkor megint felszakadhatna. És ez, ahogy Pam mondta, tökéletesen megfelelt a valóságnak.

Mindemellett nem volt rajtam blúz. Vagy valami más. Derék fölött. Alább a farmerem érintetlen volt, habár módfelett koszos.

– A blúzod annyira rongyos volt, hogy le kellett rólad tépnünk – mondta szélesen mosolyogva Pam. – Ügy vettünk belőled, hogy az ölünkben voltál. Le voltunk nyűgözve tőled. Bill őrjöngött.

– Menj a pokolba – ez volt az egyetlen, amit mondhattam.

– Hát lehet, hogy úgy is lesz, ki tudja? – rándította meg a vállát Pam. – Én csak bókolni akartam. Biztos szégyenlős vagy. – Felállt, és kinyitotta egy szekrény ajtaját. Ingek lógtak benne; Eric váltóruhái, ahogyan megállapítottam. Pam kikapott egy fogast, és odadobta nekem. Érte nyúltam, hogy elkapjam,

és el kellett ismernem, hogy a mozdulat aránylag könnyen ment.

– Pam, van itt egy zuhanyzó valahol? – Utáltam volna azt a makuládan, fehér inget a csupa kosz testemre húzni.

– Igen, a raktárban. Az alkalmazottak mosdója mellett. Puritánabb már nem is lehetett volna, de volt zuhany,

szappan és törülköző. A raktárból egyből a zuhanyzóba lépett az ember, ami valószínűleg teljesen megfelelt a vámpíroknak, minthogy a szeméremre nem sokat adtak. Aztán Pam belement, hogy őrizze nekem az ajtót, én pedig megkértem, hogy segítsen lehámozni rólam a farmert, a zoknit és a cipőt. Kicsivel jobban élvezte a feladatot, mint kellett volna.

Soha nem zuhanyoztam még ilyen jót.

Lassan és óvatosan kellett mozognom. Olyan reszketeg voltam, mintha egy komoly betegségen estem volna át, tüdőgyulladáson, csúnya influenzán, vagy valami vírusos nyavalyán. Azt hiszem, így is volt. Pam kinyitotta annyira az ajtót, hogy fehérneműt adjon be rajta, ami kellemes meglepetés volt, legalábbis addig, amíg meg-szárítkoztam, és nekifogtam, hogy magamra ráncigáljam. A francia bugyi olyan falatnyi, olyan csipkés volt, hogy aligha érdemelte meg a bugyi nevet. De legalább fehér volt. Tudtam, hogy jobban lehetek, amikor azon kaptam magam, hogy arra gondolok, jó lenne megnézni magamat egy tükörben. A bugyi és a fehér ing volt minden, amit képes voltam felvenni. Mezítláb jöttem ki, és láttam, hogy Pam összetekerte a farmert meg a többi cuccomat, és egy nejlonzacskóba gyömöszölte, hogy hazavihessem kimosni. A bőröm nagyon barnának tűnt a hófehér ingben. Csigalassúsággal lépkedtem vissza Eric irodájába, hogy a táskámból előkotorjam a hajkefémet. Már kezdtem birkózni a fürtjeimmel, amikor belépett Bill, és kivette a kefét a kezemből.

– Hadd csináljam én, drágaságom – mondta gyengéden. –

Hogy érzed magad? Csúsztasd le az inget, hogy megnézhessem a hátadat. – Nyugtalankodva engedelmeskedtem, reméltem, hogy nincsenek kamerák az irodában – habár Pam beszámolója alapján, éppenséggel nyugodt is lehettem volna.

– Na, hogy néz ki? – kérdeztem a vállam fölött.

– Heges marad – mondta kurtán Bill.

– Kitaláltam. – Még jobb, ha a hátam, mintha ahol látni. És inkább vagyok sebhelyes, mint halott.

Visszahúztam az inget, és Bill elkezdte a hajamat fésülni, ami az egyik kedvenc elfoglaltsága volt. Nagyon hamar úgy éreztem, hogy össze fogok esni a fáradtságtól, ezért Eric székébe ültem, Bill pedig mögém állt.

– Miért jött nekem a bacchánsnő?

– Az első útjába kerülő vámpírt kellett volna megvárnia. Aztán te ott voltál velem – akit sokkal könnyebben tudott bántani –, így ez már csak ráadás volt.

– ő érte el, hogy összevesszünk?

– Nem, szerintem csak véletlen egybeesés volt. Még mindig nem értem, hogy miért lettél olyan dühös.

– Túl fáradt vagyok a magyarázgatáshoz, Bill. Holnap még beszélünk róla, jó?

Eric lépett be egy másik vámpír társaságában, akiről azt gondoltam, hogy csakis Chow lehet. Azonnal rájöttem, hogy mivel tudja Chow idevonzani a vendégeket, ö volt az első ázsiai származású vámpír, akivel találkoztam, és eszméletlenül jóképű volt. Emellett mindenhol – legalábbis azokon a részeken, amiket én láttam – bonyolult tetoválások borították a testét, amelyek, mint hallottam, jakuza körökben voltak népszerűek. Akár az ázsiai maffia tagja volt életében Chow, akár nem, most bizony nagyon sötét alaknak tűnt. Egy perc múlva, Pam kifelé menet még azt mondta az ajtóból, hogy mindent bezártak, és dr. Ludwig is elment már.

Tehát a Szemfogadó bezárt mára. Akkor hajnali két óra kellett hogy legyen. Bill tovább fésülte a hajamat, én pedig tenyeremet a combomon nyugtatva ültem az irodai széken, és egyetlen percre sem ment ki a fejemből, hogy mennyire hiányos az öltözékem. Habár, jobban

belegondolva, Eric volt olyan magas, hogy az inge leért a combomon annyira, mint a miniruháim. Azt hiszem, inkább az alatta levő francia bugyi miatt voltam ilyen zavarban. Na meg hogy nem volt rajtam melltartó. És minthogy a természet oly kegyes volt velem kebeltájékon, nem lehetett nem észrevenni, ha nem volt rajtam.

De nem számított, hogy a ruhák többet engedtek látni belőlem, mint akartam, nem számított, hogy a jelenlévők sokkal többet láttak a cicimből, mint amennyit most, de az igen, hogy helyénvalóan viselkedjek.

– Köszönöm, hogy megmentettétek az életemet– szólaltam meg. A meleg hang nem jött össze, de reméltem, hogy az őszinteségemet azért hallják.

– őszinte örömömre szolgált – mondta Chow, félreérthetetlenül kéjes hangon. Halvány akcentusa volt, de nem ismertem annyira azt a sok különböző ázsiai jellegzetességet, hogy meg tudtam volna mondani, pontosan honnan is származik. Abban viszont biztos voltam, hogy a „Chow” nem a teljes neve, de minden vámpír csak így szólította. – Egyszerűen tökéletes lett volna, ha nincs a méreg.

Éreztem, hogy Bill megfeszül a hátam mögött. A kezét a vállamra tette, én pedig ráfektettem az enyémet.

– Megérte a mérget is lenyelni – mondta Eric. Az ajkához tette az ujjai hegyét, és megcsókolgatta őket, mintha elismeréssel adózna a vérem zamatának. Fuj.

– Bármikor, Sookie – mosolygott Pam. Ó, hát ez egyszerűen pompás.

– Neked is, Bill – mondtam, a fejemet nekidöntve.

– Kiváltságnak éreztem – mondta, és nagyon uralkodnia kellett az indulatain.

– Veszekedtetek, mielőtt Sookie a bacchánsnő karmai közé került? – kérdezte Eric. – Jól hallottam, hogy ezt mondja Sookie?

– Ez csak ránk tartozik – vágtam vissza, mire a három vámpír összemosolygott. Ez egy kicsit sem tetszett.– Amúgy, ha már itt tartunk, miért akartátok, hogy ide jöjjünk ma este? – kérdeztem abban a reményben, hogy leszállunk a Bill és én témáról.

– Emlékszel, hogy mit ígértél nekem, Sookie? Miszerint használod a mentális képességeidet, hogy kisegíts, ha én meg életben hagyom az érintett halandókat.

– Persze hogy emlékszem. – Nem szoktam megfelejtkezni az ígéreteimről, pláne, ha azokat vámpírnak tettem.

– Mióta Billt kinevezték az ötös körzet nyomozójává, itt nem sok dolog marad rejtve. De a hatos körzetben, Texasban, igény merült fel a birtokodban levő különlegességre. Ezért kölcsönadtunk.

Rájöttem, hogy egyszerűen bérbe adtak, mint egy láncfűrészt vagy markológépet. Kíváncsi lettem volna, hogy a dallasi vámpíroknak kellett-e kauciót letenni az esetleges károk fedezésére.

– Bill nélkül nem megyek – néztem egyenesen Eric szemébe. Bill megszorította egy kicsit a vállamat, amiből rájöttem, hogy jót mondtam.

– ö is ott lesz. Nagyon keményen alkudoztunk– mondta szélesen mosolyogva Eric. A látvány elég nyugtalanító volt, hiszen ha örült valaminek, akkor a szemfoga elővillant. – Féltünk, hogy megtartanak vagy megölnek, úgyhogy egy kísérő mindenképpen benne kellett foglaltasson az egyezségben. Ki

felelne meg jobban, mint Bill? Ha pedig bármi felmerülne, amit Bill nem győz, és nem tudna rád vigyázni, máris utánad küldünk valaki mást. Továbbá a dallasi vámpírok vállalták, hogy biztosítanak egy kocsit sofőrrel, kosztot, kvártélyt, és persze szépen fizetnek is. Bill százalékot kap belőle. Mikor lesz a munka?

– A pénzügyekben neked is meg kell egyezned Bill-lel – mondta mézesmázosan Eric. – Biztos vagyok benne, hogy kártalanít a kieső munkaidődért, amikor nem dolgozhatsz a bárban.

Nem volt egy ilyen sláger régebben, hogy „Amikor a fiúm a főnököm lett”?

– Miért a bacchánsnő? – kérdeztem mindenkit meglepve. Reméltem, hogy helyesen ejtem ki a szót. – A najádok a vízinimfák, a driádok meg az erdeiek, ugye? Szóval mit keres egy bacchánsnő kint az erdőben? A bacchánsnők nem egyszerűen olyan nők, akik Bacchus isten imádatába őrültek bele?

– Sookie, micsoda nem várt mélységek – mondta Eric jelentőségteljes szünet után. Azt nem említettem meg, hogy mindezt egy krimiből tanultam. Hadd higgye csak, hogy eredeti nyelven olvasok antik görög irodalmat. Abból még nem lesz baj.

Chow kezdett beszélni.

– Az isten néhány nőt oly teljesen a magáévá tett, hogy halhatatlanná, vagy majdnem azzá váltak. Bacchus a szőlő istene volt, ezt tudjuk, így a szórakozóhelyek

iránt nagyon érdeklődnek a bacchánsnők. Valójában ez az érdeklődés már olyan fokú, hogy nem akarják, hogy bármilyen más éjszakai teremtménynek köze legyen hozzá. A bacchánsnők a magukénak érzik az alkoholfogyasztásból csírázó erőszakot; ezt használják ki most, hogy már senki nem hódol az istenüknek. És vonzza őket a büszkeség.

Erről beugrott valami. Nem voltunk-e ma este Bill-lel mind-

ketten őrült büszkék?

– Csak keringő szóbeszédből tudtuk, hogy van egy a mi körzetünkben – mondta Eric. – Amíg Bill be nem hozott.

– És mire figyelmeztet titeket? Mit akar?

– Hogy tisztelettel adózzunk neki – válaszolta Pam –, szerintünk.

– Hogyan?

Pam vállat vont. Úgy tűnt, ennél részletesebb válaszra nem számíthatok.

– Vagy mivel? – kérdeztem. Megint azok a tágra meresztett szemek. Bosszúságomban nagyot sóhajtottam.– Mit csinál akkor, ha nem fejezitek ki a tiszteleteteket?

– Elhinti az őrületét – mondta aggodalmasan Bill.

– Hová? A bárba? A Merlotte'sba? – Habár sok bár volt még a környéken.

A vámpírok egymásra néztek.

– Vagy az egyikünkbe – mondta Chow. – Volt rá példa. A halloweeni vérfürdő 1876-ban a floridai St. Peters-burgban.

Mindannyian komoran bólintottak.

– Én ott voltam – mondta Eric. – Húszan kellettünk

hozzá, hogy föltakarítsunk. Gregoryt meg kellett karóznunk, amihez mindannyian kellettünk. A bacchánsnő, Phryne ezután megkapta az illő tiszteletet, abban biztos lehetsz.

Azon vámpírok számára, akiknek karóval kellett átdöfni egyet maguk közül, elég kemény lehetett. Eric megkarózott egy vámpírt, aki lopott tőle, és Bill azt mesélte, hogy ezért komoly bírságot kellett fizetnie. Bill azt nem mondta, hogy kinek, én meg nem kérdeztem. Voltak olyan dolgok, amelyeknek ismerete nélkül is tűrhetően eléldegéltem.

– Akkor tiszteleteteket fejezitek ki ennek a baccháns-nőnek?

Egész biztos voltam benne, hogy maguk között már értekeztek erről.

– Igen – mondta Eric. – Jobban tesszük.

– Gondolom, elég nehéz a bacchánsnőket megölni – mondta Bill némi kérdő hangsúllyal.

Eric megborzongott.

– Úgy bizony – válaszolta –, úgy bizony.

Hallgatagon utaztunk vissza Bill-lel Bon Tempsba. Rengeteg kérdésem volt az estével kapcsolatban, de az ólmos fáradtság a csontjaimig hatolva telepedett rám.

– Samnek tudnia kéne róla – mondtam, amikor megálltunk a házam előtt.

Bill körbekerült, hogy kinyissa nekem az ajtót.

– Miért, Sookie? – Megfogta a kezemet, hogy kisegítsen az autóból, tudva, hogy alig állok majd a lábamon.

– Mert… – aztán hirtelen elnémultam. Bill tudta Samről.Jiogy természetfölötti teremtmény, de nem akartam emlékeztetni rá. Samé a bár, és közelebb voltunk Bon Tempshoz, mint Shreveporthoz, amikor a bacchánsnő megtámadott.

– Van egy bárja, de attól még rendben lehet – mondta Bill ésszerűen. – Emellett a bacchánsnő azt mondta, hogy Ericnek üzen.

Ez igaz.

– Többet gondolsz Samre, mint amennyit még jól viselnék – mondta Bill, mire még az állam is leesett.

– Te féltékeny vagy? – Bill nagyon résen volt, ha más vámpírok elismerőleg tekintettek rám, de eddig azt hittem, hogy az óvatosság csak falkatagokra vonatkozik. Nem tudtam, hogy mit gondoljak erről az új vonásról. Még soha nem volt senkim, aki féltékeny lett volna a figyelmességem miatt.

Bill elég pitiáner módon nem felelt.

– Hm – mondtam tűnődőén. – Nahát, nahát. – Somolyogtam magamban, ahogy Bill felsegített a lépcsőkön, aztán át az öreg házon egészen a szobámig; a szobáig, amely

éveken át volt a nagyanyám hálószobája. A falak most halványsárgára voltak festve, a faborítás törtfehér volt, csakúgy, mint a függönyök, amelyeken tarka virágok virítottak. Az ágytakaró ehhez illő anyagból készült.

Beugrottam a fürdőbe egy percre, hogy gyorsan fogat mossak és elvégezzek más szükséges dolgokat is. Amikor kijöttem még mindig Eric inge volt rajtam.

– Vedd le – mondta Bill.

– Figyelj, Bill, normális körülmények között be lennék indulva, de ma este…

– Utálom ezt az inget rajtad.

Nahát, nahát, *nahát.* Jobb lesz, ha ehhez hozzászokom. Másfelől, ha túlzásba viszi, már zavaró is lehet.

– Ja, jó – mondtam akkora sóhajjal, amit több méterről is meghallhatott. – Azt hiszem, jobb, ha leveszem ezt a vacak rongyot. – Lassan gomboltam ki, tudtam, hogy Bill figyeli a kezemet, ahogy haladok lefelé, és minden gomb után egy kicsit széjjelebb húztam az ing szárnyát. Végül aztán levettem, és ott álltam Pam fehér bugyijában.

– Jaj – sóhajtotta Bill, és nekem ez elégséges elismerés volt. A bacchánsnők elkárhozhatnak, nekem elég volt Bill arcára néznem, és máris istennőnek éreztem magam.

Lehet, hogy a következő szabadnapomon beszaladok Rustonba a Foxy Lady fehérneműboltba. Vagy lehet, hogy Bill újonnan vett ruházati boltjában bugyit is tartanak?

Nem volt könnyű beadni Samnek, hogy Dallasba kell mennem. Elképesztően figyelmes volt, amikor elvesztettem a nagymamámat, és számítottam rá mint jó barátomra, remek főnökre és (időről időre) mint szexuális fantáziára. Azt mondtam neki, hogy egy kis szabadságra mennék; isten a tanúm, soha még nem kértem tőle ilyet. De azért elég hamar levette, hogy mi a pálya. Nem tetszett neki. Ragyogó kék szeme tűzben

égett, arca megmerevedett és még a vörösesszőke haja is olyan volt, mintha izzana. Habár gyakorlatilag a szájára kellett szorítania a kezét, hogy ki ne mondja, egyértelműen úgy gondolta, hogy Billnek nem lett volna szabad belemennie az utazásomba. Csakhogy Sam nem ismerte minden részletét a vámpírokkal kötött alkumnak, miközben Bill, az általam ismert vámpírok közül egyedüliként, tudomást szerzett róla, hogy Sam alakváltó. És próbáltam nem eszébe juttatni. Nem akartam, hogy egy pillanattal is többet gondoljon Samre, mint amennyit már amúgy is. Bill esetleg arra juthat, hogy Sam ellenség, és ezt határozottan nem akartam. Bill nagyon nem jó ellenségnek.

Remekül tudok titkot tartani, és kifejezéstelen arcot vágni a sok év után, amely során akaratlanul is hallottam más emberek gondolatait, azonban be kell vallanom, hogy rengeteg erőmet felemésztette, hogy Billt és Samet távol tartsam egymástól.

Sam hátradőlt a székén, miután beleegyezett, hogy szabadságot vegyek ki. Szívós, inas testét bő, királykék Merlotte's Bar-póló fedte. A farmerje viseltes volt, de tiszta, vastag talpú bakancsa pedig ősrégi. Én az asztalával szemben ültem a vendégszék szélén, az irodaajtót becsuktam magam mögött. Tudtam, hogy nem hallgatózhat kint senki, végül is a bár ugyanolyan lármás volt, mint rendesen, a zenegépből jajgatott egy helyi dallam, és zsibongtak a kissé kapatos vendégek. De mégis, ha olyasmiről mesél az ember, mint a bacchánsnők, akkor egyszerűen muszáj lehalkítania a hangját és előrehajolni az asztal fölött.

Sam öntudatlanul is utánozta a testhelyzetemet, én meg a karjára tettem a kezemet, és úgy súgtam neki.

– Sam, egy bacchánsnő van a shreveporti út mentén

az erdőben. – Sam arca megnyúlt egy pillanatra, aztán kitört belőle a röhögés.

Legalább három percig abba sem hagyta a görcsös rángató-

zást, ami alatt én eléggé feldühítettem magamat.

– Ne haragudj – mondogatta, aztán megint rájött. El lehet azt képzelni, hogy milyen nagyon idegesítő, ha az ember maga váltja ki az ilyesmit? Megkerülte az asztalt, és még mindig azon erőlködött, hogy elfojtsa a nevetését. Felálltam, mivel ő is állt, de dúlt bennem a méreg. Megfogta a vállam. – Ne haragudj, Sookie – mondta századszor. – Én még eggyel sem találkoztam, de azt hallottam, hogy nagyon komiszak. Miért foglalkozol vele? Bacchánsnő, na és.

– Csak mert nem túl elégedett, ahogy te is rögtön tudnád, ha megnéznéd a sebhelyeket a hátamon – vágtam vissza, mire mindjárt megváltozott az arca.

– Megsérültél? Mi történt?

így aztán elmeséltem neki, bár próbáltam a dráma néhány elemét kihagyni, és a kezelési módot, amit a shreveporti vámpírok alkalmaztak, nem nagyon érzékletesen lefesteni. Nagyon meg akarta nézni a hegeket. Megfordultam, és felhúztam a pólómat, de csak a melltartómig. Nem szólt egy árva szót sem, de érintést éreztem a hátamon, és a következő pillanatban felfogtam, hogy Sam megcsókolta a bőrömet. Kirázott a hideg. Visszahúzta a pólómat a sebekre, és megfordított.

– Úgy sajnálom – mondta mélyről jövő őszinteséggel. Már nem nevetett, nagyon messze volt tőle. Gyakorlatilag éreztem a bőréből áradó forróságot, a karját fedő finom szőrszálak elektromos töltését.

Mélyet lélegeztem.

*- Aggódom amiatt, hogy felfigyel rád – magyaráztam. – Mi kell egy bacchánsnőnek ahhoz, hogy eléggé kifejezzék iránta a tiszteletet, Sam?

– Anyám azt mesélte apámnak, hogy szeretik a büszke embereket – mondta, és egy pillanatra azt hittem, hogy még mindig ugrat. De az arcára néztem, és láttam, hogy nem. – A

bacchánsnők nem szeretnek jobban semmit annál, mint egy büszke embert kerékbe törni. Szó szerint.

– Fuj – mondtam. – Van valami más, ami kielégítheti őket?

– A nagyvadak. Medve, tigris, ilyesmi.

– Louisianában nehézkes lenne tigrist találni. Talán medvét igen, de hogy juttassuk a bacchánsnő felségterületére? – Tanakodtam ezen egy kicsit, de sehogy sem tudtam megoldást találni. – Felteszem, élve akarná– mondtam kérdő hangon.

Sam, aki láthatóan inkább engem bámult, mintsem a problémán törte a fejét, bólintott, aztán előrehajolt, hogy megcsókoljon.

Tudnom kellett volna, hogy erre készül.

Olyan meleg volt Billhez képest, akinek a teste soha nem tudott felmelegedni. Na jó, esetleg langyos lett. Sam ajkát kimondottan forrónak éreztem, a nyelvéről nem is beszélve. A csókja odaadó, mély és váratlan volt; amikor valakitől olyan ajándékot kapsz, amiről nem is tudtad, hogy vágysz rá. Átölelt, és én is őt, aztán teljesen átadtuk magunkat a másiknak, míg ki nem józanodtam.

Elhúzódtam egy kicsit, ő meg lassan elvette arcát az enyémtől.

– El kell innen utaznom egy időre – mondtam.

– Bocsáss meg, Sookie, de évek óta vágytam erre.

Sokféleképpen kibúvót találhattam volna ez után a kijelentés után, de megerősítettem magam, és a nehéz, de egyenes utat választottam.

– Sam, tudod, hogy én…

– Billbe vagyok szerelmes – fejezte be a mondatomat.

Nem voltam benne teljesen biztos, hogy valóban szerelmes vagyok-e Billbe, de szerettem, és elköteleztem magam neki. így az egyszerűség kedvéért egyetértőleg bólintottam.

Sam gondolatait nem tudtam tisztán olvasni, természetfölötti

teremtmény volta miatt. De nagyon ostobának és telepatikus nullának kellett volna lennem ahhoz, hogy ne érezzem meg a csalódottság és a vágy hullámait, amelyek magukkal ragadták.

– Az előbb arra akartam kilyukadni – mondtam egy pillanattal később, mire kibontakoztunk egymás öleléséből, és hátraléptünk-, hogy ez a bacchánsnő különös figyelmet szentel a kocsmáknak, és ezt itt olyan valaki vezeti, aki nem éppen egy szürke átlagember, ami Eric bárjára is igaz odaát Shreveportban. Úgyhogy jobb, ha óvatos vagy.

Úgy tűnt, hogy Sam megszívleli, amire figyelmeztettem, és hogy némi reményt is merít belőle.

– Kösz, hogy mondod, Sookie. Ha legközelebb alakot váltok, majd óvatos leszek az erdőben.

Meg sem fordult a fejemben, hogy Sam számol a

bacchánsnővel az alakváltós kalandozásaiban, és rögtön a székre rogytam, amint elképzeltem.

– Ó, ne – mondtam nyomatékosan. – Egyáltalán ne változz át.

– Négy nap múlva telihold lesz – mondta Sam a naptárra pillantva. – Muszáj lesz. – Már be is osztottam a helyemre Terryt aznap estére.

– Mit mondasz neki?

– Azt, hogy randim van. Nem nézegeti annyit a naptárt, hogy rájöjjön, hogy mindig teliholdkor hívom dolgozni.

– Az lehet. Jelentkezett a rendőrség valami új dologgal Lafayette ügyében?

– Nem – ingatta a fejét Sam. – És felvettem Lafayette egyik barátját, Khant.

– Úgy, mint Sírkán?

– Úgy, mint Chaka Khan.– Jó, de főzni tud?

– A Rákhajóból rúgták ki.

– Miért?

– Mert művészalkat, gondolom – Sam hangja kimért volt.

– Ennek a tulajdonságnak itt nem sok hasznát vesszük – állapítottam meg az ajtó gombját fogva. Örültem, hogy tudtunk beszélgetni, már csak azért is, hogy oldódjon a feszültség a még soha meg nem történt események után. Még soha nem öleltük meg egymást munka közben. Igazából hónapokkal ezelőtt egyszer már csókolóztunk, amikor Sam az egyetlen randink után hazavitt. Sam a főnököm volt, és a főnökkel kezdeni mindig rossz

ötlet. A főnökkel kezdeni, amikor egy vámpír a pasid, ez is rossz ötlet. Samnek találnia kell egy nőt. Hamar.

Amikor ideges vagyok, akkor mosolygok. Amikor azt mondtam: „Dologra!”, és kiléptem az ajtón, majd becsuktam magam mögött, az arcom csak úgy ragyogott a nagy mosolygástól. Mindenféle érzés kavargott bennem a Sam irodájában történtek után, de mindent félretettem, és felkészültem rá, hogy serényen kihordjam az italokat.

A Merlotte s vendégköre aznap este nem tért el a megszokottól. Az öcsém barátja, Hoyt Fortenberry a haverjaival iszogatott. Kevin Prior is, akinek a látványát inkább egyenruhában szoktam meg, Hoytéknál ült, de Kevin nem volt feldobva aznap este. Úgy nézett ki, mintha szívesebben ülne a járőrkocsijában Kenyával, a társával. Az öcsém, Jason az egyre gyakrabban látott testékszerével, Liz Barrett-tel érkezett. Liz mindig úgy viselkedett, mint aki örül, hogy találkozik velem, de soha nem próbált a bizalmamba férkőzni, amire nagyon sok piros pontot adtam neki. A nagyi örült volna, ha tudja, hogy ilyen gyakran találkozgat Jason Lizzel. Jason már elég régen a színre lépett, és a közönség már unta is egy kissé. Végül is Bon Temps és környéke véges vadászmezőt jelent, és Jason már évek óta ebben a berekben vadászott. Kellett neki a friss hús.

Emellett úgy tűnt, hogy Liz hajlandó szemet hunyni Jason

törvénnyel való aprócska összeütközése felett.

– Kishugi! – mondta, és intett. – Megtennéd, hogy hozol nekem és Liznek egy-egy whiskey-sprite-ot?

– Örömmel – válaszoltam mosolyogva. Az optimizmus hullámára fekve úsztam tova, és egy pillanatra Liz gondolataiba hallgattam; abban reménykedett, hogy Ja-son már nagyon hamar fel fogja tenni neki a nagy kérdést. Minél előbb, annál jobb, gondolta, mert majdnem biztos volt benne, hogy terhes.

Klassz, hogy sokéves gyakorlatom van a gondolataim palástolásában. Kivittem az italokat, elbarikádoztam magam minden további kósza gondolattól, amit elcsíphettem volna, és próbáltam a dolgomra koncentrálni. Ez az egyik legrosszabb egy telepatának; azok a dolgok, amikről az emberek úgy gondolják, hogy inkább nem beszélnek róluk, azok olyan dolgok, amikről más emberek (mint én) egyáltalán nem akarnak tudni. Vagy nem kellene, hogy tudni akarjanak róla. Annyi titkot tudtam, mint égen a csillag, és komolyan, egyik révén sem jutottam semmiféle előnyhöz.

Ha Liz terhes, akkor egy koktél az, amire a legkevésbé szüksége van, mindegy, hogy ki a baba apja.

Árgus szemmel figyeltem, amint egy aprócskát kortyolt a poharából. Aztán rásimította az ujjait, hogy elrejtse a többiek szeme elől. Egy percet csacsogtak Jason-nel, aztán Hoyt kiáltott Jasonnek, aki erre megpördült a bárszéken, hogy a gimis haverja felé forduljon. Liz az italába bámult, mintha tényleg szeretné egy hajtásra legurí-tani. Egy ugyanolyan pohárban sima sprite-ot adtam a kezébe és eltüntettem a whiskey-vel bélelt italt.

Liz barna őzikeszeme döbbenten meredt rám.

– Nem való neked – mondtam nagyon halkan. Liz barna tónusú bőre olyan sápadt lett, amennyire csak lehetséges volt. – Tudod, mi a helyes – mondtam. Kínban

voltam, hogy mivel magyarázzam a közbeavatkozásomat, pont, amikor annyira ellenére volt nagy igyekezetemnek, hogy ne reagáljak azokra a dolgokra, amikről ezen a leplezett módon szereztem tudomást. – Tudod, mi a helyes, tudod, hogy mit tegyél.

Akkor visszafordult Jason, az egyik asztalomtól pedig újabb korsó sört kértek. Amikor kiléptem a pult mögül, hogy kivigyem a rendelést, megláttam Portia Bellefleurt a bejáratnál. Úgy kémlelt körül a sötét kocsmában, mintha keresne valakit. Legnagyobb megdöbbenésemre kisült, hogy ez a valaki én vagyok.

– Sookie, van egy perced? – kérdezte.

Egy kezemen meg tudom számolni a bizalmas beszélgetéseinket, majdnem egy ujjamon, így elképzelni sem tudtam, mit forgat a fejében.

– Ülj le – mondtam, az egyik asztalom felé biccentve. – Egy perc, és én is jövök.

– Persze, jó. Talán még egy pohár bort is kérnék, azt hiszem. Merlot-t.

– Máris viszem. – Megfontolt mozdulattal töltöttem meg a poharát, és egy tálcára tettem. Miután körbenéztem, hogy meggyőződjem róla, hogy az asztalaimnál minden vendégnek van mit innia, kivittem Portiához a tálcát, és leültem vele szemben. Csak a szék szélére ereszkedtem le, hogy ha valakinek elfogy az itala, egyből lássa, hogy bármelyik pillanatban kész vagyok felpattanni.

– Állok rendelkezésedre. – Hátranyúltam, hogy ellenőrizzem, a lófarkam jól tart-e, és Portiára mosolyogtam.

Úgy tűnt, hogy rendkívül érdekesnek találja a borospoharát. Megfogta az ujjai hegyével, kortyolt, majd pontosan az alátét közepére helyezte. – Szívességet szeretnék tőled leérni – szólalt meg.

Na ne, ha nem mondja, soha ki nem találom. Minthogy még az életben nem beszéltem két mondatnál többet Portiával, elég nyilvánvaló volt, hogy akarhat tőlem valamit.

– Hadd találgassak. A bátyád küldött ide, hogy megkérj, hallgassak a bárban levő emberek gondolataiba, így megtudhatnám, hogy mi volt ez a Lafayette-féle orgiás téma. – Mintha nem tudtam volna, hogy ez következik.

Portia feszengett, de elszántnak tűnt.

– Soha nem kért volna meg rá, ha nem lenne ilyen komoly bajban, Sookie.

– Soha nem kért volna meg rá, mert nem kedvel kimondottan. Holott világéletében egyetlen egyszer sem fordult elő, hogy ne lettem volna hozzá kedves! De most teljesen rendjén való, hogy segítséget kér, hiszen neki tényleg, igazán szüksége van rám.

Portia halovány arcbőre csúnya lángvörösre váltott. Tudtam, hogy nem volt szép tőlem, hogy rávetítem a bátyja problémáját, de belement, hogy hírnök legyen. Tudjuk, mi a hírnökök sorsa. Erről eszembe jutott az én előző éjszakai hírnökségem, és eltűnődtem rajta, hogy szerencsésnek érezzem-e magamat ma.

– Én nem támogattam az ötletet – motyogta. Sértette a büszkeségét; szívességet kérni egy kis pultoslánytól, a tetejébe egy Stackhouse-tól.

Senki sem szerette, hogy van ez az „adottságom”. Senki nem akarta, hogy rajta gyakoroljam. Azonban azt mindenki nagyon is akarta, hogy valamit az ő érdekében

megtudjak, az pedig nem számított, hogy nekem hogyan esik átrostálnom a bár vendégeinek (többnyire kínos és kusza) gondolatatait, hogy hozzájussak a megfelelő információhoz.

– Az nyilván kiszaladt a fejedből, hogy éppen mostanság tartóztatta le Andy a bátyámat gyilkosságért. – Később szaba-

don kellett engednie Jasont, de akkor is.

Ha Portia még vörösebb lesz, akkor már lángra fog kapni.

– Akkor felejtsük el – mondta, összekaparva maradék méltóságát. – Egyébként sem kell egy ilyen flúgos spiné segítsége.

Az elevenére tapintottam, mert Portia eddig mindig udvarias, szinte barátságos volt.

– Figyelj csak, Portia Bellefleur. Kicsit hallgatózom. Nem miattad, vagy a bátyád kedvéért, hanem azért, mert szerettem Lafayette-et. A barátom volt, és ő mindig is sokkal kedvesebb volt hozzám, mint te vagy Andy.

– Nem szeretlek.

– Nem érdekel.

– Drágám, valami baj van? – kérdezte egy hűvös hang mögülem.

Bill. Kitártam a tudatomat, és elértem a nyugalmat árasztó, üres teret a hátam mögött. Mások elméje úgy zsongott, mint a méhkaptár, de Bill olyan volt, mint egy hatalmas gömb, töltve balzsamos levegővel. Csodálatos volt. Portia olyan hirtelen pattant fel, hogy a széke majdnem felborult. Már Bill puszta közelsége is olyan rettegést ébresztett benne, mintha mérges kígyó lett volna, vagy valami ilyesmi.

– Portia csak szívességet kért tőlem – mondtam lassan, csak most észrevéve, hogy a vendégseregből határozottan sokan fordulnak érdeklődéssel a kis hármasunk felé.

– Cserébe mindazért a sok jóért, amit a Bellefleurök-től kaptál? – kérdezte Bill. Portia összeroppant. Sarkon fordult, hogy kimasírozzon a bárból. Bill az elégedettség lehető legfurcsább arckifejezésével figyelte, ahogyan távozik.

– Akkor most meg kell tudnom, hogy mi is ez az egész – mondtam, és a hátamat nekidöntöttem Billnek. A karját körém fonta, és közelebb húzott magához. Olyan volt, mintha egy fa ölelésében lennék.

– A dallasi vámpírok megkötötték a megállapodásokat – mondta Bill. – Tudnál holnap este indulni?

– Veled mi a helyzet?

– Utazhatok a koporsómban, ha biztosan el tudod érni, hogy ne nyissanak ki a reptéren. Aztán előttünk egy egész éjszaka, hogy kitaláljuk, mit kívánnak tőlünk a dallasi vámpírok.

– Szóval hullaszállítóval kell kivinnem téged a reptérre?

– Nem, kicsim. Csak magadat szállítsd oda. Van egy cég, amely ilyen fuvarokkal foglalkozik.

– Például hogy vámpírokat fényes nappal elvisz innen oda?

– Igen, megbízhatók, rendelkeznek az összes szükséges hatósági engedéllyel.

Erre magamtól is rájöhettem volna már egy kicsit korábban.

– Kérsz egy üveggel? Sam betett párat a melegen tartóba.

– Igen, köszönöm, egy nulla pozitívot szeretnék.

Az én vércsoportomat. Milyen édes tőle. Billre mosolyogtam, nem a szokásos merev vigyorommal, hanem szívből jövő, igaz mosollyal. Olyan szerencsés voltam, hogy ő volt nekem, nem számított, hogy hány nehézséggel kellett szembenéznünk mint párnak. Nem tudtam elhinni, hogy képes voltam mást is megcsókolni, és rögtön száműztem az agyamból ezt a gondolatot, amint átfutott rajta.

Bill viszonozta a mosolyt, nem éppen a legmegnyugtatóbb pillantás kíséretében, ami azt sugallta, hogy igencsak örül, hogy lát.

– Milyen hamar tudsz elszabadulni? – kérdezte közelebb hajolva.

Az órámra pillantottam.

– Fél óra – ígértem.

– Megvárlak. – Leült ahhoz az asztalhoz, amelynél Portiával beszéltünk, én meg kivittem neki a vért, tout de suite.

Kevin ballagott oda hozzá beszélgetni, végül le is ült az asz-

talához. Csak kétszer voltam elég közel, hogy elcsípjek valamennyit a beszélgetésből; dumáltak a kis városkánk bűnügyi eseteiről, a benzinárról és arról, hogy ki fogja nyerni a következő sheriffválasztást. Annyira normális volt! Csak úgy ragyogtam a büszkeségtől. Amikor Bill elkezdett a Merlotte'sba járni, szinte vágni lehetett a feszültséget körülötte. Mostanra az emberek egyszerűen jöttek, mentek, beszélgettek Bill-lel, vagy csak

odabiccentettek, nem csináltak nagy ügyet a jelenlétéből se így, se úgy. Volt éppen elég jogi vita a vámpírokkal anélkül, hogy még a társadalmi problémákat is belekeverték volna.

Aznap este Bill izgatottnak tűnt, miközben hazafelé vitt a kocsijával. Nem tudtam hova tenni, míg rá nem jöttem, nagyon örül, hogy Dallasba utazik.

– Nagyon mehetnéked van már? – kérdeztem kíváncsian és nem túlságosan boldogan a hirtelen támadt utazási lázától.

– Évekig csak utaztam. Csodálatos volt ezekben a hónapokban Bon Tempsban elidőzni – mondta, miközben átnyúlt, és megpaskolta a kezemet –, de természetesen örömmel látogatom meg a fajtársaimat, a shreveporti vámpírok pedig túl nagy hatalommal bírnak fölöttem. Nem tudom köztük elengedni magam.

– A vámpírok ugyanilyen szervezetten éltek a nyilvános megjelenésük előtt is? – Próbáltam nem nagyon faggatni a vámpírok társadalmáról, mert soha nem tudhattam biztosan, hogyan fog a kérdésre reagálni, de nagyon kíváncsi voltam.

– Nem ugyanilyen módon – tért ki a kérdés elől. Tudtam, hogy ennél kimerítőbb választ nem várhatok tőle, de azért felsóhajtottam. Mr. Rejtelem. A vámpírok tartották az egyértelmű határokat. Orvosi vizsgálatnak nem vetették alá magukat, és nem lehetett őket a hadseregbe sorozni. Ezen jogengedmények fejében az amerikai polgárok azt kívánták azoktól a vámpíroktól, akik orvosok vagy nővérek voltak – nem is kevesen –, hogy akasszák szögre a sztetoszkópjukat, mert a halandók túl-

ságosan is gyanakvóak voltak a vérszívó egészségügyi dolgozókkal szemben. Ámbátor, már amennyire az emberek tudták, a vámpírság szélsőségesen allergiásán reagál néhány dolog együttesére, köztük a fokhagymára és a napfényre.

Bár én is ember voltam – még ha csodabogár is –, én többet tudtam. Sokkal boldogabb voltam, amíg abban a hitben éltem, hogy Billnek valamilyen szokványos betegsége van. Már tudtam, hogy azoknak a teremtményeknek, akiket a mítoszok és legendák földjére száműztünk, megvan az az undok szokás, hogy bizonyítják valóságos létezésüket. Ott van mindjárt a bacchánsnő. Ki hitte volna, hogy egy ókori görög legenda Észak-Louisiana erdeiben bolyong?

Talán tündérek is valóban ott hajladoznak a kertek mélyén, ahogy abban a dalban áll, amelyre emlékszem, hogy a nagyanyám énekelte, miközben a szárítókötélre aggatta a ruhát.

– Sookie? – hallottam Bill kedvesen kitartó hangját.

– Igen?

– Te aztán jól elgondolkodtál valamin.

– Igen, csak a jövőn töprengtem – válaszoltam bizonytalanul. – És a repülőútról. El kellene mondanod mindent az előkészületekről, és hogy mikor legyek a reptéren. Meg hogy milyen ruhát vigyek.

Bill kezdte magában meghányni-vetni a dolgokat, miközben behajtott az öreg házam elé, és tudtam, hogy komolyan veszi a kérésemet. Oly sok más mellett, ez volt az egyik jó dolog benne.

– Bár mielőtt még becsomagolnál – sötét szeme komolyságtól fénylett sötéten ívelő szemöldöke alatt –, vol«a itt még valami, amit meg kéne vitatnunk.

– Mi? – A hálószobám közepén álltam, a nyitott szekrénybe bámulva, amikor a következő szavakat hallottam.

– A relaxációs technikákat.

Hirtelen mozdulattal fordultam felé, a kezem csípőmön.

– Mi a nyavalyáról beszélsz?

– Erről. – Klasszikus PJiett Butler-stílusban emelt a karjába, és, bár bő szabású nadrág volt rajtam ahelyett, hogy inkább hosszú, vörös – neglizsét? köntöst? – viseltem volna, Bill elérte, hogy úgy érezzem, éppoly gyönyörűséges és felejthetetlen vagyok, mint Scarlett O'Hara. Mondjuk, neki sem kellett lépcsőt másznia; az ágy nagyon közel volt. Meg kell mondanom, hogy a legtöbb estén Bill csak nagyon lassan haladt előre, olyan lassan, hogy már néha azt hittem, hogy sikoltani kezdek, mielőtt még a tárgyra térnénk. De ma este, az utazás lázában és a küszöbönálló kiruccanás izgalmában, Bill tempója nagyban felgyorsult. Együtt értünk fel a csúcsra, és ahogyan ott feküdtünk együtt, még borzongva a beteljesült vágytól, elgondolkodtam azon, hogy mit várhatnak a dallasi vámpírok a találkozásunktól.

Csak egyszer voltam Dallasban, végzős kirándulás volt a Six Flags szabadidőparkba, és nem éreztem magam valami jól. Ügyetlenkedtem azoknak a gondolatoknak elhárításában, amelyek szakadatlanul áradtak felém mások agyából, felkészületlenül érintett, hogy a legjobb barátnőm, Marianne összejött egy Dennis Engelbright

nevű osztálytársunkkal, és azelőtt még soha nem voltam távol az otthonomtól.

Ez most más lesz, hajtogattam magamban. A dallasi vámpírok kívánságának teszek eleget, ez mi, ha nem ragyogó? Szükség volt rám az egyedülálló képességem miatt. Ügyelnem kellene rá, hogy ne nevezzem fogyatékosságnak különlegességemet. Megtanultam uralni a telepatikus képességemet, legalábbis sokkal pontosabban és kiszámíthatóbban használtam. Mellettem áll a férfi, akit választottam. Senki nem fog cserbenhagyni.

Mégis, be kell vallanom, hogy néhány könnycseppet hullat-

tam elalvás előtt a gyötrelem miatt, amit én magam választottam.

4. FEJEZET

Dallasban olyan hőség volt, mint a pokol legmélyebb bugyrában, különösen a reptér aszfaltján. Az a néhány kurta őszi nap, amelyben részünk volt, újra nyárrá forrósodott. A perzselő meleget hozó széllökések sodorták magukkal a dallasi Fort Worth repülőtéren működő minden kis jármű és repülőgép zaját, és üzemanyagának, valamint rakományának a szagát. Úgy tűnt, mintha az egész ott gyűlne össze, a rakterületről arra a gépre felvezető rámpának a tövében, amelyre én vártam. Én rendes légitársaság gépén repültem, de Billnek különleges szállításra volt szüksége.

Éppen a kosztümkabátom hajtókájával legyezgettem magam, hogy megkíséreljem szárazon tartani a hónaljamat, amikor a katolikus pap elindult felém.

Eleinte tiszteletben tartottam a papi gallért annyira, hogy ne legyen ellenemre, hogy odajön hozzám, habár az is igaz, hogy nem igazán akartam volna beszélni senkivel. Éppen most estem át egy teljességgel újszerű tapasztaláson, és még jó néhány hasonló nehézség állt előttem.

– Tehetek önért valamit? Akaratlanul is tudomásomra jutott a helyzete – szólított meg az alacsony ember, öltözéke visszafogott, papi fekete volt, és a hangja csordultig teli együttérzéssel. Továbbá megvolt benne annak az embernek a magabiztossága, aki hozzá van szokva, hogy olyan idegeneket szólítson meg, akik ezt készségesen fogadják. Bár a frizurája olyan volt, amiről azt gondoltam, hogy elég szokatlan egy papnak; barna, kócos és meglehetősen hosszú. Még bajusza is volt. De ez csak homályosan futott át rajtam.

– A helyzetem? – kérdeztem, nem is igazán figyelve a szavaira. Fél szemmel egyre csak a raktér szélén fekvő, fényesre

csiszolt fakoporsót figyeltem. Bill annyira ragaszkodott a hagyományokhoz; a fém sokkal praktikusabb lett volna az utazáshoz. A semmiről sem tudó rakodómunkások a rámpa tetejéhez gördítették, biztos görgőket tettek alá. Bill azt az ígéretet kapta, hogy az úti célját egyetlen karcolás nélkül fogja elérni. A fegyveres őrök a hátam mögött pedig azt garantálták, hogy nem fog valami fanatikus őrült odarohanni és feltépni a fedelét. Ez volt az egyik olyan pluszszolgáltatás, amit a hirdetésében nagyon kiemelt az Anubis Air. Bill megbízásából azt is kikötöttem, hogy őt vegyék le először a gépről.

Eddig minden jól ment.

Felpillantottam az alkonyati égboltra. A leszállópálya melletti világítás csak egy perce kapcsolt fel. A repülőgép farkán levő fekete sakálfej ádázul festett az éles fényben, amelyben sötét árnyak tűntek elő ott is, ahol eddig nem voltak. Újra az órámra néztem.

– Igen. Igazán sajnálom.

Oldalra pillantottam a kéretlen társaságomra. Baton Rougéban szállt a gépre? Nem emlékeztem az arcára, de akkor meglehetősen ideges voltam az egész repülőút alatt.

– Sajnálja? – kérdeztem. – Mit? Van valami baj? Mély döbbenettel nézett rám.

– Hát – kezdte a koporsó felé biccentve, amely most a rámpa görgőrendszerén ereszkedett alá. – A vesztesége miatt. Közel állt önhöz? – Egészen kicsit közelebb húzódott.

– Igen, nagyon is – mondtam zavarodottság és bosz-szúság között ingadozva. Miért volt itt kint ez az ember? Az biztos, hogy a repülőtársaság nem alkalmaz papot, hogy elbeszélgessen mindenkivel, aki koporsóval utazik. Különösen akkor nem, ha az Anubis Air gépének rakte-réből kerül elő. – Különben miért állnék itt?

Nyugtalankodni kezdtem.

Lassan, óvatosan leeresztettem a gondolatpajzsomat, és a mellettem levő embert kezdtem figyelni. Tudom, tudom: a magánügyeibe gázoltam. Csakhogy nemcsak a saját biztonságomért feleltem, hanem Billéért is.

A pap történetesen erős hullámközvetítőnek bizonyult, és éppolyan állhatatosan várta az est beálltát, mint én magam, csak benne sokkal több félelem volt. Remélte, hogy a barátai ott vannak, ahol lenniük kell.

Újra az égre néztem, és igyekeztem, hogy ne látsszon meg rajtam a növekvő nyugtalanságom. Tekintetemet Texas alkonyati egének sötétjébe fúrtam, a fénynek már csak leghalványabb nyomait lehetett látni.

– Talán a férje volt? – Megfogta a karomat.

De beteg már ez a pasas! Rápillantottam a szemem sarkából. Le sem vette a szemét a két rakodó emberről, akiket tisztán ki lehetett venni a gép rakterében. Feketeezüst kezeslábas volt rajtuk, az Anubis lógójával a szívük fölött. Aztán a tekintete lesiklott lent az aszfalton álló munkásra, aki igazgatta a koporsót, hogy aztán egy kipárnázott, lapos csomagszállító kocsiba csúsztassa. A pap azt akarta… mit akart? Próbálta elkapni azt a pillanatot, amikor mindegyik férfi másfelé néz, más köti le a figyelmét. Nem akarta, hogy meglássák. Miközben ő… mi?

– Nem, a barátom – mondtam, csak hogy folytassam a színjátékot. A nagyanyám arra nevelt, hogy legyek udvarias, de arra nem, hogy hülye is. Titkon kinyitottam az egyik kezemmel a válltáskámat, és kivettem azt a papri-kaspray-t, amit Bill adott vészhelyzetre. A combom mellett szorongattam a kis hengert. Óvatosan kezdtem elhúzódni a magát papnak kiadó embertől és a tisztátalan szándékaitól, mire még szorosabban fogta a karomat, és akkor a koporsó fedele nagy lendülettel kinyílt.

A gép belsejéből a földre ugrott a két poggyászrakodó munkás. Aztán mélyen meghajoltak. Az, amelyik a poggyászszállí-

tó kiskocsira tette a koporsót, azt mondta, még mielőtt ő is meghajolt volna, hogy a „francba!” (új fiú lehet, gondolom). Csekély mértékű alázatos viselkedés szintén szerepelt a légitársaság pluszszolgáltatásai között, de az én megítélésem szerint azért ez erős túlzás volt.

– Jézusom, segíts meg! – szólalt meg a pap, de ahelyett, hogy térdre vetette volna magát, a jobbomra pattant, és megragadta azt a karomat, amelyben a spray-t szorongattam, és rángatni kezdett.

Először azt hittem, hogy azért csinálja, mert menekíteni próbál a veszélytől, amit a felnyíló koporsó okoz, és most biztonságos helyre vonszol. És feltételezem, hogy pont így tűnhetett a poggyászrakodóknak is, akik teljesen átadták magukat az Anubis Air alkalmazottja meg-játszásának. A végeredmény az volt, hogy nem segítettek rajtam, holott azt kiáltottam, hogy „eresszen!”, jól fejlett tüdőm teljes kapacitását igénybe véve. A „pap” még mindig szorongatta a karomat, és próbált futásra bírni, én pedig még mindig a földbe cövekeltem cipősarkam öt centijét, és húztam magam vissza. Szabadon maradt karommal erőből csépeltem. Nem fogom hagyni senkinek, hogy elhurcoljon valahova, ahova nem akarok menni, nem adom magam küzdelem nélkül.

– Bill! – Borzalmasan meg voltam rémülve. A pap nem volt nagy termetű, de nálam magasabb és testesebb, és majdnem olyan elszánt, mint én. Bár olyan keményen harcoltam ellene, ahogy csak lehetett, mégis centiről centire közelebb húzott a terminál személyzeti ajtajához. Akkor szél kelt a semmiből, forró, száraz szél, és ha akkor kifújtam volna a spray-t, az egészet pontosan az arcomba fújta volna vissza.

A koporsóban fekvő alak lassan felült, nagy, sötét szeme körbepásztázta a helyet. Futólag láttam, hogy egyik kezével hátrasimítja lágy, barna haját.

Kinyílt a személyzeti ajtó, és biztosan tudtam, hogy áll valaki az ajtóban, aki erősítésül szolgál a papnak.

– Bill!

Akkor elhussant mellettem valami a levegőben, és abban a szempillantásban elengedett a pap, és úgy vágtatott ki az ajtón, mint nyúl az agárversenyen. Megtántorodtam, és fenékre is estem volna, ha Bill le nem lassít, hogy elkapjon.

– Szia, drágám – mondtam hihetetlenül megkönnyebbülve. Megigazítottam az új, szürke kosztümöm blézerét, és örültem, hogy újrarúzsoztam a számat, amikor leszállt a gép. Abba az irányba néztem, ahol eltűnt a pap. – Ez volt ám csak a furcsa. – A paprikaspray-t visz-szadugtam a táskámba.

– Sookie – mondta Bill –, jól vagy? – Előrehajolt, hogy megcsókoljon, ügyet sem vetve az Anubis kapuja melletti chartergép poggyászrakodóinak félelemmel vegyes ámult suttogására. Bár két évvel korábban ismert lett széles e világ előtt, hogy a vámpírok nemcsak legendák és horrorfilmek hősei, hanem tényleg évszázadok hosszú során át éltek közöttünk, a legtöbb ember nem látott még hús-vér vámpírt.

Bill nem foglalkozott velük. Pompásan tudott figyelmen kívül hagyni olyan dolgokat, amelyeket úgy ítélt meg, hogy nem érdemesek rá.

– Igen, jól vagyok – mondtam kissé szédelegve.– Nem tudom, hogy miért próbált elcibálni.

– Félreértette a kettőnk kapcsolatát?

– Nem hiszem. Szerintem tudta, hogy rád várok, és még azelőtt próbált elrángatni, hogy kikeltél volna.

– Ezt még át kell gondolnunk – mondta a helyzetek súlyosságának lebecsülésében mester Bill. – Ezt a bizarr kis incidenst leszámítva, hogy mentek a dolgok?

– A repüléssel minden rendben volt – mondtam, és próbáltam nem biggyeszteni a számat.

– Történt más kellemetlenség is? – kérdezte Bill egy kissé ridegen. Pontosan tudta, hogy úgy érzem, át vagyok verve. – Nem tudom, hogy milyen egy átlagos repülőút, még nem repültem ezelőtt – mondtam csípősen –, de mondhatni, hogy amíg a pap fel nem bukkant, addig a dolgok egészen tűrhetően mentek. – Bill felhúzta a szemöldökét abban a sajátságos, fensőbbséges modorában, mire én alaposabban is kifejtettem. – Nem hiszem, hogy az az ember pap lett volna egyáltalán. Miért várt a gépre? Miért jött oda hozzám, hogy megszólítson? Csak arra várt, hogy mindenki, aki a gép körül dolgozik, más irányba nézzen.

– Majd valami csendesebb helyen beszélünk róla– mondta az én vámpírom, azokra a férfiakra és nőkre pillantva, akik a repülő körül gyülekeztek megnézni, hogy mi a felbolydulás oka.

Bill az Anubis egyenruhás alkalmazottakhoz lépett, és halk hangon megfeddte őket, amiért nem siettek a segítségemre. Legalábbis feltételeztem, hogy ez volt a mondandója lényege, abból, ahogyan elsápadtak és habogni kezdtek. Bill átkarolta a derekamat és a terminál felé lépdeltünk.

– A koporsót küldjék a fedélen levő címre – kiáltott vissza Bill a válla fölött. – A Csendes Part Hotelbe. – A Csendes Part volt Dallas környékén az egyetlen olyan szálló, amelyiken elvégezték azt a széles körű átépítést, amelyre a vámpírvendégek elszállásához szükség volt. A hatalmas, belvárosi hotel a brosúra szerint egyedülálló

volt Dallasban, és egyik nagy szállodájához sem hasonlított.

Megálltunk egy kis koszos járat lépcsőfeljárójánál, amely a fő várócsarnokba vezetett.

– Na, akkor hogyan is történt? – szegezte nekem Bill a kérdést. Felnéztem rá, és rendre előadtam a különös kis incidenst az elejétől a végéig. Bill rettentő sápadt volt. Tudtam, hogy na-

gyon éhes lehet. A szemöldöke feketéllett a sápatag bőrén, és a szeme még barnábbnak látszott, mint amilyen volt valójában.

Segített kinyitni egy ajtót, és beléptem a világ egyik legnagyobb repterének nyüzsgő forgatagába.

– Nem hallgattad a fazont? – Biztosra vettem, hogy nem a fülemre céloz Bill.

– Még erősen pajzsolva voltam a repülőút miatt – feleltem. – És amikor már nyugtalankodtam, és kezdtem volna a hallgatásával próbálkozni, akkor te kijöttél a koporsóból, ő meg eliszkolt. Mielőtt meglógott, nagyon fura érzésem támadt…– Tétováztam, mert úgy éreztem, hogy ez azért túlzás.

Bill várt. Nem volt a szófecsérlés embere. Hagyta, hogy a mondandóm végére érjek. Egy pillanatra megszakítottuk a sétánkat, és a falhoz húzódtunk.

– Úgy éreztem, hogy azért volt ott, hogy elraboljon– mondtam. – Tudom, hogy elmebajosán hangzik. Ki tudhatná itt Dallasban, hogy ki vagyok? Ki tudhatná, hogy a repülőre fogok várni? Mégis ez volt a határozott benyomásom. – Bill hűvös kezébe vette a meleg kezemet.

Felnéztem rá, és találkozott a tekintetünk. Nem vagyok alacsony, ő meg nem túl magas, de azért még felfelé kett néznem rá. És kicsit büszkeségi kérdést is csinálok belőle, hogy anélkül tudok a szemébe nézni, hogy a delejes erő fogságába esnék. Néha azt kívánom, hogy bár meg tudná változtatni az emlékezetemet Bill – például kicsit sem bánnám, ha elfelejthetném a bacchánsnőt –, de nem tudja.

Bill átgondolta, amit meséltem, és elraktározta későbbi iktatáshoz.

– Szóval maga a repülés unalmas volt? – kérdezte.

– Valójában nagyon is izgalmas – ismertem el. – Miután megbizonyosodtam róla, hogy az Anubisosok tényleg bepakoltak a gépükbe téged, felmentem az én gépem fedélzetére, ahol

egy nő megmutogatta, mit kell csinálni, ha lezuhanunk. Abban a sorban ültem, ahol a vészkijárat volt. Azt mondta, hogy kapcsoljunk ki, ha úgy ítéljük, hogy nem tudunk cselekedni vészhelyzetben. Hát szerintem én tudok, nem gondolod? Vészhelyzetben cselekedni? Aztán hozott nekem egy italt meg egy újságot. – Nagyon ritkán szolgáltak ki, magam is pincérnő lévén, és kimondottan élveztem, ha ugráltak körülöttem.

– Biztos vagyok benne, hogy te bármilyen helyzetet tudsz kezelni, Sookie. Leszállás közben nem féltél?

– Nem. Csak a mai este miatt izgultam egy kicsit. Ezenkívül rendben volt minden.

– Sajnálom, hogy nem lehettem veled – mormolta. Hűvös, simulékony hangja körbeölelt. A mellkasára szorított.

– Nem baj – mondtam az ingébe, és nagyjából így is gondoltam. – Az életed első repülőútja, tudod, elég

idegtépő dolog. De minden jól ment. Egészen addig, amíg le nem szálltunk.

Dohoghattam, siránkozhattam volna, de szívből örültem neki, hogy Bill idejében felkelt, hogy átvigyen a reptéren. Egyre jobban és jobban úgy éreztem, hogy én vagyok a csóró kis vidéki unokahúg.

Nem beszéltünk többet a papról, de tudtam, hogy Bill nem felejtkezik meg róla. Elkísért, hogy összeszedjük a poggyászainkat, és segített járművet találni, amely-lyel a városba jutunk. Otthagyhatott volna valahol, és elintézhetett volna mindent egyedül is, csakhogy, ahogyan állandóan hajtogatta, lehet, hogy egyszer még ezt mind egyedül kell csinálnom, ha úgy adódna, hogy fényes nappal érünk földet.

A tény ellenére, hogy a reptér hihetetlenül zsúfoltnak tűnt, tele olyan emberekkel, akik borzasztó gondterheltnek és boldogtalannak látszottak, sikerült követnem a jelzéseket, Bill szelíd taszigálása közepette, miután megerősítettem a gondolat-

pajzsomat. Elég vacak volt, ahogy elöntött az utasok elcsigázott kínlódása, már anélkül is, hogy az egyes panaszokat kihallgattam volna. A hordárt a csomagjainkkal (amiket Bill akár a hóna alatt is könnyedén vinni tudott volna) a taxidrosztra küldtem, és Bill felbukkanását követő negyven percen belül már úton voltunk a szálloda felé. Az anubisosok égre-földre esküdöztek, hogy a koporsót három órán belül kiszállítják.

Meglátjuk. Ha nem sikerül nekik, akkor kapunk egy ingyenutat.

Az érettségi óta eltelt hét év alatt már elfelejtettem,

hogy milyen Dallas külvárosa. A fényei és pezsgése lenyűgöző volt. Mindent, ami mellett csak elhaladtunk, nagyon megbámultam az ablakból, és Bill idegesítő elnézéssel mosolygott rám.

– Nagyon csinos vagy, Sookie. A megfelelő ruhát választottad.

– Kösz – mondtam megkönnyebbült elégedettséggel. Bill ragaszkodott hozzá, hogy úgy nézzek ki, mint egy „vállalkozó”, és miután megkérdeztem tőle, hogy: „Miért, hogy néz ki egy vállalkozó?”, részletesen leírta a megjelenésüket. így aztán szürke blézert vettem a fehér ujjatlanomra, gyöngyfulbevalót, fekete táskát és magas sarkút. A hajamat is összecsavartam egy laza kontyba, egy olyan Hairogami-dróttal, amit a tévéből rendeltem. Barátnőm, Arlene segített. Az én elképzelésem szerint is vállalkozónak néztem ki – hát igen –, temetkezési vállalkozónak, de úgy tűnt, hogy Bill elégedett. És az egész szerkó számláját otthagytam neki a Tara’s butikban, minthogy hivatalosan is üzleti kiadás volt. Ezért az árára igazán nem panaszkodhattam.

Jobban éreztem magam a felszolgálói egyenruhámban. Ezerszer szívesebben hordok sortot meg pólót, mint ruhát meg pantallót. És ahhoz felvehetnem az Adidas cipőmet is, helyett

az undok magas sarkú helyett. Sóhajtottam.

A taxi a szálloda elé hajtott, és a vezető kiszállt, hogy előbányássza a csomagjainkat. Három naphoz képest volt belőle bőven. Ha a dallasi vámpírok a javaslataimnak megfelelően járnak el, akkor felgyorsíthatom ezt az egész ügyet, és holnap este visszautazhatunk Bon

Tempsba, hogy ott éldegéljünk anélkül, hogy a vámpírok belügyei háborgatnának minket vagy beleavatkoznának az életünkbe – legalábbis addig, amíg Billt újra fel nem hívják telefonon. De azért mégis jobb volt több ruhát hozni, mint erre számítani.

Átmásztam az ülésen, hogy kiszálljak Bill után, aki a vezetőnek fizetett. A szálloda egyenruhás londinere gurulós kocsira pakolta a poggyászainkat. Keskeny arcát Bill felé fordította, és megszólította.

– Üdvözöljük a Csendes Part Hotelben, uram! A nevem Barry, én leszek… – Akkor Bill előrébb lépett, és az előcsarnok fénye megvilágította az arcát. – Én leszek a hordárja – fejezte be Barry elgyengülve.

– Köszönjük – mondtam a fiúnak, aki nem lehetett több tizennyolcnál, hogy nyerjen egy másodpercet, és le tudjon csillapodni. A keze reszketett egy kicsit. Venni kezdtem a gondolatait, hogy megismerjem a szorongásának forrását.

Megdöbbentő boldogság volt, amikor rájöttem (miután hamarjában végigszaladtam a gondolatain), hogy ő is telepata, akárcsak én! De a rendszerezettségnek és a fejlődésnek azon a szintjén, ahol talán úgy tizenkét éves koromban lehettem. Tökéletes káosz volt a fiú. Egyáltalán nem tudta kontrollálni magát, a gondolatpajzsa kész romhalmaz. Hevesen élt benne a tagadás. Nem tudtam, hogy inkább ragadjam-e meg és öleljem át, vagy adjak-e neki egy taslit. Aztán rájöttem, hogy az ő titka nem az enyém, hogy továbbadhassam. Elnéztem mellette, és

egyik lábamról a másikra álltam, mintha unatkoznék.

– Felviszem maguk után a csomagjaikat – motyogta

Barry, mire Bill kedvesen rámosolygott. Barry bátortalanul viszonozta, majd a gurulós kocsival kezdett foglalatoskodni. Csakis Bill megjelenése dúlhatta fel Barryt azzal, hogy nem tudta olvasni a gondolatait, az a lenyűgöző élőhalott-tulajdonság, amely annyira vonzotta az olyan embereket, mint én. Barrynek még meg kellett tanulnia, hogy hogyan lazuljon el vámpírok közelségében, ha már egyszer olyan szállodában akart dolgozni, ahol őket látják vendégül.

Néhányak szerint a vámpírok rémisztően néznek ki. Nekem inkább a vámpírtól függ. Emlékszem, hogy amikor először találkoztam Bill-lel, akkor azt gondoltam, hogy hihetetlenül különleges a külseje, de meg nem ijedtem.

Az a vámpírnő viszont, aki a Csendes Part előcsarnokában várt minket, na, *ő*aztán ijesztő volt. Lefogadtam volna, hogy a szegény jó Barry maga alá pisil tőle. Elindult felénk, miután bejelentkeztünk, és Bill éppen a tárcájába tette vissza a hitelkártyáját (próbálj csak meg hitelkártyát szerezni százhatvan évesen; az aztán a hercehurca) én meg közelebb húzódtam Billhez, amikor borravalót adott Barrynek, remélve, hogy nem keltem fel a nő figyelmét.

– Bill Compton? A louisianai nyomozó? – Hangja olyan nyugodt és hűvös volt, mint Billé, és feltűnően kifejezéstelenebb. Régóta halott lehet. Olyan fehér volt, mint a fal, és olyan lapos, mint a deszka. A vékony, bokáig érő kék és arany ruhája nem emelt ki mást, mint ezt a sápadtságot és soványságot. Világosbarna haja (amely

bc volt fonva és olyan hosszú volt, hogy a fenekét verdeste) és ragyogó, zöld szeme kihangsúlyozta a másságát.

– Igen. – A vámpírok nem szoktak kezet fogni, de egymás szemébe néznek, és kurta-furcsán biccentenek.

– ő lenne a nő? – Csinálhatott valami mozdulatot felém, de vámpírhoz illő gyorsasággal, mert a szemem sarkából láttam valami cikkanást.

– ő a kísérőm és a munkatársam, Sookie Stackhouse

– mondta Bill.

A nő egy pillanat múlva rábólintott, hogy jelezze, hogy megértette a célzást.

– Isabel Beaumont vagyok – mondta –, és miután a csomagjaitokat a szobába vittétek, és rendbe hoztátok magatokat, velem kell jönnötök.

– Ennem kell – mondta Bill.

Isabel elgondolkodva méregetett, kétségtelenül azon tűnődött, hogy miért nem látom el vérrel én a kísérőmet, de ez nem tartozott rá.

– Csak emeld fel a kagylót, a szobaszerviz jelentkezik

– mondta.

Nyamvadt kis halandó létemre csak választanom kellett volna az étlapról. De aztán számot vetettem az idő szűkösségével, és rájöttem, hogy azután sokkal jobban fog esni, hogy az ételemre várjak, hogy ez az esti ügy nyélbe van már ütve.

Kínossá nőtt a csend, miután a hálószobában (egy ágy és egy koporsó fért el benne) leraktuk a táskáinkat. Volt

egy kis hűtő telepakolva PureBlooddal, de ezen az estén Bill valódi dolgon akart.

– Telefonálnom kell, Sookie – mondta Bill. Ezt már az út előtt megbeszéltük.

– Persze. – Anélkül mentem be a hálószobába, hogy ránéztem volna, és magamra csuktam az ajtót. Valaki másból kellett lakmároznia, hogy én elég erős maradjak az elkövetkező eseményekhez, de ettől még nem kellett végignéznem vagy örülnöm neki. Néhány perc elteltével hallottam, hogy kopognak a folyosó felőli ajtón, és hallottam, hogy Bill beenged valakit – a

házhoz jött vacsoráját. Aztán halk mormogás és egy mély nyögés hallatszott. Sajnálatos módon, túlságosan gyakorlatias természetű vagyok ahhoz – még feszült állapotom ellenére is –, hogy ilyenkor áthajítsam a szobán a hajkefémet vagy az egyik nyomorult magas sarkúmat. Emellett talán valamennyi méltóság is szorult még belém, és annyi józan ész, hogy gondoljak rá, vajon mennyi heves-kedést visel el Bill. így csak kipakoltam a bőröndömet, kisminkeltem magam a fürdőszobában, használtam a szanitert, holott nem is kellett különösképpen. A vámpírok világában a vécé elhagyható volt, erre rájöttem, és még ha volt is a vámpírok lakta házban működő vécé, akkor is előfordult olykor, hogy elfelejtettek papírt tenni mellé.

Nem sokkal később hallottam megint nyílni és záródni a bejárati ajtót. Bill finoman kopogott, mielőtt belépett a fürdőszobába. Az arca rózsás és teltebb volt.

– Készen vagy? – kérdezte. Akkor hirtelen szembesültem vele, hogy az első igazi olyan megbízatásomra megyek, amit a vámpíroktól kaptam, és megint elöntött a félelem. Ha nem járok sikerrel, akkor az életem végtelenül veszedelmessé válik, és Bill még halottabb lesz, mint most. Bólintottam, a torkom kiszáradt a félelemtől.

– Ne hozz táskát.

– Miért ne? – Döbbentem néztem le a táskámra. Kinek lehet ellene kifogása?

– A táskába el lehet rejteni ezt-azt. – Olyasmit, mint egy karó, feltételeztem. – A szobakulcsot csak tedd… nincs ennek a szoknyának egy zsebe?

– Nincs.

– Hát, akkor csúsztasd a kulcsot az alul hordott ruhadologba.

Felemeltem a szoknyám szegélyét, annyira, hogy Bill pontosan láthassa, hogy miféle ruhadolgot hordok én alul, ami alá

valamit be kéne csúsztatnom. Kimondhatatlanul élveztem az arckifejezését.

– Ez rajtad… csak nem egy… tanga? – Bill hirtelen mintha kissé szórakozottá vált volna.

– Csak de. Nem láttam szükségesnek, hogy a még a csupasz bőrömre vett darabok is vállalkozósan fessenek.

– És milyen az a bőr – mormolta Bill. – Olyan napbarnította, olyan… bársonyos.

– Igen, gondoltam, nem kell harisnyanadrág. – Az egyik oldalpánt alá csúsztattam a műanyag kártyát – a „kulcsot”.

– ó, nem hinném, hogy megmarad ott – mondta Bill tágra nyílt, sugárzó szemmel. – Lehet, hogy majd szétválunk, úgyhogy mindenképpen vinned kellene. Keress másik helyet neki.

Másik helyre tettem.

– Jaj, Sookie. Onnan meg soha nem fogod tudni időben elővenni, ha sietned kell. Muszáj… jaj, muszáj indulnunk. – Bill mintha megrázta volna magát, hogy kijózanodjon.

– Rendben, ha ragaszkodsz hozzá – mondtam, és a kosztümszoknyát rásimítottam az „alul hordott ruhadologra”.

Sötét pillantást vetett felém, aztán megtapogatta a zsebeit, ahogyan a férfiak szokták, hogy megbizonyosodjanak felőle, hogy megvan minden. Furcsán emberi mozdulat volt ez, és olyan különös módon érintett meg, amit nem is tudtam volna megfogalmazni. Határozottan biccentettünk egymásnak a folyosón, amikor a lifthez indultunk. Isabel Beaumont már bizonyára vár ránk, és az volt a határozott érzésem, hogy nincs ehhez szokva.

A több száz éves vámpír, aki nem nézett ki harmincötnél idősebbnek, hajszálpontosan ott állt, ahol hagytuk. Itt, a Csendes Part Hotelben Isabel nem csinált belőle ügyet, hogy vámpírosán viselkedjen, beleértve a mozdulatlan üzemmódot is. Az emberek izegnek-mozognak. Erős bennük a késztetés, hogy

úgy látsszon, hogy szörnyen leköti őket valami, vagy tervszerűen cselekszenek. A vámpírok anélkül is tudnak a térben létezni, hogy kötelességüknek éreznék, hogy igazolják a jelenlétük értelmét. Amikor kiléptünk a liftből, Isabel teljesen úgy nézett ki, mint egy szobor. Kalapot akaszthatott volna rá az ember, bár ezt keservesen megbánta volna.

Valami előrejelző érzék lépett működésbe benn, amikor alig két méterre voltunk tőle. Isabel pillantása

felénk vágott, és a jobb keze megmozdult, mintha valaki megnyomta volna rajta a bekapcsoló gombot.

– Gyertek velem – mondta, és kivonult a főbejáraton. Barry alig tudta elég gyorsan kinyitni a vámpírnő sebességéhez képest. Észrevettem, hogy elég gyakorlott már ahhoz, hogy lesüsse a szemét, amint elhalad előtte. Minden igaz, amit a vámpírok tekintetével való találkozásról hallottunk.

Ahogy az várható volt, Isabel egy extrákkal felszerelt, fekete Lexust vezetett. A vámpírok nem járhatnak gazdaságos kisautóval. Isabel meglepő módon megvárta, amíg bekapcsolom a biztonsági övemet (ő és Bill nem bíbelődtek ilyesmi használatával), mielőtt elindult volna a járdaszegély mellől. Aztán áthajtottunk egész Daliáson, végig a főúton. Isabel mély hallgatásba burkolózó típusnak tűnt, de nagyjából öt perc után mintha megrázta volna magát, mintha emlékezett volna a kapott parancsokra.

Balra kanyarodtunk. Láttam valami füves rétet meg egy bizonytalan formát, ami talán történelmi emlékmű lehetett. Isabel hosszú, csontos ujjával jobbra bökött.

– A texasi tankönyvraktár – mondta, és rájöttem, hogy kötelességének érzi, hogy felvilágosítson. Ez azt jelentette, hogy erre utasították, ami felettébb érdekes volt. Buzgón arra néztem, amerre mutatott, próbáltam mindent megnézni, amit csak egy téglaépületen lehet. Csodálkoztam rajta, hogy mennyire jelen-

téktelen.

– És ez az a füves domb? – Ziháltam izgalmamban, le voltam nyűgözve. Olyan volt, mintha a *Hindenburgot* vagy valamilyen más legendás leletet találtam volna.

Isabel bólintott, olyan alig észrevehető mozdulattal, amit csak abból vettem észre, hogy a copfja megmozdult.

– Van egy múzeum bent a könyvraktárban – mondta.

Na ez az, amit nagyon meg szeretnék nézni nappal. Ha elég sokat leszünk itt, akkor eljöhetek gyalog, vagy kitalálhatom, hogy hogyan szerezzek egy taxit, amíg Bill a koporsójában van.

Bill rám mosolygott a válla fölött. A leghalványabb kedélyváltozásomat is hamar észrevette, ami az esetek nyolcvan százalékában csodálatos volt.

Még legalább húsz percig autóztunk, elhagytuk az üzleti negyedet, és kiértünk a lakóövezetbe. Először a házak szerények és dísztelenek voltak, aztán fokozatosan – habár a telkek nem tűntek sokkal nagyobbnak – úgy lettek egyre nagyobbak, mintha szteroidot szedtek volna. Egy kis telekre zsúfolt hatalmas ház volt, ahova mi igyekeztünk. A ház tömbje mellett húzódó kicsinyke földsáv még a sötétben is nevetségesnek látszott.

Bizton állíthatom, hogy hosszabb utazást, és picit több késlekedést is el tudtam volna viselni.

Az utcán parkoltunk le, a palota előtt, legalábbis nekem annak tűnt. Bill kinyitotta nekem a kaput. Egy pillanatra megtorpantam, vonakodtam megkezdeni a – feladat teljesítését. Tudtam, hogy bent vámpírok vannak, nagyon sokan. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy észrevenném, ha halandók várnának rám. Azonban ahelyett, hogy gondolatok határozott, erős hullámait észleltem volna, olyanokat, amik az emberek jelenlétét jelzik, másfajta képeket fogtam… hogy is mondjam? Légüres terek lyukai voltak bent a házban. Minden lyuk egy-egy vámpírt je-

lentett. Pár métert haladtam a bejárathoz vezető kis járdán, és akkor, végre, elcsíptem egy halandó gondolatfoszlányát.

Az ajtó fölött égett a villany, így láttam, hogy a ház homokszínű téglából épült és fehérrel van szegélyezve. A világítás is csak az én kedvemért volt; akármelyik vámpír ezerszer jobban lát, mint a legélesebb szemű ember. Isa-bel ment előre a bejárati ajtóhoz, amit fokozatosan növekvő, téglából rakott boltívek keretezett. ízléses szőlő – és szárítottvirág-koszorú volt az ajtón, amely majdnem eltakarta a kukucskálót. Ügyes trükk a beilleszkedéshez. Rájöttem, hogy nincs semmi olyan szembeszökő dolog a ház megjelenésében, ami bármiben is különbözne a többi túlméretezett házétól, amely mellett eljöttünk. Semmilyen külső jel nem utalt arra, hogy bent vámpírok élnek.

Csakhogy ott voltak, szép számmal. Ahogy mentem befelé Isabel után, abban a szobában, ahova a bejárati ajtó nyílt, mindjárt láttam négyet, aztán még ketten voltak a folyosón és legalább hatan egy roppant méretű konyhában, amely akkora volt, hogy úgy nézett ki, hogy arra tervezték, hogy legalább húsz fő részére lehessen egyszerre főzni.

Rögtön tudtam, hogy a házat nem vámpír építette, csak megvette, mert a vámpírok csak kicsi konyhát terveznek, vagy teljesen el is hagyják. Csak egy hűtő kell a szintetikus vérnek és egy mikró a felmelegítéséhez. Ugyan mit is főznének?

A mosogatónál egy hórihorgas halandó mosogatott néhány edényt, így lehetett, hogy pár ember is lakott itt.

Félig felénk fordult, ahogy elmentünk mellette, és odabiccentett nekem. Szemüveges volt, és fel volt tűrve az ingűjja. Esélyem sem volt beszélgetni vele, mert Isabel betessékelt minket abba a helyiségbe, amely az étkezőnek látszott.

Bill feszült volt. A gondolatait lehet, hogy nem tudtam olvasni, de a válltartását tudtam értelmezni. Egyetlen vámpír sem érzi magát kellemesen, ha egy másik vámpír territóriumára lép.

A vámpíroknak éppolyan sok szabálya van, mint bármelyik más társadalomnak; csak ők próbálják titokban tartani. De erre rájöttem.

Hamar kitaláltam, hogy ki a vezető a házban levő vámpírok közül. A tágas étkező hosszú asztalánál ülők közül volt az egyik. Totál gyógyegér volt. Ez volt az első benyomásom. Aztán észrevettem, hogy gondosan kimunkált álca a gyógyegér külső: eléggé… más volt. Hirtelenszőke haja hátraolajozva, sovány, érdektelen test, fekete keretes szemüvege puszta ámítás, halszálkacsíkos inge gondosan betűrve a pamut és műszál keverék pantallójába. Sápadt volt – és hú, de szeplős, láthatatlan szempillával és minimális szemöldökkel.

– Bill Compton – szólalt meg a gyógyegér.

– Stan Davis – mondta Bill.

– Igen, üdv a városban. – Leheletnyi akcentus érződött a beszédén. *Stanislav Davidowitz volt azelőtt,* gondoltam, aztán sietve tisztára töröltem a gondolataimat, mint valami palatáblát. Ha bármelyikük rájönne, hogy időről időre egy-egy kósza gondolatot elcsípek a tudatuk csöndjéből, akkor már azelőtt nem lenne egy csepp vérem sem, hogy a padlóra zuhannék.

Ezt még Bill sem tudta.

Összegyűjtöttem a félelmet, és elástam a tudatom pincéjében, ahogy az a fénytelen szempár tüzetesen végigpásztázott tetőtől talpig.

– Nagyon kedvező a kiszerelése – mondta Billnek. Ezt bóknak vettem, a hátam megpaskolgatásának és Billnek szóló elismerésnek.

Bill fejet hajtott.

A vámpírok nem fecsérlik az időt olyan dolgok megbeszélésére, amit hasonló körülmények között az emberek megvitatnának. Egy halandó elöljáró megkérdezné Billt, hogy hogy van Eric, a főnöke; kissé megfenyegetné Billt, hogy mi lesz akkor,

ha én nem teljesítek; és talán bemutatná Billnek és nekem a helyiségben tartózkodók közül legalább a fontosabbakat. De Stan Davis, a vezérvámpír, nem. Felemelte a kezét, és egy fiatal, latin származású vámpír, borzas, fekete üstökkel, kiment a szobából, és egy halandó lánnyal tért vissza. Amikor a lány meglátott, felsikoltott és megrándult, próbálta a felkarját kiszabadítani a vámpír szorításából.

– Segíts – visította. – Segítened kell rajtam! Rögtön tudtam, hogy tiszta hülye. Végtére is, ugyan

mit tehettem volna egy teremnyi vámpír ellen? A könyörgése nevetséges volt. Ezt jó néhányszor nagyon gyorsan el is ismételtem magamban, hogy végig tudjam csinálni, amit kell.

A szemébe néztem, és felemeltem a szám elé az ujjam, hogy csendre intsem. Miután egyszer rám nézett, már le nem vette a szemét rólam, és engedelmeskedett. Nincs delejes erő a tekintetemben, mint egy vámpírnak, csakhogy a legkevésbé sem vagyok rémisztő. Pontosan úgy festejc, mint egy alacsony keresetű lány akármelyik déli városka bármelyik helyén: szőke, bögyös, napbarnította és fiatal. Megeshet, hogy nem nézek ki túl eszesnek. De azt hiszem, a legtöbb ember (és vámpír) azt feltételezi, hogy ha csinos szöszi valaki és keveset keres, akkor *ipso facto* ostoba.

Stan Davis felé fordultam, és nagyon hálás voltam, hogy Bill ott állt mögöttem.

– Mr. Davis, bizonyára megérti, hogy sokkal bizalmasabb jellegű környezet kell ahhoz, hogy ezt a lányt kikérdezhessem. És azt is tudnom kell, hogy mit akar tőle.

A lány zokogni kezdett. Lassan, szívtépően és szinte hihetetlenül idegesítően abban a helyzetben.

Davis tekintetét az enyémbe fúrta. Nem próbált meg delejezni vagy uralni; egyszerűen csak fürkészett.

– Én úgy értesültem, hogy a kísérőd ismeri a felettesével kö-

tött egyezségem feltételeit – mondta Stan Davis. Jól van, felfogtam. Annyiba sem vett, mint egy porszemet, csak mert egy halandó voltam. A szavaim annyit értek Stannek, mint ha a csirke beszélgetne egy KFC-vásárlóval. De mégis, ismernem kellett a célunkat.

– Bizonyos vagyok benne, hogy Ön teljesíti az ötös körzet kikötéseit – mondtam, és próbáltam a lehető legbiztosabb hangon megszólalni –, és én mindent el fogok követni, ami a képességeimtől telik. De nem tudok úgy hozzáfogni, hogy nem tudom, mit keresünk.

– Meg kell tudnunk, hogy hol van a fivérünk – válaszolta rövid hallgatás után.

Próbáltam nem olyan döbbent képet vágni, mint amilyennek éreztem magam.

Ahogy már említettem, néhány vámpír, mint Bill is, egyedül él. Mások nagyobb biztonságban érzik magukat, ha csoportosan élnek, amit tanyának hívnak. Fivérnek és nővérnek nevezik egymást, ha egy ideig közös tanyán osztoztak egy ideig, és van olyan tanya, amely több évtizeden keresztül fennáll. (New Orleansban volt egy olyan tanya, amely kétszáz évig volt együtt.) Mielőtt eljöttünk volna Louisianából, Bill elmondásából megtudtam, hogy a dallasi vámpírok egy kivételesen nagy tanyát alkottak.

Nem vagyok agysebész, de azt azért felfogtam, hogy egy olyan befolyásos vámpírnak, mint Stan, az, hogy eltűnt az egyik fivére a vámpírtanyájából, nem pusztán meglehetősen szokatlan, de szégyenteljes is.

A vámpírok pontosan ugyanannyira szeretnek megszégyenülni, mint az emberek.

– Árulja el a részleteket, kérem – mondtam a legsemlegesebb hangomon.

– Farrell fivérem öt éjszakája nem tért vissza a tanyájára –

felelte Stan Davis.

Tudtam, hogy már biztosan átfésülték Farrell kedvenc vadászmezőit, és megkérdezték az összes vámpírt a dallasi tanyán, hogy kiderítsék, látták-e valahol. Ennek ellenére már nyitottam is a számat, hogy ezt megkérdezzem, mivel egy halandóban él ez a fajta késztetés. Azonban Bill megérintette a vállamat, és hátrasandítva láttam, hogy finoman ingatja a fejét. A kérdésem komoly sértésnek számított volna.

– És ez a lány? – kérdeztem helyette. Még mindig csendben volt, de reszketett, mint a nyárfalevél. Úgy nézett ki, mintha csak azért maradna állva, mert a latin vámpír fogja.

– Azon a szórakozóhelyen dolgozik, ahol utoljára látták. Ez az egyik olyan hely, amely a mi tulajdonunkban van, a Denevérszárny. – A bárüzemeltetés, természetes módon, a vámpírok legkedveltebb vállalkozása volt, hiszen az ilyen helyen éjjel a legnagyobb forgalom. Meg valahogy nincs meg az a hangulata a vérszívók vezette éjjel-nappali mosodának, mint egy vámpírokkal tömött lokálnak.

Az elmúlt két év során a vámpírbárok lettek az éjszakai élet legvadabb helyei, amivel egy város csak büszkélkedhetett. Azok a szánalmas emberek, akik a vámpírok megszállottjai lettek – a vámpiristák-, folyton ott lógtak a vámpírbárokban, gyakran jelmezbe bújva, abban a reményben, hogy felkeltik egy hamisítatlan lény figyelmét. Turisták is jöttek, hogy megbámulják az élőhalottakat és a vámpiristákat. Ezeket a bárokat nem lehetne a legbiztonságosabb munkahelyek közé sorolni.

A latin vámpírra néztem, és egy székre mutattam a hosszú asztal felém eső oldalán. Erre ő odaültette a lányt. A lányt néztem, készültem rá, hogy besurranjak a gondolatai közé. Az elméje sehogyan sem tudta volna ezt kivédeni.

Bethanynak hívták. Huszonegy éves volt, és úgy tartotta számon magát, mint egy vadócot, igazi rossz kislányt. El sem

tudta képzelni, hogy létezik olyan zűr, amiből gondja lehet, egészen mostanáig. Az állása a

Denevérszárnyban az élete nagy lázadó húzásának indult, és megeshet, hogy egyúttal végzetes is lesz. Újra Stan Davisre pillantottam.

– Akkor tehát elfogadta – mondtam nagy kockázatot vállalva –, hogy ha a lány megadja azt az információt, ami magának kell, akkor szabadon és sértetlenül távozhat. – A vámpír azt mondta, hogy elfogadta a feltételeket, de biztosra kellett mennem.

Bill nagyot sóhajtott a hátam mögött. Nem volt éppen a legfelszabadultabb.

Stan Davis szeme egy pillanatra felvillant, annyira dühbe jött.

– Igen – mondta, félig kieresztett szemfoggal elharapva a szavakat –, elfogadtam. – Egy pillanatig farkasszemet néztünk. Mindketten tudtuk, hogy két évvel ezelőtt még elrabolták volna Bethanyt és addig kínozták volna, amíg minden egyes információmorzsát ki nem szednek belőle, ami csak a fejében van, meg még amit hozzákerekít.

Az, hogy beilleszkedtek a társadalomba, a nyilvánosság előtt is vállalva a létezésük tényét, rengeteg előnnyel járt – de ára is volt. Jelen esetben ezt az árat én vasaltam be.

– Hogy néz ki Farrell?

– Pont úgy, mint egy cowboy. – Stan hangjában nyoma sem volt viccelődésnek. – Olyan tipikus zsinórnyakkendőt hord, farmert meg kockás inget hamis gyöngyház patentokkal.

Nem úgy tűnik, mintha a dallasi vámpírok a divatvilág ütőerén tartanák a hüvelykujjukat. Ezzel az erővel akár a pincérnőegyenruhámat is felvehettem volna.

– Milyen színű a haja és a szeme?

*– őszbe csavarodó barna haj. Barna szem. Erős állkapocs.

Nagyjából… egy nyolcvannégy magas. Körülbelül harminc-nyolc évesnek néz ki, magának – mondta Stan.

– Simára borotvált és sovány.

– Szeretné, hogy Bethanyt máshova vigyem? Egy kisebb helyiségbe, ahol kevesebben vannak? – Próbáltam nyájasnak mutatkozni, ugyanis nagyon remek gondolatnak tűnt.

Stan tett egy mozdulatot a kezével, majdnem túl sebesen ahhoz, hogy észrevegyem, és egy másodpercen belül

– de szó szerint ám – minden vámpír, kivéve magát Stant és Billt, kiment az étkezőből. Anélkül, hogy odanéztem volna, tudtam, hogy Bill a falnál áll, mindenre felkészülve. Mély levegőt vettem. Eljött az idő, amikor bele kell vágnom ebbe a vakmerő vállalkozásba.

– Bethany, hogy érzed magad? – kérdeztem ellágyított hangon.

– Hogyhogy tudod a nevemet? – kérdezett vissza a székén lejjebb csúszva. Görgős étkezőszék volt, amit most elgurítottam az asztaltól, hogy szembekerüljön azzal, amelyikbe én ültem. Stan az asztalfőn maradt, kissé balra mögöttem.

– Sok mindent tudok rólad – mondtam, és próbáltam barátságosnak és nagyon tájékozottnak látszani. Kezdtem a levegőből összegyűjtögetni a gondolatokat, amik úgy csüngtek előttem, mint roskadozó fán az almák.– Kiskorodban volt egy Blöki nevű kutyád, és édesanyád készítette a világ legfinomabb kókuszos sütijét. Apád egyszer túl sokat vesztett kártyán, és neked a zaciba kellett csapni a videolejátszódat, hogy kisegítsd, és anyád ne tudjon meg semmit.

Tátva maradt a szája. Annyira megfelejtkezett a szörnyű veszedelemről, amelyben volt, amennyire csak lehetséges volt.

– Ez bámulatos, olyan jól csinálod, mint az a médium a tévében, az, amelyik a reklámban van!

– Hát, Bethany, én nem vagyok médium – mondtam egy ki-

sé túl élesen. – Telepata vagyok, és a gondolataidban olvasok, még azokban is, amelyekről talán nem is tudsz. Először ellazult állapotba hozlak, aztán visszaidézzük azt az estét, amikor a bárban dolgoztál – nem ma, hanem öt nappal ezelőtt. – Hátrapillantottam Stanre, aki rábólintott.

– De én nem is gondoltam az anyám sütijére!– mondta Bethany, aki le volt ragadva annál, ami úgy kiakasztotta.

Próbáltam elfojtani a sóhajomat.

– Nem voltál tudatában, de gondoltál rá. Besurrantam a gondolataid közé, amikor a legsápadtabb vámpírra néztél – Isabelre –, és akkor azt gondoltad, hogy olyan fehér, mint a süti cukormáza. És azt is gondoltad, hogy mennyire hiányzik a kiskutyád, amikor az jutott eszedbe, hogy milyen nagyon hiányoznál a szüleidnek.

Rögtön, amint a szavak elhagyták a számat, tudtam, hogy ez hiba volt, és akkor megint sírni kezdett, ahogy eszébe jutott jelenlegi helyzete.

– Szóval akkor miért jöttél? – kérdezte, miközben csuklott a sírástól.

– Azért, hogy segítsek visszaemlékezni.

– De azt mondtad, hogy nem vagy médium. *– Nem vagyok.

Vagy mégis? Néha, a vámpírok gondolatai miatt, azt hittem, hogy van egy másik réteg, amelyben egy más „adományom” is jelen van. Mindig átokként tartottam számon, egészen addig, amíg nem találkoztam Bill-lel.

– A médiumok képesek arra, hogy bizonyos tárgyakat megérintve megtudjanak dolgokat a tulajdonosukról. Van olyan médium, akinek látomásai vannak a múltról vagy a jövőről. Van olyan médium, aki tud a holtakkal beszélni. Én telepata vagyok. Képes vagyok a legtöbb ember gondolatainak olvasására. Feltehetően gondolatot küldeni is képes vagyok, de ezt

még soha nem próbáltam.

Most, hogy találkoztam egy másik telepatával, a kísérletezés izgalmas lehetőséggé vált, de egyelőre félretettem a gondolatot akkorra, amikor alkalmasabb lesz a pillanat. Az aktuális problémára kellett koncentrálnom.

Ahogy ott ültem Bethanyval, a térdünk szinte összeért, és nekem egy sor döntést kellett hoznom. Új volt nekem a szándék, hogy szándékosan használjam a „gondolatba hallgatást". Az életem zömét azzal töltöttem, hogy azért küzdöttem, hogy ne halljak. Most a belehallgatás volt a feladatom, és Bethany élete valószínűleg ettől függött. Az enyém majdnem ugyanannyira.

– Figyelj, Bethany, elmondom, hogy mit fogunk csinálni. Visszaidézed azt az estét, és én átveszem veled. Ott leszek a gondolataid között.

– Fájni fog?

– Nem, cseppet sem.

– Mi lesz utána?

– Mi lenne? Elmész.

– Haza?

– Persze. – Módosított emlékekkel, amelyek közt én nem fogok szerepelni, egy vámpír jóvoltából.

– Nem fognak megölni?

– Semmiképp.

– Megígéred?

– Meg. – Sikerült rámosolyognom.

– Legyen – mondta tétován. Kicsit arrébb gurítottam, hogy ne lássa Stant a vállam fölött. Fogalmam sem volt, hogy mit művelt az a vámpír. De arra semmi szükség nem volt, hogy azt a hófehér arcot nézze, amíg én próbálom megnyugtatni.

– Csinos vagy – mondta váratlanul Bethany.

– Köszi, te nemkülönben. – Legalábbis csinos lehetett más

körülmények között. Bethanynak túl kicsi volt a szája az arcához képest, de ez olyan vonás volt, amit sok férfi vonzónak talál, mivel olyan volt, mintha folyton csücsörítene. Sűrű, pompás, barna hajkoronája volt, karcsú termete és kis melle. Most, hogy egy másik nő társaságában volt, Bethanyt zavarta a gyűrött ruhája és a leolvadt sminkje.

– Jól nézel ki – mondtam halkan, és megfogtam a kezét. – Most egy kicsit fogni fogjuk egymás kezét – esküszöm, hogy nem kezdek ki veled. – Kuncogott egyet, és az ujjai kicsit elernyedtek. Akkor elkezdtem a dumámat.

Új irány volt ez nekem. Ahelyett, hogy próbálnám kerülni a telepatikus képességem használatát, azon igyekezni, hogy inkább felfejlesszem, Bill bátorítása mellett. A Szemfogadó személyzetének halandó tagjai voltak a kísérleti nyulaim. Rájöttem, szinte véletlenségből, hogy egy szemvillanás alatt képes vagyok embereket hipnotizálni. Nem vontam őket a bűvkörömbe vagy ilyenek, de ijesztő könnyedséggel jutottam a gondolataik közé. Hogyha a gondolataiból biztosan tudod, hogy mi az, ami igazán megnyugtat valakit, akkor relatíve könnyű az illetőt transzközeli állapotba hozni.

– Mi esik a legjobban, Bethany? – kérdeztem. – Időnként megmasszíroztatod magad? Vagy szereted megcsináltatni a körmödet? – Finoman a gondolataiba néztem. Kiválasztottam a célomnak legmegfelelőbb csatornát.

– Megcsináltatod a hajadat – mondtam lágy, és egyenletes hangon – a kedvenc fodrászoddal… Jerryvel. Csak fésül és fésül, amíg az utolsó gubanc is eltűnik. Elválasztja, gondosan, óvatosan, mert annyira sűrű a hajad. Sok idő kell hozzá, hogy le tudja vágni, de már alig várja, mert a hajad annyira egészséges és fényes. Jerry megemel egy fürtöt, és vág… az olló halkan nyisszan. Kevéske haj a beterítőkendőre hull, és lecsusszan a padlóra. Aztán megint érzed a hajadban a kezét. Újra és újra,

az ujjai a hajad között serénykednek, kiemel egy tincset, nyiszszant belőle. Nincs senki más bent… – Nem, várjunk csak. – Elkaptam egy leheletnyi ébredező nyugtalanságot.– Csak nagyon kevesen vannak az üzletben, és legalább olyan elfoglaltak, mint Jerry. Valaki hajszárítót használ. Kis fallal van elválasztva a melletted levő szék, innen hangok halk mormolása hallatszik. Jerry ujjai csak járnak fel-le, tincset emel, nyisszant, fésül, újra, és újra…

Nem tudom, hogy egy képzett hipnotizőr miként vélekedne a technikám felől, de ezúttal működött, legalábbis nekem. Bethany tudata relaxált volt, bevetetlen termőföld, csak arra várt, hogy megműveljék. Ugyanazon az egyenletes hanghordozással szólaltam meg:

– Mialatt a hajadat vágja, át fogunk sétálni a munkahelyedre. Jerry addig sem hagyja abba a munkát, jó? Kezdjünk összekészülődni, hogy a bárba menjünk. Velem ne törődj, csak egy kis fuvallat vagyok a hátad mögött. Lehet, hogy hallod a hangomat, de csak a szépségszalon másik fülkéjéből jön. Még csak azt sem hallod, hogy mit mondok, hacsak a neveden nem szólítalak.– Ez Stannek is szólt, egyúttal megnyugtatta Bethanyt is. Ezután mélyebbre úsztam, be a lány emlékei közé.

Bethany a lakásában nézett körül. Nagyon kicsi volt, meglehetősen takaros, és a Denevérszárnyból egy másik lány is itt lakott vele, aki Desiree Dumas néven futott. Desiree Dumas, Bethany szemével nézve, pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan a kitalált neve alapján várható volt: önjelölt szirén, egy kicsit dundibb a kelleténél, és meg volt győződve róla, hogy erotikus a kisugárzása.

Olyan volt végigvinni a pincérlányt ezeken a megélt dolgokon, mintha egy szörnyen bárgyú filmet néztem volna. Bethany memóriája már-már túl jó volt. Átugorva az unalmas részeket, mint például azt, amikor De-sireevel két különböző márkájú

szempillafesték előnyeit vetették össze, Bethany gondolatai között a következőket találtam: készülődött a munkába, ahogy mindig, aztán Desireevel együtt ment be a munkahelyére. Desiree a Denevérszárny souvenirshopjában dolgozott.

Piros, testhez simuló top és fekete bakancs volt rajta, és **kemény** pénzekért kínálgatta a vámpíros emléktárgyakat. Műszemfogat viselt és szép borravalóért a turisták fényképezőgépe előtt pózolt. A soványka és félénk Be-thany jelentéktelen pincérnő volt; már egy éve várt arra, hogy a sokkal zseniálisabb ajándékboltba kerüljön, ahol ugyan nem esik le akkora borravaló, de az alapfizetés magasabb, és ahol leülhet, ha éppen nincs dolga. Be-thany nem került még át. Nagyon utálta ezért Desireet; lényegtelen, de hallottam saját magam, amint fontos információként közlöm Stannel.

Még soha nem voltam ilyen mélyen valaki más gondolatai között.

Próbáltam válogatni, ahogy haladtam előre, de nem ment. Végül aztán hagytam, hadd jöjjön minden. Be-thany teljesen el volt lazulva, még mindig hajat vágatott. Tökéletes vizuális memóriája volt, és ugyanannyira foglalkoztatta az a munkával töltött este, mint engem.

A képzeletében Bethany csak négy vámpírnak szolgált fel szintetikus vért: egy vörös vámpírnőnek, egy alacsony, tömzsi latinos vámpírnőnek, akinek olyan fekete szeme volt, mint a szén, egy szőke kamasz fiúnak, akin évszázados tetoválások virítottak, és egy barna hajú pasasnak, előreugró állkapocs és zsinórnyakkendő, ő az! Farrell megmaradt Bethany emlékképei között. El kellett fojtanom a meglepettséget és a felismerést, és megpróbáltam Bethanyt hozzáértőbben irányítani.

– őt kerestük, Bethany – suttogtam. – Mire emlékszel róla?

– Ó, ő – kiáltott Bethany, annyira rám ijesztve, hogy majdnem leestem a székről. Gondolatban rá gondolva,

Farrell felé fordult. Két adag szintetikus vért kért, 0 pozitívat, és adott borravalót.

Apró kis ránc jelent meg Bethany szemöldöke közt, amint a kérésemre koncentrálni kezdett. Mindent beleadott, erősen kutatott az emlékezetében. Az este emlékei kezdtek egységes képpé rendeződni, így fel tudta idézni azokat a részeket, amelyekben a barna hajú vámpír is szerepel. – Hátrament a mosdóba a szőkével – szólalt meg, és én is láttam az emlékezetében a nagyon fiatal, tetovált szőke vámpír képét. Ha művész lettem volna, akkor le is tudtam volna rajzolni.

– Fiatal vámpír, talán ha tizenhat éves. Szőke, tetkós– mormoltam Stannek, aki csodálkozva nézett. Alig vettem észre, mert annyira erősen koncentráltam – mintha zsonglőrködni próbáltam volna –, de meg voltam róla győződve, hogy Stan arcán meglepődés suhant át. Ez bizony elgondolkodtató volt.

– Biztos, hogy vámpír volt? – kérdeztem Bethanyt.

– Vért ivott – mondta kifejezéstelenül. – Az a fajta sápadt bőre volt. A frászt hozta rám. Igen, biztos.

És a mosdóba ment Farrell-lel. Össze voltam zavarodva. Az egyetlen ok, ami miatt egy vámpír a mosdóba mehet, hogy bent van egy halandó, akivel szexelne vagy inna belőle, vagy (minden vámpír abszolút kedvence) egyszerre a kettőt. Újra alámerültem Bethany emlékképei közé, néztem, ahogyan néhány másik vendéget is kiszolgál, egyiküket sem ismertem fel, bár olyan alaposan végignéztem a többi vendéget, ahogy csak lehetett. A legtöbbjük ártalmatlan turista benyomását keltette. Az

egyikük, egy sötét szem, sötét haj típusú, nagy bajuszos férfi ismerősnek tűnt, ezért próbáltam megjegyezni,! hogy kikkel volt: egy magas, vékony pasival, akinek vállig érő, szőke haja volt, meg egy zömök kis nővel, akinek: az egyik legpocsékabb frizurája volt, amit életemben csak láttam.

Volt pár kérdésem Stanhez, de előbb Bethanyval akartam

végezni.

– Kijött aztán később az a cowboy külsejű vámpír?

– Nem – válaszolta észrevehető szünet után. – Nem láttam többet. – Alaposan átfésültem a tudatát, kerestem a kitörölt helyeket; soha nem lettem volna képes helyreállítani, amit eltüntettek belőle, de az ütött lyukak helyét láttam volna. Semmi nem találtam. És Bethany próbált visszaemlékezni, azt megmondhatom. Érzékeltem, ahogyan feszülten kutat, hogy felidézzen egy másik villanásnyi képet Farrellről. Rájöttem, ahogy éreztem az erőlködését, hogy kicsúszik a kezemből Bethany emlékeinek és gondolatainak szövedéke.

– És az a szőke? Az a tetovált.

Bethany fontolóra vette a kérdésemet. Félig meddig már kijött a transzból.

– őt sem láttam – mondta. Egy név villant át az agyán.

– Mi volt ez? – kérdeztem nagyon halk és nyugodt hangon.

– Semmi! Semmi! – Bethany szeme most már tágra meredt. Véget ért a hajvágás. Elvesztettem. Elég messze volt a tökéletestől az irányítási technikám.

Védeni akart valakit; nem akarta, hogy ugyanazokon

• dolgokon menjen keresztül, amiken ő. De azt nem tudta megállni, hogy a nevére gondoljon, és én **ezt Ciíptem** el. Nem igazán értettem, hogy miért gondolja, hogy az illető férfi tudhat még valamit, de Bethany így hitte. Semmi értelme nem lett volna, hogy tudassam vele, hogy rájöttem, hogy titkol valamit, úgyhogy **rá**mosolyogtam, és anélkül, hogy megfordultam volna, hogy ránézzek, ezt mondtam Stannek.

– Elmehet. Megtaláltam mindent. – Mielőtt Stanhez fordultam volna, még észrevettem a megkönnyebbülést Bethany arcán. Biztos voltam benne, hogy Stan tudja, hogy elhallgatok valamit, és nem akartam, hogy kérdezősködjön. Nem tudhatom, mi minden fordul meg egy vámpír fejében, ha fent van

neki is a gondolatpajzsa. De az volt a határozott érzésem, hogy Stan látta rajtam.

Nem szólt hangosan, de bejött egy vámpír, egy Bethany korú lány, amikor végeztünk. Stan jól választott. A lány Bethany fölé hajolt, megfogta a kezét, teljesen visz-szahúzott szemfoggal rámosolygott, és azt mondta neki:

– Hazaviszünk, jó?

– Ó, remek! – Bethany megkönnyebbülése neonfeliratként világított a homloka közepén. – Remek– mondta újra, már kevésbé magabiztosan. – Tényleg hazavisztek? Ti…

A vámpír egyenesen Bethany szemébe nézett, és azt mondta:

– Semmire **nem fogsz** emlékezni a mai estéről, kivéve a bulit.

– Buli? – Bethany **lomhán** beszélt. Hangjában alig tükröződött a kíváncsiság.

– Buliban voltál – mondta a vámpír lány, miközben kifelé mentek a szobából. – Voltál egy szuper buliban, és megismerkedtél egy helyes sráccal. Vele voltál. – Folyamatosan duruzsolt neki, ahogy kimentek. Reméltem, hogy szép emlékeket fog a fejébe ültetni.

– Szóval? – kérdezte Stan, amikor becsukódott az ajtó kettejük mögött.

– Bethany azt hiszi, hogy a kidobó többet tudhat. Látta, hogy egyből a férfimosdóba ment a maga Farrell barátja és a vámpír után, akiről nem tudja, hogy ki lehetett. – Amit én nem tudtam, azt aligha kérdezhettem meg Stantől, hogy vajon szoktak-e maguk között szexelni a vámpírok. A szex és a táplálkozás annyira szorosan kötődött egymáshoz a vámpírlétben, hogy el sem tudtam képzelni, hogy egy vámpír valaki nem halandóval csinálja, akiből ugyebár nem vehet magához vért. Vajon ha nincs válsághelyzet, akkor szoktak-e vért venni egymástól? Azt

tudtam, hogy ha egy vámpírnak már vérre megy a játék (hö-hö-hö), akkor igen.

Akkor adnak vért annak, aki megsérült, hogy új életet leheljenek bele, de soha más olyan esetről nem hallottam, amelyben felmerült volna a vércsere lehetősége. Nem igazán akartam Stant faggatni erről. Talán szóba hozhatnám a dolgot Billnek, majd ha már kijutottunk a házból.

– Tehát a lány gondolatai közt azt találta, hogy Farrell járt a kocsmában, és kiment a mosdóba egy másik vámpírral, akinek hosszú szőke haja és sok tetoválása volt – összegezte Stan. – A kidobó követte őket a mosdóba.

– Úgy van.

Hosszas hallgatás következett, mialatt Stan kitalálta, hogy mi legyen a következő lépés. Én csak vártam, irtó elégedetten, hogy egyetlen szót sem hallok belőle, ahogy tanakodik magában. Nem volt villanás, nem volt futó benyomás.

Egy vámpír gondolataiba rettenetesen ritkán lehetett még ilyen múló képfelvillanások erejéig is bepillantani. És Billbe soha nem láttam. Nem is tudtam, hogy lehetséges, csak már miután egy kicsit jobban megismerkedtem a vámpírok világával. így Bill társasága megmaradt tiszta élvezetnek. Életemben először vált lehetségessé, hogy normális kapcsolatot tartsak fenn egy hímnemű egyeddel. Természetesen, ő nem volt élő egyed, na de hát mindent azért nem lehet.

Mintha csak tudta volna, hogy rá gondolok, éreztem, hogy Bill a vállamra teszi a kezét. Rátettem az enyémet, és azt kívántam, hogy bár felállhatnék, hogy egész testemmel hozzásimulva megölelhessem. Itt Stan előtt nem lenne a legjobb ötlet. Még a végén étvágyra gerjedne.

– Nem ismerjük azt a vámpírt, aki bement Farrell-lel – mondta Stan, ami nagyon nyúlfarknyi válasznak tűnt a gondolkodással töltött hosszú időhöz képest. Lehet, hogy úgy vélte,

hogy ez elég magyarázat nekem, de úgy ítélte meg, hogy nem vagyok elég eszes, hogy megértsem a választ. Bármikor sokkal szívesebben veszem, ha alábecsülnek, mint ha túlértékelnek. Emellett, számít ez valamit? Azonban ezt a kérdést azok mögé soroltam, amiket feltétlenül tudnom kellett.

– És ki a kidobó a Denevérszárnyban?

– Egy Re-Bar nevű férfi – mondta Stan. – Volt valami undorféle a hangjában, ahogyan ezt mondta. – Vámpirijta.

Aha, akkor Re-Bar megcsípte álmai munkáját. Vámpírokkal dolgozik, vámpíroknak dolgozik, minden estéjét köztük tölti. Neki, akit lenyűgöztek az élőhalottak, ez maga volt a főnyeremény.

– Mit tud csinálni, ha egy vámpír hangoskodni kezd? – kérdeztem merő kíváncsiságból.

– öt csak a halandó részegek miatt tartottuk. Arra jöttünk rá, hogy a vámpír kidobók hajlamosak túlzásokba esni.

Ezen nem akartam sokat gondolkodni.

– Itt van ez a Re-Bar?

– Kisvártatva itt lesz – jelentette ki Stan anélkül, hogy ezt a társaságában jelenlévők közül bárkivel is megvitatta volna. Majdnem biztos, hogy valamiféle gondolatátviteli kapcsolatban állhatott velük. Ilyet még nem láttam ezelőtt, és abban biztos voltam, hogy Eric nem tud gondolatok útján érintkezésbe lépni Bill-lel. Ez nyilván Stan különleges adománya volt.

Mialatt várakoztunk, Bill leült a mellettem levő székre. Átnyúlt, hogy megfogja a kezemet. Nagyon megnyugtatónak találtam, és szerettem érte. Megőriztem a gondolataim nyugodtságát, próbáltam erőt gyűjteni az előttem álló kihallgatáshoz. Csakhogy kezdtek aggodalmak megfogalmazódni bennem, nagyon komoly aggodalmak, a dallasi vámpírok helyzetével kapcsolatosak. És nyugtalanított az a kép a bár vendégeiről, különösen azé a férfié, akiről azt gondoltam, hogy ismerem vala-

honnan.

– Jaj, ne – kiáltottam fel élesen, amikor hirtelen beugrott, hogy hol láttam. A vámpírok azonnal ugrásra készek lettek.

– Mi van, Sookie? – kérdezte Bill.

Stan olyan volt, mint egy jégből faragták volna. A szeme szó szerint zölden izzott, nem csak képzeltem.

Csak dadogva tudtam a szavakat kinyögni, ahogy nagy sietve el akartam magyarázni, hogy mire gondolok.

– A pap – mondtam Billnek. – Az a férfi, aki elfutott a reptéren, az, amelyik el akart hurcolni, ö volt ott a bárban. – A másfajta ruhák és a más környezet összezavart, amikor mélyen Bethany gondolatai között jártam, de már biztos voltam benne.

– Értem – mondta lassan Bill. Billnek minden jel szerint majdnem tökéletes volt a memóriája, és biztosra vehettem, hogy annak az embernek az arca pontosan él az emlékezetében.

– Akkor sem hittem, hogy igazi **pap,** és most már tu**dom,** hogy a bárban volt aznap este, amikor Farrellnek nyoma veszett – mondtam. – Hétköznapi ruhát viselt. Nem fehér gallért fekete inghez.

Sokatmondó csend állt be.

– De ez az ember, ez az álpap, még **ha** két halandó tár-**II** volt is, nem vihette magával Farrellt, **ha** ő nem akart menni – mondta Stan, megválogatva minden szót.

Célirányosan a kezemre néztem, és egy árva szót sem szóltam. Nem én akartam az első lenni, aki hangosan kimondja. Bill is hallgatott, nagyon bölcsen. Végül Stan Davis, a dallasi vámpírok elöljárója megszólalt:

– Valaki kiment a mosdóba Farrell-lel, Bethany emlékszik rá. Egy vámpír, akit én nem ismerek.

Bólintottam, és valahova a messzi távolba révedtem.

– Akkor ez a vámpír kellett hogy segédkezzen Farrell elrablásában.

– Farrell meleg? – kérdeztem, és próbáltam elérni, hogy úgy tűnjön, mintha a hangok csak a falakon át szűrődtek volna be.

– A férfiakhoz vonzódik, igen. Gondolod…

– Mit gondolhatnék én. – Határozottan ingattam a fejemet, hadd lássa, hogy mennyi mindent nem gondolok. Bill megszorította a kezemet. Aú.

Feszült csend volt, amíg egy tini külsejű vámpír be nem jött egy testes emberrel, azzal, akit Bethany gondolatai között láttam. Bár nem úgy festett, mint amilyennek Bethany látta; a lány szemében robusztusabb, kevésbé kövér, kedvesebb és kevésbé ápolatlan volt. Azért fel lehetett ismerni benne Re-Bart.

Rögtön szemet szúrt, hogy valami nagyon nem stimmel ezzel az emberrel. Túlságosan is készségesen követte a vámpír lányt, és mindenkinek megeresztett egy mosolyt a helyiségben; azért ez elég kiborító, nem igaz? Bárki emberfia aggódna, ha belátná, hogy zűrjük van a vámpíroknak, nem számít, hogy mennyire tiszta a tudata. Felálltam, és odamentem hozzá. Boldog várakozással figyelt, ahogy közelítettem felé.

– Szevasz, öregem – mondtam kedvesen, és kezet fogtam vele. Olyan gyorsan engedtem el, amilyen gyorsan csak az illendőség engedte. Néhány lépést hátráltam.

Egy jó erős fejfájáscsillapítót akartam bevenni, és rögtől lefeküdni.

– Hát – mondtam Stannek –, ennek a fickónak holt biztos, hogy űr tátong a fejében.

Stan kétkedő tekintettel vizsgálgatta Re-Bar kopó nyáját.

– Ezt fejtsd ki – mondta.

– Hogys mint vagyunk, Mr. Stan? – kérdezte Re-Bai Bármibe lefogadtam volna, hogy nem beszélt így senl Stan Davisszel, legalábbis az elmúlt nagyjából ötszá évben.

– Megvagyok, Re-Bar. Te hogy vagy? – Stan kapott eg piros pontot, hogy megőrizte a higgadt nyugodtságát.

– Meg kell hagyni, remekül – Re-Bar álmélkodva iri gatta a fejét. – Én vagyok a világ lemázlistább kurafija bocs, hölgyem.

– Meg van bocsátva. – Úgy kellett kipréselnem *mí* gamból a szavakat.

– Mit csináltak vele, Sookie? – kérdezte Bill.

– Lyukat égettek a fejébe – válaszoltam. – Nem ti dom, hogyan máshogyan tudnám ezt megmagyarázn hogy pontos is legyen. Nem tudom, hogyan csináltál mert ilyennel még soha nem találkoztam, de amikor gondolataiba néztem, az emlékképei közé, csak eg jókora, beszakadt lyukat láttam. Mintha egy aprócsl tumor eltávolítására szorult volna Re-Bar, de a sebé: kivette volna a **lépet** és talán a vakbelét is, csak a biztoi ság kedvéért. Nem arról volt szó, hogy ha elveszik val; kinek az emlékeit, akkor másokkal helyettesítik? – Szél mozdulatot tettem, hogy mutassam, hogy ezt mindc

vámpírra értem. – Valaki jókora darabot kikanyarított Re-Bar elméjéből, és nem tett a helyére semmit. Mint a lobotómiánál – tettem hozzá ihletetten. Sokat olvasok. Az iskola nagyon kemény volt az én kis problémámmal, de az önálló olvasás kiutat jelentett a helyzetemből. Azt hiszem, kiműveltem magam.

– Szóval bármit tudott is Farrell eltűnéséről Re-Bar, az mind oda – mondta Stan.

– Aha, Re-Bar személyiségének néhány vonásával és sok más emlékével egyetemben.

– Azért még életképes?

– Miért is ne, igen, azt hiszem. – Ilyennel még soha nem találkoztam, el sem tudtam volna képzelni, hogy lehetséges. – Azt viszont nem tudom, hogy milyen hatékony kidobóként szuperálhat – tettem hozzá az őszinteség kedvéért.

– A nekünk végzett munka közben sérült. Majd törődünk vele. Talán takaríthatna a bárban zárás után– mondta Stan. A

hangjából biztosra vettem, hogy azt akarja, hogy ezt vegyem észbe; a vámpírok képesek együtt érzően viselkedni, vagy legalábbis tisztességesen.

– Atyaég, az de jó lenne! – Re-Bar meghajolt a főnöke felé. – Köszi, Mr. Stan.

– Vigyétek haza – mondta Stan a kegyencének. A nő azonnal indult, a lobotomizált fickó vonszolva.

– Ki bánhatott el vele ilyen durván? – merengett Stan. Bill nem válaszolt, mert nem azért jött, hogy beleüsse az orrát a dolgokba, hanem hogy engem gardírozzon meg nyomozzon, ha úgy kívánják. Egy magas, vörös hajú

vámpírnő lépett be, az, amelyik ott volt a bárban azon az estén, amikor Farrellt elhurcolták.

– Mit láttál aznap este, amikor Farrellnek nyoma veszett? – kérdeztem tőle, ügyet sem vetve a formaságokra. Rám vicsorgott, fehér fogsora élesen elütött sötétlő nyelvétől és rikító rúzsától.

– Válaszolj – utasította Stan. A nő arca egy csapásra kisimult, minden kifejezés eltűnt róla, mint a gyűrődések a lepedőn a simító kéz nyomán.

– Nem emlékszem – mondta végül. Szóval Bill emlékezőtehetsége, hogy mindenre emlékszik, az utolsó kis porszemig, az ő sajátságos adottsága volt. – Nem emlékszem, hogy egy-két percnél többet láttam volna Farrellt.

– Meg tudod csinálni ugyanazt Rachellel, mint a felszolgálólánnyal? – kérdezett Stan.

– Nem – vágtam rá rögtön, talán egy kicsit túl erélyesen. – Vámpírok gondolatait egyáltalán nem tudom olvasni. Csukott könyvek.

– Emlékszel egy szőkére – kérdezte Bill –, egy közülünk valóra –, aki úgy tizenhatnak néz ki? Arra, akinek ókori kék tetoválások vannak a karján és a törzsén.

– ó, igen – vágta rá a vörös hajú Rachel. – Azok a tetoválások a régi római időkből valók, azt hiszem. Nagyon durvák, de érdekesek. Gondolkodtam is ezen a fiún, mert nem láttam, hogy eljött volna ide a házba, hogy vadászengedélyt kérjen Stan tői.

Szóval, ha a vámpírok átutaznak valaki más territóriumán, akkor le kell jelentkezniük az idegenforgalmi hivatalban, hogy úgy mondjam. Ezt megjegyeztem, jól jöhet még később.

– Egy halandóval volt, vagy legalábbis beszélgetett vele*egy darabig – folytatta a vörös vámpírnő. Kék farmer és egy zöld pulcsi volt rajta, amit hihetetlenül melegnek láttam. Azonban a vámpírok mit sem törődnek vele, hogy éppen hány fok van. Előbb Stanre, majd Billre nézett, aki nógató mozdulatot tett, hogy jelezze, azt akarja, mondjon el mindent, amire emlékszik. – A halandónak sötét haja volt meg bajusza, már jól emlékszem. – Széttárt ujjakkal olyasféle mozdulatot tett, mintha az akarná mondani, hogy „mind olyan egyforma!”.

Miután Rachel elment, Bill megkérdezte, hogy van-e számítógép a házban. Stan azt felelte, hogy van, és valódi kíváncsisággal nézett Billre, amikor Bill azt kérdezte, hogy használhatná-e egy pillanatra, és elnézést kért, amiért nincs nála a laptopja. Stan bólintott. Bill már-már kiment a szobából, amikor elbizonytalanodott, és visszanézett rám.

– Jól megleszel, Sookie? – kérdezte.

– Persze – próbáltam magabiztosan felelni.

– Jól meglesz, még vannak, akikkel találkoznia kéne. Bólintottam, Bill meg kiment. Stanre mosolyogtam,

ami szokásom, ha őrült feszült vagyok. Nem az az igazi elégedett, boldog mosoly, de még mindig jobb, mintha sikoltanék.

– Mióta van együtt Bill-lel? – kérdezte Stan.

– Pár hónapja. – Minél kevesebbet tud rólunk Stan, nekem annál jobb.

– Elégedett vele?

– Igen.

– Szereti? – kérdezte évődően Stan.

– Nem tartozik magára – feleltem vigyorogva. – Nem azt mondta, hogy vannak még, akiket ellenőriznem kellene?

Ugyanazt az eljárást követve, amit Bethanyval csináltam, megfogtam egy csomó kezet, és átkutattam egy rakás unalmas agyat. Bethany kétségtelenül a legjobb megfigyelőképességgel rendelkező ember volt a kocsmában. Ezeknek az embereknek – egy másik felszolgálólánynak, a halandó csaposnak és egy törzsvendégnek (vámpirista), aki igazából önként jelentkezett erre az egészre – dögunalmas agyuk és korlátozott emlékezőtehetségük volt. Rájöttem, hogy a csapos mellékesen lopott háztartási cikkekkel seftel, és miután elment a srác, javasoltam Stannek, hogy keressen más alkalmazottat a pult mögé, vagy különben rendőrségi nyomozást hozhat a nyakára. Stan jobban le volt nyűgözve ettől, mint reméltem. Nem akartam, hogy túlságosan is el legyen ragadtatva a szolgálataimtól.

Bill akkor jött vissza, amikor az utolsó bárbeli alkalmazottal végeztem, és egy egészen kicsikét elégedettnek látszott, amiből azt a következtetést vontam le, hogy sikerrel járt. Mostanában Bill az ébren töltött ideje nagy részét a számítógép előtt töltötte, amiért nem rajongtam túlságosan.

– A tetovált vámpírt – mondta Bill, amikor már csak Stan és én maradtunk rajta kívül a szobában – Godric-nak hívják, bár az elmúlt században Godfrey-nak ismerik. Egy tagadó. – Nem tudom, hogy Stan hogy volt vele, de én el voltam ájulva. Pár perc a gépnél, és Bill oltári sokat haladt a nyomozásban.

Stan elborzadva nézett, én meg próbáltam töprengő arcot^vágni.

– Szélsőséges halandókkal állt össze. Öngyilkosságot tervez – mondta nekem Bill halkan, mivel Stan a gondolataiba burko-

lózott. – Godfrey azt tervezi, hogy találkozik a nap fényével. A léte már keserű teher a számára.

– Szóval magával visz valakit? – Godfrey kiviszi magával Farrellt a napra?

– Elárult minket a Testvériségnek – mondta Stan.

Az elárult nagyon melodramatikus kifejezés, de még csak meg sem fordult a fejemben, hogy elsomolyodjam, amikor Stan kimondta. Hallottam már a Testvériségről, bár olyannal még nem találkoztam, aki azt állította volna, hogy közéjük tartozik. Ami a Ku-Klux-Klan a fekete bőrű amerikaiaknak, az a Nap Testvérisége a vámpíroknak. Amerikában ez volt a leggyorsabban terjedő kultusz.

Sokkal nagyobb slamasztikában voltam, mint amiből még ki tudtam volna mászni, már megint.

5. FEJEZET

Nagyon sok olyan ember volt, aki nagyon kedvetlenül vette tudomásul, hogy a bolygót vámpírokkal kell megosztania. A tény ellenére, hogy ez mindig is így volt– anélkül, hogy tudták volna –, amikor felfogták, hogy a vámpírok valóban léteznek, ezek az emberek az életüket a vámpírok elpusztítására tették fel. Semmivel sem voltak finnyásabbak a gyilkolászás módjában, mint egy lator vámpír.

A lator vámpírok a konzervatív vámpírok voltak; semmivel sem akarták jobban, hogy az emberek tudomást szerezzenek róluk, mint amennyire az emberek meg akarták tudni, hogy léteznek. A latrok nem voltak hajlandóak szintetikus vért inni, ami napjainkban a legtöbb vámpír étrendjének alapeleme. A latrok hite szerint a vámpírok egyetlen jövőbe vezető útja a visszatérés a titkosságba, a láthatatlanságba volt. A lator vámpírok az élvezet kedvéért is lemészároltak embereket, mert igazából örömmel vették volna, ha újra üldözni kezdték volna a fajtájukat. A latrok meglátása szerint a beilleszkedett vámpírok lemészárlásának értelme egyfelől az volt, hogy a titkos jelleg a legmegfelelőbb fajtájuk jövőjét tekintve; és emellett az üldöztetés a népességszabályozás formája.

Most megtudtam Billtől, hogy vannak olyan vámpírok, akiket levertté tesz a szörnyű bűntudat vagy talán a közöny egy olyan hosszú élet után. Ezek a tagadók azt tervezik, hogy „találkoznak a nap fényével”, ami a vámpírok öngyilkossági módja: pirkadat után kint maradnak.

Már megint olyan utakra vezetett a magam választotta pasim, amelyeken máskülönben soha nem jártam volna. Mindezekről semmit sem kellett volna tudnom, sőt még csak álmodnom sem kellett volna arról, hogy olyasvalakivel találkozgas-

sak, aki valójában már elhalálozott, ha nem születtem volna a telepátia fogyatékosságával. A halandó fiúk szemében valóságos pária voltam. El lehet képzelni, milyen lehetetlen dolog valakivel randizni, akinek olvasni tudsz a gondolataiban. Amikor Bill-lel találkoztam, akkor kezdődött életem legboldogabb időszaka. De az is kétségtelen tény, hogy megismerkedésünk óta eltelt hónapok során sokkal több bajjal kellett szembenéznem, mint egész addigi huszonöt évem alatt.

– Szóval azt hiszi, lehet, hogy Farrell már meg is halt? – kérdeztem, erőltetve magam, hogy a mostani válsághelyzetre koncentráljak. Nagyon utáltam rákérdezni, de tudnom kellett.

– Meglehet – mondta Stan hosszas hallgatás után.

– Lehet, hogy fogva tartják valahol – mondta Bill.– Tudod, hogy hogyan szokták a sajtót meghívni ezekre a …ceremóniákra.

Stan egy hosszú percig a levegőbe bámult. Aztán felállt.

– Ugyanaz az ember volt a repülőtéren, mint a bárban – mondta szinte csak magának. Stan, Dallas sódan vámpír elöljárója, járkálni kezdett fel-le a szobában. Hülyét kaptam tőle, de az nem is volt kérdés, hogy ezért szólhatok-e. Ez itt Stan háza, és a „fivére” eltűnt. De nem volt nekem való a hosszadalmas, töprengő csend. Fáradt voltam, le akartam feküdni.

– Na, akkor – szólaltam meg, mindent bedobtam, hogy a hangom frissnek tűnjön –, honnan tudhatták meg, hogy ott leszek?

Ha van valami, ami rosszabb annál, amikor egy vámpír rád bámul, az az, ha két vámpír bámul rád.

– Tudni, hogy itt lesz, még mielőtt tényleg ide ér… ez csak áruló lehet – mondta Stan. A szoba levegője remegni és sercegni kezdett a belőle áradó feszültségtől.

Nekem volt egy sokkal prózaibb ötletem. Felvettem az asztalon fekvő jegyzettömbböt, és ráírtam: „LEHET, HOGY BE

VAN POLOSKÁZVA.” Mindketten úgy bámultak rám, mintha Big Mackel kínáltam volna őket. A vámpírok, akiknek egyenként is hihetetlen és sokféle hatalmuk van, néha hajlamosak megfelejtkezni a tényről, hogy az emberek is kifejlesztettek maguknak egy-két ütőképes dolgot. A két vámpír tanakodva nézett össze, de egyiküknek sem volt semmilyen praktikus javaslata.

Nahát, a csudába velük. Még csak filmen láttam, hogy csinálják, de arra gondoltam, hogy ha valaki bepoloskázta ezt a helyiséget, akkor csak sietve és halálosan rettegve tehette. Ezért a poloskának közel kell lennie, és

nem lehet olyan jól elrejtve. Lerángattam magamról a szürke blézert és lerúgtam a cipőmet. Mivel halandó voltam, és Stan szemében nem volt egy csepp méltóságom sem, amit elveszthettem volna, az asztal alá buktam, és hosszában kezdtem alatta mászni, haladtamban kilökdösve a görgős székeket. Körülbelül ez volt az egymillio-modik alkalom, hogy megbántam, hogy nem kényelmes nadrágot vettem fel.

Alig két méterre lehettem Stan lábától, amikor valami furcsát vettem észre. Sötét kis púp volt a fa asztallap világossárga visszájára tapadva. Olyan alaposan megnéztem, amennyire zseblámpa nélkül lehetett. Nem használt rágó volt.

Nem tudtam, hogy mitévő legyek, most, hogy megtaláltam a kis elektronikai berendezést. Kimásztam, valamivel porosabban a kis akciótól, és pontosan Stan lábánál találtam magam. Felém nyújtotta a kezét, és én vonakodva elfogadtam. Finoman felhúzott, vagy finomnak tűnt, de egyszer csak talpon voltam, szemtől szembe vele. Nem volt valami magas, jobban a szemébe néztem, mint igazából akartam volna. Az arcom elé emeltem az ujjamat, hogy biztosra vehessem, hogy figyel. Az asztal alá mutattam.

Bill egyetlen cikkanással hagyta el a szobát. Stan arca még

fehérebbé vált, a szeme izzott. Mindenhova néztem, de egyenesen rá nem. Nem akartam, hogy az én látványom legyen az, ami kitölti a látómezejét, amikor feldolgozta a tényt, hogy valaki bepoloskázta a fogadótermét. Tényleg elárulták, csak nem azzal a módszerrel, amire számított.

Kutattam az agyamban, hogy mit lehetne csinálni. Meghajoltam Stan előtt. Gépiesen a fejemhez nyúltam, hogy megszorítsam a lófarkamat, és akkor eszembe jutott, hogy a hajam még mindig a tarkómra van csavarva, bár feltehetően már nem olyan rendezetten. A konty-babrálás jó kifogás volt, hogy lefelé nézhessek.

Rettenetesen megkönnyebbültem, amikor Bill újra feltűnt Isabellel és a mosogató férfival, aki egy tál vizet hozott.

– Részvétem, Stan – mondta Bill. – Attól tartok, hogy Farrell már halott, tekintve, hogy mi mindenre jöttünk rá ma este. Holnap visszamegyünk Louisianába Sookie-val, hacsak nincs szükséged ránk a továbbiakban. – Isa-bel az asztalra mutatott, és a mosogatóember letette a tálat.

– Ahogy akarjátok – felelte Stan jéghideg hangon.– Küldjétek el a számlát. Az urad, Eric meglehetősen hajthatatlannak bizonyult ebben a kérdésben. Egyszer még találkozom vele.

A hanghordozása azt sejtette, hogy ez a találkozás nem lesz valami kellemes Eric számára. Isabel váratlanul felkiáltott.

– Te hülye halandó! Kidöntötted az italomat! – Bill elnyúlt mellettem, kikapta a poloskát az asztal alól, és a vízbe dobta. Isabel a szokásosnál is puhábban lépdelt, hogy ne lötyögjön ki a víz a tál szélén, amint ment kifelé a szobából. A halandó bent maradt.

Ez meglehetősen egyszerűen elrendeződött. És legalább az esélye megvolt, hogy aki lehallgatta, akárki legyen is, legalább egy kicsit bedől a párbeszédnek. Mindannyian megnyugodtunk, most, hogy eltűnt a poloska. Még Stan is kissé kevésbé

volt rémisztő.

– Isabel azt mondja, hogy oka van feltételezni, hogy Farrellt a Testvériség rabolta el – szólalt meg a férfi.– Esetleg holnap a jelen lévő fiatal hölgy és én elmehetnénk a Testvériség központjába, és megpróbálhatnánk kideríteni, hogy terveznek-e rövid időn belül valamilyen ceremóniát.

Bill és Stan elgondolkodva néztek rá.

– Ez jó ötlet – mondta Stan. – Egy pár kevésbé feltűnő.

– Sookie? – kérdezte Bill.

– Természetesen közületek nem mehet senki – mondtam. – Szerintem legalább az alaprajzát megszerezhetnénk a helynek. Már ha tényleg azt hiszitek, hogy lehetséges, hogy ott tartják fogva Farrellt. – Ha sikerülne többet megtudni a helyzetről a Testvériség központjában, akkor lehet, hogy meg tudnám akadályozni, hogy a vámpírok támadjanak. Az biztos, hogy nem mennek a rendőrségre, hogy bejelentést tegyenek eltűnt személyről, hogy aztán a rendőrök kutassák át az épületet. Lényegtelen, hogy a dallasi vámpírok mennyire akarnak a halandók törvényeinek határain belül maradni, hogy learathassák a beilleszkedett élet gyümölcseit, tudtam, hogy ha egy dallasi vámpírt tartanak fogva a központban, akkor emberek fognak meghalni kint és bent, fent és lent. Talán meg tudom akadályozni, hogy ez megtörténjen, és még az eltűnt Farrell nyomára is akadhatok.

– Ha a tetovált vámpír egy tagadó, és azt tervezi, hogy Farrellt is magával cipelve találkozik a nap fényével, és

ezt az egészet a Testvériségen keresztül szerveznék, akkor ez az álpap, aki a reptéren megpróbált elhurcolni, csakis nekik dolgozhat. Már ismernek téged – mutatott rá Bill. – Hordanod kell a parókádat. – Nagyon elégedetten mosolygott. A paróka az ő ötlete volt.

Parókát ebben a hőségben. A pokolba is. Igyekeztem nem

túl nyavalygós képet vágni. Végtére is a viszkető fej sokkal jobb, mint ha felismerik bennem a vámpírokkal együttműködő nőt, amikor látogatást teszek a Nap Testvériségének központjában.

– Jó lenne, ha egy másik halandó is eljönne velem– fogadtam el a tényt azon sajnálkozva, hogy valaki mást is veszélybe sodrok.

– Isabelünk aktuális pasija – mondta Stan. Hallgatott egy darabig, arra gondoltam, hogy most „sugároz” neki, vagy ahogy kapcsolatot létesít az alantasaival.

Elég az hozzá, Isabel tényleg bevonult. Rendkívül praktikus lehet, ha személyeket hívathatsz magadhoz csak így. Nem kell intercom, nem kell telefon. Kíváncsi lettem volna, hogy mi az a legnagyobb távolság, ahol még fogni tudják az üzenetet. Kimondottan örültem neki, hogy Bill nem tud szavak nélkül jelt adni nekem, mert attól túlságosan is a rabszolganőjének éreztem volna magam. Vajon Stan tud-e embereket is olyan módon magához hívni, ahogyan a vámpírjait? Talán nem is akarom annyira tudni.

A férfi úgy reagált Isabel megjelenésére, mint a kopó, amikor szagot fog. Vagy inkább úgy, ahogy az éhes ember, aki elé kirakják a hatalmas steaket, de még meg kell várnia az asztali áldás végét. Majdhogynem láthatóan

csurgott a nyála. Reméltem, hogy én nem így nézek ki, ha Bill közelében vagyok.

– Isabel, ez a férfi jelentkezett, hogy elkísérje Sookie-t a Nap Testvériségének központjába. Meggyőző lehet, mint megtért testvérük?

– Igen, szerintem az lehet – mondta Isabel, egyenesen a férfi szemébe nézve.

– Mielőtt még elmennél – van ma este látogatónk?

– Igen, egy, Kaliforniából.

– Hol van?

– A házban.

– Volt itt ebben a helyiségben? – Természetesen Stan annak örült volna, ha olyan vámpír vagy halandó lett volna a poloskázó, akit nem ismer.

– Igen.

– Hozd ide.

Jó öt perc múlva Isabel egy magas szőke vámpír társaságában tért vissza. Lehetett vagy egy kilencven, vagy még több. Izmos és frissen borotvált volt, a haja lenszőke lobonc. A lábamra szegeztem a tekintetemet, ugyanabban a pillanatban, amikor megéreztem, hogy Bill mozdulatlanná dermed.

– Ez Leif- mondta Isabel.

– Leif – mondta Stan nyájasan –, légy üdvözölve a tanyámon. Ma este akadt egy kis gondunk.

Erősen figyeltem a lábujjaimat, és jobban kívántam, mint bármit addigi életemben, hogy két percre teljesen egyedül maradhassak Bill-lel, hogy kitaláljuk, mi a fene folyik itt, ugyanis ez a vámpír nem volt semmiféle „Leif”, és egyáltalán nem Kaliforniából jött.

Eric volt az.

Akkor Bill keze jött a látóterembe és az enyémre kulcsolódott. Aztán egészen finoman megszorította egy kicsit, amit én is viszonoztam. Lassan átfogta a derekamat, és pedig nekisimultam. Nyugalomra volt szükségem, az istenért.

– Miben tudnék segíteni? – kérdezte udvariasan Eric, vagyis pillanatnyilag Leif.

– Úgy néz ki, hogy valaki látogatást tett ebben a helyiségben, és itt bizonyos kémtevékenységet végzett.

Ez szép megfogalmazásnak tűnt. Stan most még meg akarta tartani magának a poloskázás titkát, és annak a ténynek ismeretében, hogy minden bizonnyal áruló van közelében, ez bizony

remek ötlet volt.

– Látogatóként érkeztem a tanyádra, és nincs problémám veled vagy bárkivel a tieid közül.

Leif nyugodt és nyílt elutasítása elég hatásos volt, annak dacára, hogy tudtam, hogy az egész ittléte, a szélhámossága valamilyen elkövetkező, kifürkészhetetlen vámpírcélt szolgál.

– Elnézést – mondtam olyan esendőén és olyan emberien, ahogy csak bírtam.

Stan elég ingerülten nézett rám, hogy közbeszóltam, de tojtam rá.

– Azt az izét, dolgot, régebben kellett hogy ide tegye valaki, nem ma – mondtam úgy, mint aki biztos benne, hogy erre a tényre már Stan is gondolt. – A Dallasba érkezésünk részleteit így tudhatta meg.

Akárhogyan volt is, Stan kifejezéstelen arccal meredt rám.

Aki á-t mond, mondjon b-t is.– ”És elnézést kell kérnem, de szörnyen fáradt vagyok. Visszavihetne most Bill a szállodába?

– Majd hazaviszi Isabel – mondta Stan elbocsátólag.

– Nem, uram.

A dioptria nélküli szemüveg mögött Stan szemöldöke a homlokára szaladt.

– Nem? – A hangja úgy csengett, mintha ezt a szót még soha nem hallotta volna.

– A szerződésünkben foglalt feltételek szerint sehova sem megyek egy körzetembéli vámpír nélkül. Ez a vámpír Bill. Sehová sem megyek nélküle, éjjel.

Stan megint hosszan bámult rám. Boldog voltam, hogy megtaláltam azt a poloskát, és hasznosnak bizonyultam, különben nem sokáig húznám Stan fennhatóság! körzetében.

– Menjetek – mondta, és Bill-lel nem késlekedtünk egy percet sem. Ericért semmit sem tehettünk, ha Stan meggyanúsítja, és nagyon valószínű, hogy még le is buktatnánk. Több mint va-

lószínű, hogy egy szavammal vagy mozdulatommal megtettem volna, miközben Stan figyelt. A vámpírok évszázadokon keresztül tanulmányozták az embereket, mint afféle jó ragadozók, akik a lehető legtöbbet tanulnak meg az áldozatukról.

Isabel velünk jött, és együtt beültünk a Lexusába, hogy visszavigyen minket a Csendes Part Hotelbe. Dallas utcái, ha nem is üresek, de sokkal csendesebbek voltak, mint amikor a ház felé jöttünk. Megállapítottam, hogy kevesebb mint két óra van pirkadatig.

– Köszönjük – mondtam udvariasan, amikor a szálloda impozáns előtetője alá értünk.

– A halandóm ma délután háromra jön érted– mondta nekem Isabel.

Leküzdöttem a sürgető érzést, hogy a sarkamat összecsapjam, és azt feleljem, hogy „Igenis, asszonyom!”, és csak annyit mondtam, hogy úgy jó lesz.

– Hogy hívják? – kérdeztem még.

– Hugó Ayre a neve – felelte Isabel.

– Rendben. – Annyit már tudtam róla, hogy fürge észjárású ember, akinek még ötletei is vannak. Az előcsarnokba mentem, és megvártam Billt. Csak másodpercekkel maradt le mögöttem, és aztán hallgatagon lifteztünk fel.

– Megvan a kulcsod? – kérdezte a szobaajtóban. Én már félig aludtam.

– A tiéd hol van? – kérdeztem egyáltalán nem túl jóindulatúan.

– Csak látni akarom, hogy megtalálod-e a sajátodat– mondta.

Hirtelen jobb kedvre kerekedtem.

– Esetleg megpróbálhatnád megkeresni – vetettem fel. A folyosón jött egy hímvámpír, derékig érő fekete lobonccal, a karja egy duci, vörös göndör hajú lány derekán pihent. Miután

bementek a folyosó vége felé egy szobába, Bill elkezdte felkutatni a kulcsomat. Irtó hamar megtalálta.

Amikor már bent voltunk, Bill felemelt, és hosszan megcsókolt. Beszélgetnünk kellett volna, hiszen nagyon

sok minden történt ezen a hosszú estén, de nem voltam olyan hangulatban, ahogy ő sem.

Az a jó a szoknyában, tettem meg a nagy felfedezést, hogy egyszerűen csak felcsusszan, és ha csak egy kis tan-ga van alatta, az bizony egy szemvillanásnyi idő alatt el tud tűnni. A szürke blézer a földre került, a fehér blúz is leesett, és a karom Bill nyaka köré fonódott, mielőtt még kimondhattad volna, hogy „vámpírnumera".

Bill a nappali falának dőlt, én köré fonódva öleltem, ő próbálta kinyitni a nadrágját, és akkor kopogtattak az ajtón.

– A fenébe – suttogta a fülembe. – Menjen innen– mondta valamivel hangosabban. Nekidörgölőztem, mire elakadt a lélegzete. Kihúzta a hajamból a csatokat, és hátraengedte a hátamra.

– Beszélnünk kell – mondta egy ismerős hang, amit némiképp tompított a vastag ajtó.

– Ne – nyögtem. – Mondd, hogy nem Eric. – Az egyetlen teremtmény a földön, akit muszáj fogadnunk.

– Eric vagyok – szólt a hang.

A lábammal elengedtem Billt, ő meg óvatosan a földre eresztett. Rettentő pipa lettem, és betrappoltam a hálószobába, hogy felvegyem a köntösömet. A franc fog bajlódni ruhák visszagombolgatásával.

Akkor jöttem ki, amikor Eric azt mondta Billnek, hogy mindent jól csinált az este.

– És természetesen te is csodás voltál, Sookie – mondta, miután alaposan szemügyre vette a rózsaszín, rövid köntöst. Felnéztem rá – és feljebb, és feljebb –, és azt

kívántam, hogy bár lenne a Red River fenekén, ragyogó mosolyostul, aranyhajastul, mindenestül.

– Ó – mondtam ellenségesen – igazán köszönjük, hogy csak azért eljöttél, hogy ezt közöld. Nem is tudtuk volna álomra hajtani a fejünket anélkül, hogy te vállon ne veregettél volna minket.

Eric olyan mézesmázosan élvezkedőnek látszott, amennyire ez csak az ő esetében lehetséges volt.

– Jaj, kedveském – szólt. – Félbeszakítottam valamit? Akkor ez itt – hát, ami ez volt – a tiéd, Sookie? – Feltartott egy fekete madzagot, amely valaha a tangám egyik fele volt.

Bill megszólalt:

– Egy szóval? Igen. Van még valami, ami meg szeretnél velünk vitatni, Eric? – A jég meg lett volna lepve, milyen hidegnek tűnt Bill hangja.

– Ma már nem maradt időnk – mondta sajnálkozva Eric –, merthogy nemsokára nappali világosság lesz, és van még egypár dolog, amit még lefekvés előtt szemügyre kell vennem. De holnap éjjel találkoznunk kell. Amint megtudjátok, hogy mit akar Stan tőletek, hagyjatok a recepción nekem egy üzenetet, és majd megállapodunk.

Bill bólintott.

– Akkor hát, viszlát – mondta.

– Nem kértek egy kis lefekvés előtti itókát? – Azt remélte, hogy kap egy palack vért? Eric tekintete a hűtőre siklott, aztán rám. Megbántam, hogy azt a vékony nejlonköntöst vettem fel valami vastag kötött holmi helyett. – Üvegből melegen? – Bill jéghideg hallgatásba burkolózott.

A szemét utolsó pillanatig rajtam legeltetve Eric kilépett az ajtón, majd Bill bezárta utána.

– Gondolod, hogy hallgatózik kintről? – kérdeztem Billt, aki épp a köntösöm övét oldotta meg.

– Törődöm is vele – válaszolta Bill, és egészen más dolgokkal kezdett törődni.

Amikor délután egy körül felébredtem, a szálloda tapintható csendbe burkolózott. Nem csoda, hiszen a legtöbb vendég aludt. A szobalányok nem jönnek be napközben a szobákba. Előző este láttam a biztonságiakat– vámpírok voltak. Napközben biztos fokozott őrzés van, minthogy pont a napközbeni őrzés az, amiért olyan borsos árat fizetnek a vendégek. Életemben először hívtam a szobaszervizt, és reggelit rendeltem. Olyan éhes voltam, mint egy farkas, mert előző este egy falatot sem ettem. Lezuhanyoztam, és a köntösömbe burkolóztam, amikor a szobapincér kopogott az ajtón. Csak azután engedtem be, hogy meggyőződtem róla, hogy az, akinek mondja magát.

Már semmiben sem bízhattam, azok után, hogy előző nap megpróbáltak elrabolni a reptéren. A paprikaspray-t a combom mellett tartottam leengedve, mialatt a fiatal srác kitálalta az ételt és kirakta a kávéskannát. Ha csak egy lépést is közelít ahhoz az ajtóhoz, amely mögött Bill alszik, akkor kicsinálom. De ez a pasas, Arturo, nagyon tudta a dörgést, és még csak nem is pislantott a hálószoba felé. Rám sem nézett, vagyis gondolt rám, és azt kívántam, hogy bárcsak felvettem volna egy melltartót, mielőtt beengedtem.

Miután elment – előbb még aláírtam a számlát, és Bill útmutatásai szerint borravalót adtam neki – mindent felfaltam, amit hozott: kolbászt, palacsintát és egy tál sárgadinnye-golyócskát. Egek, hogy mennyire finom volt minden. Igazi juharszirup volt a palacsintához, és a gyümölcs is pont jó érett volt. A kolbász ínycsiklandóan illatozott. Örültem, hogy Bill nincs ott, hogy nézzen, mert attól kínosan éreztem magam. Nem kifejezetten szerette nézni, ahogyan eszem, azt pedig utálta, ha fokhagymát ettem.

Fogat mostam, megfésülködtem és kifestettem magam. Ideje

volt elkezdeni készülődni, ha a Testvériség Központba akartam menni. Elválasztottam a hajamat, és feltűztem, majd kivettem a parókát a dobozából. Rövid, barna haj volt és határozottan jellegtelen. Teljesen hülyének néztem Billt, amikor azt mondta, hogy szerinte szerezzek egy parókát, és még mindig nem tudom, hogy honnan vette, hogy szükségem lehet egyre, de most örültem neki, hogy van. Volt egy olyan szemüvegem, mint Stannek, ami ugyanúgy csak álcázásra volt jó.

Mit vesz fel egy hitbuzgó, ha hitbuzgó gyűlésre megy? Szerény tapasztalataim szerint a fanatikus hívők általában konzervatívak az öltözködésükben vagy azért, mert egyéb fontosabb dolgok kötik le a gondolataikat, vagy mert a gonosz megtestesülését látják a divatozásban. Ha otthon lettem volna, elugrattam volna a Wal-Martba, és a pénzemnél is lettem volna, csakhogy itt ültem az ablaktalan, drága Csendes Partban. Amúgy Bill azt mondta, hogy ha bármi kell, hívjam a recepciót. Úgyhogy hívtam.

– Recepció – szólt bele egy halandó, idősebb vámpír hangját utánzó egyenletes hűvösséggel. – Miben lehetek a szolgálatára? – Közel voltam hozzá, hogy rászóljak, hogy ne erőlködjön. Ugyan ki akarna utánzatot, ha az eredeti háznál van?

– Sookie Stackhouse vagyok a tizennégyesből. Szükségem lenne egy hosszú farmerszoknyára, nyolcas méretben, és egy pasztellszínű, virágos blúzra vagy pólóra ugyanebben a méretben.

– Igenis, hölgyem – mondta a recepciós rövidebb hallgatás után. – Mikor vitethetem fel önnek?

– Hamar. – Egek, de jól mulattam. – Tulajdonképpen minél hamarabb, annál jobb. – Kezdtem belejönni. Imádtam más számlájára költekezni.

Megnéztem a híradót, amíg vártam. Átlagos hírek voltak, bármelyik amerikai városban megeshettek volna: közlekedési

nehézségek, közigazgatási nehézségek, emberölések.

.Azonosították a tegnap éjjel egy szálloda szemeteskonténerében talált női holttestet – mondta a hírolvasó kellően gyászos hangon. Lefelé görbítette a szája sarkát, hogy kimutassa komoly aggodalmát. – A huszonegy éves Bethany Rogers testére a Csendes Part Hotel mögött találtak, amely arról ismeretes, hogy Dallas első élőhalottakat vendégül látó szállodája. Rogerst egyetlen koponyalövéssel gyilkolták meg. A rendőrség elmondása szerint a gyilkosság »kivégzés jellegű« volt. Tawny Kelner

nyomozónő arról tájékoztatta tudósítónkat, hogy több nyomot is követnek.” A kép az elkeseredettséget mutató arcról egy valóban elkeseredett arcra váltott. Úgy tippeltem, hogy a nyomozónő a negyvenes éveiben járhat, nagyon alacsony volt, a hátát hosszú hajfonat verdeste. A kamera fordult, hogy látható legyen a riporter is, egy alacsony, fekete férfi, remekül szabott öltönyben.

– Kelner nyomozó, igaz az, hogy Bethany Rogers egy vámpírbárban dolgozott?

A nyomozónő arca még gyászosabbra váltott.

– Igen, így van – mondta. – Habár pincérnő volt, nem szubrett.

Szubrett? Mi keresnivalója van egy kabarészínésznek a Denevérszárnyban?

– Csak néhány hónapja dolgozott ott.

– És a helyszín, amelyet a holttest eltüntetéséhez használtak, vajon nem feltételezi-e vámpírok felelősségét az ügyben?

– Ó, éppen ellenkezőleg, meglátásom szerint a helyszínválasztás éppen hogy a vámpíroknak szóló üzenet. – Kelner hirtelen félbehagyta a mondatot, mintha megbánta volna, hogy ezt mondta. – Most, ha megbocsát…

– Természetesen, nyomozónő – mondta kissé szétszórtan a

riporter. – Nos, Tom – és arccal a kamera felé fordult, mintha csak keresztüllátna a lencséken, és látná a bemondót –, ez aztán a provokatív megállapítás.

Mi van?

A bemondó is észrevette, hogy a riporter teljesen értelmetlenül beszél, és gyorsan témát váltott.

Szegény Bethany meghalt, és nem volt senki, akivel

megbeszélhettem volna ezt a dolgot. Visszafojtottam a könnyemet, aligha volt jogom megsiratni ezt a lányt. Nem tehettem róla, de irtóra kíváncsi voltam, mi történt Bethany Rogersszel előző este, azután, hogy kivezették a vámpírtanyán a szobából. Ha nincsenek rajta vámpírfognyomok, akkor biztosra vehető, hogy nem vámpír gyilkolta meg. Igazán ritkaságszámba menne egy olyan vámpír, aki képes volt lemondani a véréről.

A kanapén ültem a visszatartott könnyeimtől szipogva és a döbbent rémülettől nyomorultan, és turkáltam a táskámban, hogy találjak egy ceruzát. Végre-valahára előbányásztam egy tollat. Arra kellett, hogy a paróka alatt vakarózzam vele. Még itt, a szálloda légkondicionált sötétjében is viszketett. Fél órán belül kopogtattak az ajtón. Kilestem a kukucskálón. Megint Arturo volt az, a karján ruhákkal.

– Azokat visszavesszük, amelyekre nem tart igényt – mondta, és átadta a kupacot. Igyekezett nem a hajamat bámulni.

– Kösz – mondtam, és borravalót adtam neki. Ehhez nagyon hamar hozzá tudnék szokni.

Már nem volt sok időm addig, amikor Isabel pasijával, azzal az Ayresszel kellett találkoznom. Ledobtam a köntöst ott, ahol voltam, és megnéztem, mit hozott nekem Arturo. A fakó rózsaszín blúz a törtfehér virágokkal megteszi majd, és a szoknya… hmm. Láthatóan nem kapott farmert, és mind a kettő, amit hozott, khakivászonból volt. Arra jutottam, hogy jó lesz ez is, és

felhúztam az egyiket. Túl szorosan simult rám ahhoz a hatáshoz képest, amire szükségem volt, és örültem, hogy

hozott egy másik stílusút is. Pontosan megfelelt annak a benyomásnak, amit kelteni akartam. Lapos szandálba csúsztattam a lábam, a kilőtt fülembe aprócska fülbevalót dugtam, és már menetkész is voltam. Sőt még volt egy viharvert, fonott szalmatáskám is, amit magammal vihettem ehhez az öltözékhez. A sajnálatos az, hogy máskor is ezzel a táskával jártam. Azonban most pontosan passzolt az öltözékemhez. Kihajigáltam az irataimat, és azt kívántam, hogy bár gondoltam volna erre hamarabb, ahelyett hogy az utolsó pillanatra hagytam. Azon tűnődtem, hogy milyen más alapvető biztonsági intézkedésről felejtkezhettem még el.

Kiléptem a csendes folyósóra. Éppen olyan volt, mint előző este. Nem voltak ablakok és tükrök, és az elszigeteltség érzése teljes volt. A szőnyeg sötétvöröse és a tapéta föderálisra kékje, pirosa és fehérje nem segített ezen. A lift kattanva kinyílt, amikor megnyomtam a hívógombot, és egyedül mentem le. Még zene sem szólt a liftben. A Csendes Part méltó volt nevére.

Az előcsarnokban a lift mindkét oldalán fegyveres őrök álltak. A szálló főbejáratát figyelték. Az ajtók jól láthatóan le voltak zárva. Az ajtóknál egy monitor volt felszerelve, amely a bejárat melletti kinti járdát mutatta. Egy másik szélesebb szögben vett képet adott.

Azt hittem, hogy rettenetes ostrom indulhat bármelyik pillanatban, és megtorpantam, a szívem zakatolt, de néhány másodperc nyugalom után rájöttem, hogy ez itt mindig így mehet. Ezért szálltak meg a vámpírok itt és más hasonló szolgáltatást nyújtó szállodákban. Senki nem tudna áttörni az őrök között a lifthez. Senki nem

juthatna be a szállodai szobákba, ahol az alvó, védtelen vámpírok fekszenek. Ezért volt ilyen orbitálisan drága a hotel.

Mindkét szolgálatban lévő őr igazi hústorony volt és a szálloda fekete libériáját viselte. (Hát, úgy tűnik, hogy mindenki azt hiszi, hogy a vámpírok odavannak a feketéért.) Az őrök oldalfegyvere nekem gigantikusnak tűnt, bár igaz, hogy nem igazán vagyok jártas fegyverügyben. Az őrök futó pillantást vetettek rám, aztán visszamerevedtek az unott, előreszegezett tekintetű helyzetükbe.

Még a recepciósok is fel voltak fegyverezve. A pult mögött egy állványon puskák sorakoztak. Kíváncsi lettem volna, hogy milyen messzire mennek, hogy vendégeiket megvédjék. Tényleg lelőnék a betolakodót, egy másik halandó embert? A törvénykezés hogy kezelné ezt a helyzetet?

Egy szemüveges férfi ült az előcsarnok márványpadlóján álló párnázott székek egyikében. Harminc körüli, magas és szikár, a haja vörösesszőke. Öltönyben volt, könnyű, nyári vászonöltönyben, divatjamúlt nyakkendőben és olcsó makkos cipőben. A mosogatófiú, ez biztos.

– Hugó Ayres? – kérdeztem. Felpattant, hogy kezet fogjon velem.

– Maga lenne Sookif? De a haja… tegnap este nem szőke volt?

– Paróka van rajtam.

– Igazinak látszik.

– Az jó. Kész van?

– Kint van a kocsim. – Egy pillanatra a hátamhoz ért,

hogy a megfelelő irányba fordítson, mintha egyébként képtelen lennék meglátni az ajtókat. Értékeltem az udvariasságot, ha a célzást nem is. Próbáltam Hugó Ayres hullámhosszára állni. Nem volt könnyen hozzáférhető.

– Mióta jár Isabellel? – kérdeztem, miközben becsatoltam az övet a Caprice-ban.

– Hát, azt hiszem, úgy tizenegy hónapja – felelte Hugó

Ayres. Nagy keze volt, a kézfeje tiszta szeplő. Meglepett, hogy nem a kertvárosban éldegél a melírozott hajú feleségével és a két szöszke gyerekével.

– Elvált? – kérdeztem megfontoladanul. Rögtön megbántam, amint megláttam a bánatot az arcán.

– Igen – válaszolta. – Éppen mostanában.

– Szomorú. – A gyerekekről kezdtem kérdezgetni, mert rájöttem, hogy semmi közöm hozzá. Annyira azért beleláttam, hogy tudtam, hogy van egy pici lánya, de a nevét és a korát sehogy sem láttam.

– Igaz, hogy maga gondolatolvasó? – kérdezte.

– Igen, igaz.

– Nem csoda, hogy annyira vonzónak találják. Nahát, *ejnye,* Hugo.

– Hát valószínűleg ez is az egyik oka – mondtam rezzenéstelen arccal. – Mondja csak, magának mi a foglalkozása?

– Ügyvéd vagyok – mondta Hugo.

– Nem csoda, ha annyira vonzónak találják – mondtam, igyekezve a lehető legsemlegesebb hangot használni.

Hosszabbacska hallgatás után azt felelte Hugo:

– Azt hiszem, hogy ezt most megérdemeltem.

– Fátylat rá. Inkább találjunk ki valami mesét magunkról.

– Legyünk testvérek?

– Az szóba sem jöhet. Ugyan találkoztam már olyan testvérpárral, akik kevésbé hasonlítottak egymásra, mint mi, de szerintem, ha szerelmeseknek adjuk ki magunkat, akkor ezzel megmagyarázhatnánk, hogy miért van az, hogy olyan sok mindent nem tudunk egymásról, ha külön-külön kérdeznének ki minket. Nem számítok rá, hogy ez lesz, és nagyon el lennék csodálkozva, ha mégis így történne, de testvérekként mindent tudnunk kéne a másikról.

– Ebben igaza van. Mondhatnánk azt, hogy egy templomban

ismerkedtünk meg. Maga éppen mostanában költözött Dallasba, és a Glen Craigie metodista templom vasárnapi iskolájában találkoztam magával. Igazából is oda járok.

– Jó. Mi lenne, ha üzletvezető lennék… egy étteremben? – Mivel a Merlotte'sban dolgoztam, gondoltam, hogy meggyőzően tudnám ezt a szerepet alakítani, ha alaposan kikérdeznek.

Hugó kicsit meglepettnek tűnt.

– Ez elég furcsa ahhoz, hogy hihetően hangozzon. Én nem vagyok valami nagy színész, úgyhogy az lesz a legjobb, ha maradok az igazi énemnél.

– Hogy ismerte meg Isabelt? – Naná, hogy kíváncsi voltam rá.

– Stant képviseltem a bíróság előtt. A szomszédai pereltek, hogy a környékről rekesszék ki a vámpírokat. Vesztettek. – Hugónak vegyesek voltak az érzései azzal

kapcsolatban, hogy egy vámpírnővel van viszonya, és még abban sem volt teljesen biztos, hogy egyáltalán meg kellett nyernie azt a pert. Valójában teljesen össze volt kuszálódva, hogy mit is érezzen Isabel iránt.

Na szép, ettől még sokkal ijesztőbb a kis küldetésünk.

– Benne volt a lapokban? Az, hogy maga volt Stan Davis törvényes képviselője?

Bosszús arcot vágott.

– Igen, hogy a fene egye meg, lehet, hogy lesz olyan a központban, aki emlékszik a nevemre. Vagy megismer az újságokban látott képről.

– De lehet, hogy ez még jól is jön. Mondhatja, hogy rájött, hogy milyen rossz utat választott, miután jobban megismerte a vámpírokat.

Hugó elgondolkodott ezen, nagy, szeplős keze szakadatlanul mocorgott a kormánykeréken.

– Rendben – válaszolta végül. – Ahogy mondtam már, nem

vagyok jó színész, de azt hiszem, hogy ezt elő tudom majd adni.

Én folyton szerepet játszottam, úgyhogy magamat nem féltettem túlságosan. Remek gyakorlatot lehet szerezni azzal, ha italrendelést veszel fel egy pasitól úgy, mintha nem tudnád, hogy éppen azon spekulál, hogy vajon mindenhol máshol is szőke vagy-e. Nem lehet az embereket hibáztatni – többnyire –, hogy miket gondolnak magukban. Meg kell tanulni felülemelkedni ezen.

Már éppen javasolni akartam az ügyvéd úrnak, hogy fogja meg a kezem, ha ma cikisre fordulnának a dolgok, és akkor a gondolataiba nézve tudni fogom, hogy miként viselkedjek. De az ellentétes érzelmei, ez az ellentmondásosság csak úgy áradt felőle, mint valami olcsó pacsuli szaga. Ezért inkább nem mondtam semmit. Lehet, hogy a szexrabszolgája Isabelnek, még az is lehet, hogy szereti is, meg a veszélyt is, amit jelent, de nem hittem, hogy teljes szívvel-lélekkel az övé lett volna.

Aztán egy nagyon kellemetlen percig önvizsgálatot tartottam, és azon töprengtem, hogy vajon rólam és Billről ugyanez mondható-e. Kezdett elegem lenni a Hugó gondolataiban turkálásból, hogy teljesen megbízható-e a mi kis küldetésünkhöz. Csak egyetlen lépés választott már el attól, hogy azon gondolkozzam, mennyire vagyok biztonságban a társaságában. Arra is kíváncsi lettem volna, valójában mennyit tudhat rólam Hugó Ayres. Nem volt bent a szobában, amikor előző este ügyködtem. Isabel nem keltette locska nő benyomását. Lehetséges, hogy nem tud rólam valami sokat.

A négysávos út átszelte a hatalmas külvárost, az út mentén a szokásos gyorskajáidák meg mindenféle áruházláncok üzletei sorakoztak. De aztán fokozatosan a boltok helyet engedtek a kertes házaknak, a betonplac-cok meg a zöldnek. Úgy tűnt, hogy a forgalom egyszerűen képtelen ritkulni. Soha nem tud-

nék egy ekkora helyen lakni, és mindennap ezzel szembesülni.

Amikor egy nagy kereszteződéshez értünk, Hugó kitette az indexet. Egy fordulónyira voltunk egy óriási templom parkolójától, legalábbis régebben templom lehetett. Bon Temps-i mértékkel a templom hatalmas volt. Mifelénk csak a baptisták számíthattak ekkora látogatottságra, és ők is csak akkor, ha az egész gyülekezet elment. A kétemeletes templom két oldalán egyemeletes

oldalszárnyak álltak. Az egész épület fehérre festett téglából készült, és minden ablaka színes volt. Valószínűtlenül zöld gyep vette körül az egészet, még az óriási parkolót is.

A jól ápolt pázsiton tábla hirdette: A NAP TESTVÉRISÉGE KÖZPONTJA – Csak Jézus támadott fel halottaiból.

Felhorkantam, ahogy nyitottam a kocsi ajtaját, és kikászálódtam.

– Az a kijelentés téves egy kicsit – mutattam a kísérőmnek. – Lázár is feltámadott éppenséggel. Ezek a bunkók még arra is képtelenek, hogy értsék is, amit a Szentírásban olvasnak.

– Jobb lenne, ha most száműzné a fejéből ezeket a gondolatokat – figyelmeztetett Hugó, amikor kiszállt, és megnyomta a centrálzár gombját. – Ne vegye őket félvállról. Ezek veszélyes emberek. Nyilvánosan is felelősséget vállaltak azért, hogy két vámpírt átadtak csapolók-nak, azzal a dumával, hogy legalább valami haszna is legyen az emberiségnek a vámpírok halálából.

– Csapolókkal üzletelnek? – Felfordult a gyomrom. A csapolok módfelett kockázatos foglalkozást űztek. Vámpírokat ejtettek csapdába, ezüstláncot tettek rájuk, megsebezték őket, és lecsapolták a vérüket, hogy aztán a feketepiacon eladják. – Ezek az emberek itt bent csa-polóknak adtak vámpírokat?

– Az egyik tagjuk nyilatkozta egy újságnak. Persze a tahó másnap már a híradóban volt, és hevesen tagadta az egészet, de szerintem csak ködösíteni próbált. A Testvériség úgy öl vám-

pírt, ahogy csak tud, mert úgy tartják,

hogy istentelen népség, akiket csak gyűlölni lehet, és ezértbármire kaphatók. Ha egy vámpír legjobb barátja vagy, akkor olyan iszonyatos nyomást gyakorolhatnak rád, hogy csak győzd kiállni. Ez mindig jusson eszébe, ha kinyitja itt a **szája.**

– Magának is, Mr. Baljós Intés.

Lassan lépdeltünk az épület felé, jártunkban körbekörbe néztünk. Vagy tíz autó volt a parkolóban, az öreg ütött-kopottól, a felsőkategóriásig minden. Nekem legjobban egy gyöngyházfehér Lexus tetszett, olyan szép volt, hogy majdnem vámpíré is lehetett volna.

– Valakinek itt nagyon jól megy a gyűlöletbuliból– állapította meg Hugo.

– Ki a fejes ezen a helyen?

– Egy Steve Newlin nevezetű pasas.

– Fogadok, hogy ez az ő kocsija.

– Ez megmagyarázná a lökhárító-matricát. Bólintottam. Az volt ráírva, hogy VEGYÉL EGYET

ELŐ, HA A HALOTT ÉLŐ. Bent a tükörről kicsinyített másolat lógott – hát, talán másolat volt – egy karóról.

Egész nagy forgalom volt a szombathoz képest. Az épület szélénél kerítéssel határolt udvarban gyerekek hintáztak és mászókáztak. A gyerekekre egy unott kamasz fiú felügyelt, aki nagy néha felpillantott a kö-römpiszkálásból. Aznap nem volt olyan kánikula, mint az előzőn – a nyár feladta utolsó rohamozott állásait is, hála istennek –, és az épület ajtaját kitámasztották, hogy nyitott ajtónál élvezhessék a gyönyörű napot és az enyhébb hőmérsékletet.

Hugó megfogta a kezemet, amitől hirtelen összerándultam, de aztán rájöttem, hogy csak próbál úgy csinálni, hogy szerelmespárnak tűnjünk. Egy csepp érdeklődést sem tanúsított irántam, aminek én csak örültem. Egy pillanatnyi rendezkedés után

már tűrhetően sikerült normális párnak kinéznünk. Az érintéstől jobban beleláttam Hugó gondolataiba, és tudtam, hogy nyugtalankodik ugyan, de elszánt. Undorítónak találta, hogy hozzám ért, ami azért túl erős volt ahhoz, hogy ne zavarjon; a vonzalom hiánya nagyon tuti volt, de ettől a kimondott undortól azért feszengtem. Az érzése mögött valami alapvető vélemény rejtőzött… de volt előttünk néhány ember, és visszatereltem a gondolataimat a feladatra. Éreztem, ahogy a szám a régi vigyorra húzódik.

Előző este Bill volt olyan elővigyázatos, hogy ne nyúljon a nyakamhoz, úgyhogy nem kellett aggódnom semmilyen dugdosott fognyom miatt, és az új ruháimban és ezen a gyönyörű napon egész könnyű volt gondtalannak látszani, amikor biccentettünk a kifelé jövő középkorú párnak.

Beléptünk az épület félhomályába, abba a szárnyba, ahol a vasárnapi iskolát tarthatták. Végig a folyóson egészen új táblák voltak a szobák ajtóin: KÖLTSÉGVETÉS, PÉNZÜGY, REKLÁM, és a legbaljósabb, MÉDIAKAPCSOLATOK.

A folyosó vége felé egy negyvenes nő lépett ki az egyik szobából, és felénk fordult. Kellemes megjelenésű volt, sőt bájos, az arcbőre ragyogott és rövid barna haja volt. A tökéletesen rózsaszín rúzsa összhangban volt a tökéletesen rózsaszín körömlakkjával, kissé mogorva alsó

ajkától váratlanul érzékeny benyomást keltett, amely furcsa ellentmondásban állt kellemes idomaival. Farmerszoknyát és pamutpólót viselt, amit gondosan betűrt. A saját öltözékem stílusa köszönt vissza, és ezért gondolatban vállon is veregettem magam.

– Segíthetek önöknek? – kérdezte, biztatóan nézve ránk.

– Szeretnénk többet megtudni a Testvériségről– mondta Hugó, és hajszálra olyan nyájasnak és őszintének látszott, mint az új barátnőnk. A ruháján kis névtáblából tudni lehetett, hogy

ő S. NEWLIN.

– Nagyon örülünk, hogy eljöttek. Az igazgató felesége lennék, Sarah Newlin. Szólítsatok Sarah-nak. – Hugóval kezet fogott, de velem nem. Vannak nők, akik nem szeretnek más nőkkel kezet fogni, úgyhogy ezen nem izgattam magam.

Aztán kölcsönösen közöltük egymással, hogy menynyire örvendünk, és a nő a a folyosó végén levő dupla ajtó felé intett a manikűrözött kezével.

– Ha most mindjárt velem jönnek, akkor megmutatom, hol intézzük el a dolgokat. – Megeresztett egy kis kacajt, mintha az a gondolat, hogy megismerjük a céljaikat, kissé komikus lenne.

A folyosóra nyíló minden ajtó ki volt tárva. Ezekben a szobákban egyértelműen tökéletesen nyilvánosan dolgoztak. Amennyiben Newlin házaspár szervezete rabokat tart fogva vagy titkolt tevékenységet űz, akkor ezt az épület egy más részében teszi. Mindent olyan jól megnéztem magamnak, ahogy csak tudtam, el voltam rá szánva, hogy magamba szívjak minden információt. De

eddig a Nap Testvérisége belső helyiségei is éppolyan makulátlanul tiszták voltak, mint a külső rész, és az embereket aligha lehetett volna gonosznak vagy fondor-kodónak nevezni.

Sarah könnyed léptekkel vezetett minket. Egy kupac aktát szorított a mellkasához, és a válla fölött csevegett velünk. A járásából ítélve nyugodt volt, de igazából valahogy kihívó is egyben. Hugóval – akivel már nem fogtuk egymás kezét – ugyancsak ki kellett lépnünk, ha a nyomában akartunk maradni.

Az épület lényegesen nagyobbnak bizonyult, mint amekkorának becsültem. Átvágtunk a régi templom óriási szentélyén, amely most úgy volt berendezve, mint bármelyik nagyterem, ahol találkozókat tartanak, és átértünk a másik szárnyba. Ez az épületszárny nagyobb és kevesebb helyiségre volt osztva, a

szentélyhez legközelebb eső egyértelműen a korábbi lelkészi hivatal lehetett. Most egy tábla volt az ajtón, amin az állt, hogy G. STE-VEN NEWLIN, IGAZGATÓ.

Ez volt az egyetlen csukott ajtó, amit az épületben láttam.

Sarah bekopogott, várt egy pillanatot, majd belépett. Magas, szikár ember állt fel az asztal mögül, hogy örömteli várakozással hajtsa meg magát felénk. A feje túl kicsinek tűnt a testéhez képest. A szeme áttetsző kék volt, az orra inkább horgas, enyhén őszülő haja majdnem olyan sötétbarna volt, mint a feleségéé. Nem tudom, mire számítottam, hogy milyen egy megszállott, de nem egy ilyen férfira. Úgy tűnt, hogy egy kicsit mulat a tulajdon feleségén.

Egy acélszürke hajú, magas nővel beszélt. A nőn vászonnadrág és blúz volt, de úgy nézett ki, mintha sokkal kényelmesebben érezné magát utcai ruhában. Rémisztően ki volt festve, és valamiért a legkevésbé sem volt elégedett – talán a mi betoppanásunk miatt.

– Mit tehetek önökért? – kérdezte Steve Newlin, mutatva, hogy foglaljunk helyet. Leültünk az asztal elé húzott zöld bőrfotelekbe, és Sarah kéretlenül is a szoba oldalsó falánál álló kisebb székre huppant. – Elnézést, Steve – mondta a férjének. – Hozhatok egy kávét? Üdítőt?

Hugóval egymásra néztünk, és nemet intettünk a fejünkkel.

– Édesem, ők itt – ó, hát meg sem kérdeztem a nevüket? – nézett ránk elragadó megbánással Sarah,

– Hugó Ayres vagyok, ő pedig a barátnőm, Marigold. Marigold, mint körömvirág? Ez meghülyült? Aztán

megláttam egy cserép körömvirágot a Sarah melletti asztalon, és rájöttem, honnan szedte. Nyilvánvaló, hogy máris nagy bakot lőttünk, ezt előre meg kellett volna beszélni idefelé a kocsiban. Elég egyértelmű, hogy ha a Testvériség rakta ki a poloskát, akkor ismerik a Sookie Stackhouse nevet. Hála isten-

nek, hogy Hugó rájött erre.

– Nem ismerünk mi egy Hugó Ayrest, Sarah? – Steve Newlin arca tökéletesen töprengő kifejezést vett fel: a homlokát egy kicsit összeráncolta, a szemöldöke kérdően magasra szaladt és a fejét elbillentette az egyik oldalra.

– Ayres? – kérdezte az ősz hajú nő. – Egyébként Polly Blythe vagyok, a Testvériség szertartási biztosa.

– Bocsánat, Polly, elkalandoztam. – Sarah hátrahajtotta a fejét, ő is ráncolta a homlokát. Aztán kisimult a

buta kis nő arca, lassan bólintott a férje felé. – Nem Ayresnek hívták azt az ügyvédet, aki a University parki vámpírokat képviselte?

– Szóval ő az – mondta Steve, és hosszú lábát keresztbe téve hátradőlt a székében. Intett valakinek, aki elment a folyosón, aztán összekulcsolt ujjakkal átfogta a térdét. – Igazán érdekes, hogy meglátogatott bennünket, Hugo. Reménykedhetünk benne, hogy kiismerte a vámpírkérdést a másik oldaláról? – Az elégedettség úgy áradt Steve Newlinból, mint bűz a borzból.

– Nagyon találóan fogalmazta meg – kezdte volna Hugo, de Steve csak folytatta.

– A dolog vérszívás oldalát, a vámpírlét sötét oldalát? Ráébredt, hogy meg akarnak ölni minket, hogy uralkodni akarnak felettünk a tisztátalan viselkedésükkel és üres ígéreteikkel?

Tudtam, hogy a szemem úgy elkerekedett, mint két csésze. Sarah elgondolkodva bólintott, és még mindig olyan kedvesen és jóságosan nézett, mint egy adag vaníliapuding, Pollyból meg mintha valami borzalmasan sötét érzelem készült volna kitörni. Steve szólalt meg, aki még mindig mosolygott.

– Tudják, a földi öröklét ígéretesen hangozhat, de a lelkedet elveszíted, és a végén, amikor elkapunk – lehet, hogy nem én, de talán majd a gyerekem vagy az unokám –, megkaróz és eléget, az lesz az igazi pokol. Attól ez nem lesz jobb, ha elodáz-

zuk a dolgot. Istennek megvan a külön helye a vámpírok számára, akik a halandó embert pusztán klozettpapírnak használják, és utána lehúzzák a vécén…

Fuj. De gyorsan rosszra fordult ez a beszélgetés. És csak annyit tudtam levenni Steve-ről, hogy végtelen benne a kárörvendő elégedettség, jókora adag találékonysággal. Semmi konkrétat vagy informatívat.

– Elnézést, Steve – szólalt meg egy mély hang. Hátrafordultam a fotelemben, hogy lássam azt a jóképű férfit, akinek a fekete haja úgy volt lenyírva, mint a tengerészgyalogosoknak, és olyan kigyúrt volt, mint egy body-buildinges. Ugyanolyan jóindulattal mosolygott a jelenlévőkre, mint minden itteni ember. Korábban ezt nagyon megnyerőnek találtam. Most a hideg futkosott tőle a hátamon. – A vendégünk téged hív.

– Igazán? Egy perc, és ott vagyok.

– Szeretném, ha inkább most jönnél. Biztosra veszem, hogy a vendégeink nem bánják, ha egy cseppet várakozniuk kell. – Fekete Kefeséró csábosán pillantott ránk. Hugó valami mély helyre gondolt, csak egy gondolatnyi villanás volt, amit én rettentő furcsának találtam.

– Gabe, azonnal ott leszek, amint befejeztük itt a látogatóinkkal – mondta Steve rendkívül határozottan.

– Steve… – Gabe nem óhajtotta ilyen könnyen feladni, de akkor Steve rávillantotta a szemét, lerakta a keresztbe tett lábát, és felegyenesedett, mire Gabe végre megértette a célzást. El is húzott. Steve kinézett mindennek, csak nem méltóságosnak, de Gabe elment.

Ez a szóváltás ígéretes volt. Azon tűnődtem, hogy talán Farrell valami zárt ajtó mögött van, és már elképzeltem magamban, ahogyan visszamegyek a dallasi vámpírtanyára, és pontosan elmondom Stannek, hogy hol került csapdába a fivére. És akkor…

Ajaj. És akkor Stan idejön, és megrohamozza a Nap Testvériségét, és megöli minden tagját, kiszabadítja Far-rellt, és akkor…

Egek.

– Mi csak azt szeretnénk megtudni, nem tartanak-e valamilyen rendezvényt a közeljövőben, amiben esetleg mi is részt vehetnénk, olyat, amiből képet kaphatnánk az itteni eseményekről. – Hugó hangja pusztán érdeklődő volt, semmi több. – Minthogy Miss Blythe is jelen van, talán ő választ tudna erre adni.

Észrevettem, hogy mielőtt megszólalt volna, Polly Blythe Steve-re pillant, és láttam, hogy az igazgató arca zárkózott marad. Polly nagy örömmel vette, hogy efféle információt kérnek tőle, és nagyon örült annak, hogy Hugóval itt vagyunk a Testvériségnél.

– Igazából lesz egy rendezvényünk a közeljövőben– válaszolta az ősz hajú nő. – Ma este különleges, éjjeli bezárkózást tartunk, majd azt követően lesz a vasárnapi napkelte szertartás.

– Érdekesnek hangzik – mondtam. – Szó szerint napkelte?

– Ó, igen, egészen pontosan. Az időjelzésről és minden másról is gondoskodunk – mondta nevetve Sarah.

– Az egyik hajnali eseményünk egyszerűen felejthetetlen lesz. Minden képzeletet felülmúlóan inspiráló.

– Miféle, vagyis mi történik majd? – kérdezte Hugo.

– A saját szemükkel bizonyosodhatnakmeg Isten hatalmáról – mondta mosolyogva Steve.

Ez nagyon, nagyon vészjóslóan hangzott. m– Jaj, Hugó – mondtam. – Hát nem izgalmas?

– De bizony az. Hánykor kezdik a bezárkózást?

– Fél hétkor. Azt akarjuk, hogy a tagjaink itt legyenek, mielőtt még kelni kezdenének.

Egy futó pillanatra egy tálca kelt tésztás süteményt láttam

magam előtt, valami jó meleg helyen, amint szépen megkelnek. Aztán persze rájöttem, hogy Steve úgy értette, hogy a tagok ideérjenek, mielőtt még este a vámpírok kelni kezdenének.

– De mi lesz akkor, ha a híveik hazamennek? – Nem tudtam nem megkérdezni.

– Jaj, nem úgy kell erre gondolni, mint amikor egy tinit szobafogságra ítélnek! – mondta Sarah. – Jól mulatunk majd. Mindenki hozza a saját hálózsákját, aztán eszünk és játszunk. Felolvasások lesznek a Bibliából, meg egy prédikáció, és az éjszakát ténylegesen a templomban töltjük. – Rájöttem, hogy Sarah szemében a Testvériség egyház, és teljesen bizonyos voltam benne, hogy a vezetés többi tagja is így tekint rá. Ha egyháznak látszik, ha egyházként működik, akkor egyház is, az adóbesorolásuk nem számít.

Az iskolában, kamaszkoromban, voltam pár alvós, bezárkózó buliban, és alig bírtam ki az élmény okozta megpróbáltatásokat. Egy rakás kölyök egész éjszakára az épületbe zárva, akiket árgus szemekkel őriznek, a gyorséttermi kaják, a filmek, a játékos tevékenységek és üdítőitalok kifogyhatatlan folyamába fulladva. Szenvedtem a kamaszok hormonoktól túlfűtött gondolatainak és ötleteinek szőnyegbombázásától, na meg a visítozástól és a hisztiktől.

Ez most más lesz, mondogattam magamnak. Ezek itt felnőttek, méghozzá megfontolt emberek. Nem valószínű, hogy egymillió chipses zacskóval jönnének, és biztos szép rendezetten alszanak majd. Ha eljönnék Hugóval, talán lenne rá alkalmunk, hogy átkutassuk az épületet, és kiszabadítsuk Farrellt, mert abban biztos voltam, hogy ő az, aki ki fog állni a vasárnapi napkeltébe, akár ezt akarta, akár nem.

– Nagyon örülnénk, ha eljönnének – mondta Polly.– Bőven akad étel és alvóhely.

Hugóval bizonytalanul néztünk egymásra.

– Miért nem járjuk be az egész épületet, hogy megnézhessenek minden látnivalót? Akkor kitalálhatnák, hogy miként döntenek – javasolta Sarah. Megfogtam Hugó kezét, és az arcomba vágott a benne kavargó ellentétes érzelmek hulláma. Szörnyen megrémültem Hugó kettős érzelmeitől. Azt gondolta magában, hogy *húzzunk el innen.*

Lemondtam a korábbi terveimről. Ha Hugó ennyire fel van dúlva, akkor semmi keresnivalónk nincs itt. A kérdéseink várhatnak.

– Akkor hazamegyünk hozzám, és összepakoljuk a hálózsákokat meg a párnákat – mondtam vidáman. – Jó így, drágám?

– És megetetem a macskát – mondta Hugo. – De visszajövünk… fél hétre, ugye, akkorra?

– Jaj, Steve, nincs meg a raktárban az a pár takaró meg matrac? Akkorról, amikor az a másik pár itt volt egy ideig.

– Olyan boldogok lennénk, ha maradnának, míg mindenki ide nem ér – nógatott minket Steve, olyan napsugarasan mosolyogva, mint mindig. Tudtam, hogy baj fenyeget, tudtam, hogy ki kell jutnunk, de a Newlin házaspár felől fogtam a tökéletes elszántság gondolati jeleit. Polly Blythe pedig már-már – sóvárgott. Nagyon nem tetszett már, hogy berontottam ide szimatolni, most, hogy felfogtam, mennyire gyanakszanak ránk. Megfogadtam, hogy ha még egyszer kijutunk innen, akkor soha nem jövök vissza. Nem nyomozok többet a vámpíroknak, csak pincérkedem, és lefekszem Bill-lel.

– Nekünk most tényleg mennünk kell – mondtam határozott udvariassággal. – Annyira el vagyunk itt mindenkitől ragadtatva, és vissza akarunk jönni a bezárkózásra, de van előtte még időnk, hogy elintézzük azt a pár ügyet, amit el kell. Tudják, hogy van az, ha az ember egész héten csak dolgozik. Hamar összejönnek a dolgok.

– Ugyan már, nem szaladnak el azok olyan könnyen, mire

holnap véget ér a bezárkózás! – mondta Steve. – Itt kell maradniuk.

Sehogy sem juthattunk ki a szabadba anélkül, hogy keresztül ne vágjunk mindenen. És nem én leszek az első, aki elkezd kifelé nyomulni, addig nem, amíg marad egy kis halvány remény arra, hogy kijutunk. És olyan sok ember volt a közelben. Steve Newlin irodájából kijövet balra fordultunk, Steve-vel a sarkunkban, Polly a jobbunkon, Sarah meg előttünk. így mentünk végig a folyosón. Minden nyitott ajtó előtt elhaladva kiszólt

valaki bentről, „Steve, beszélhetnénk egy percre?”, vagy „Steve, Ed azt mondja, hogy meg kellene változtatnunk ennek a megfogalmazását!” De ezekre az állandó megszólításokra egy futó pillantáson vagy egy halvány mosolyon túl nem sok reakciót láttam Steve Newlintól.

Azon töprengtem, hogy vajon meddig működne ez a mozgalom, ha Steve-et eltávolítanák. Aztán elszégyelltem magam, hogy erre gondoltam, mert úgy értettem, hogy ha Steve-et megölnék. Kezdtem azon gondolkodni, hogy vagy Sarah, vagy Polly is képes lenne betölteni a feladatát, mármint, ha erre lehetőségük lenne, mert láthatóan mindketten kőkemények voltak.

Az összes iroda tárva-nyitva volt, és ártatlan munkát végeztek bennük, ha elfogadjuk azt a feltevést, hogy a szervezetet is ártatlan céllal hozták létre. Mindenki átlagembernek látszott, sőt az átlagosnál jobban is rendben levőnek, amerikaiak, és még nem fehér bőrű ember is volt egynéhány.

Meg egy nem ember.

A folyosón elmentünk egy apró termetű, spanyolos kinézetű nő mellett, és amikor ránk nézett, akkor olyan gondolatjelet csíptem el, amit ezelőtt csak egyetlen-egy-szer fogtam. Akkor Sam Merlotte-tól jött. Ez a nő, csakúgy, mint Sam, alakváltó volt, és a szeme elkerekedett, amikor észlelte az én „különle-

gességemet”. Próbáltam elkapni a tekintetét, és egy pillanatig mélyen egymás szemébe néztünk, én üzenni próbáltam neki, ő meg próbálta ezt kizárni.

– Azt említettem, hogy a hatvanas évek elején emelték az első templomot ezen a helyen? – mondta Sarah, amikor a picike nő sietve elment a folyosón. Visszapillantott a válla, fölött, és újra találkozott a tekintetünk. Az övében rémület tükröződött. Az enyém azt mondta: „Segíts.”

– Nem – kapcsolódtam hirtelen a beszélgetésbe.

– Már nincs sok – nógatott minket kedveskedve Sa-rah. – Akkor megnéztük az egész templomot. – A folyosó utolsó ajtajához értünk. A másik szárnyban ugyanez az ajtó a szabadba vezet. A templomot, ahogy kívülről néztem, tökéletesen egyforma két szárny fogta közre. A megfigyeléseim nyilván hiányosak, de mégis, azért…

– Biztos tágas hely lesz – mondta vidáman Hugo. Bármilyen ellentétes érzések kavarogtak is benne, úgy tűnt, hogy mostanra már leülepedtek. Igazából már egy kicsit sem látszott rajta, hogy bármi felől nyugtalankodna. Csakis olyan valaki tekinthetett erre a helyzetre minden aggály nélkül, akinek egy fikarcnyi megérzőképessége sincs.

Hugo ilyen valaki volt. Semmi megérzőképessége nem volt. Érdeklődve figyelt, amikor Polly kitárta a folyosó végén az utolsó ajtót. A szabadba kellett volna nyílnia.

Ehelyett a mélybe vezetett.

6. FEJEZET

– Tudják, van egy enyhe kis klausztrofóbiám – mondtam rögtön. – Nem sok olyan épületben jártam Dallasban, aminek pincéje van, de meg kell mondanom, hogy nem is igazán akarom megnézni. – Hugó karjába csimpaszkodtam, és próbáltam bűbájosán, de szégyenkezve mosolyogni.

Hugónak úgy dörömbölt a szíve, mint egy légkalapács. Úgy meg volt rémülve, hogy a szar is megfagyott benne, már bocsánat, de tényleg. Azokat a lépcsőket nézve valahogyan végül elpárolgott a nyugalma. Mi van ezzel a Hugóval? A rettegése ellenére pajkosan megveregette a vállamat, és bocsánatkérően mosolygott a kísérőinkre.

– Talán mégis le kéne mennünk – mormolta.

– Szerintem tényleg érdemes lenne megnéznetek, hogy mink is van itt. Igazából ez egy óvóhely – mondta Sarah, majdnem nevetve örömében. – És teljesen fel is van szerelve, ugye, Steve?

– Mindenféle holmi van lent – értett egyet Steve. Még

mindig nyugodtnak, szívélyesnek és hivatalos személynek látszott, de ezeket a vonásokat már korántsem láttam olyan megnyerőnek. Előrelépett, és mivel mögöttünk volt, nekem is előrébb kellett lépnem, ha nem akartam megkockáztatni, hogy hozzám érjen, amit nagyon nemkívánatosnak ítéltem.

– Gyerünk – mondta lelkesen Sarah. – Fogadok, hogy Gabe lent lesz, és akkor Steve utánamehet, hogy megtudja, mit akart, mi meg addig megnézhetjük az egész berendezést. – Olyan friss tempóban ügetett le a lépcsőn, ahogy a folyosón is járt. Kerek feneke úgy mozgott ide-oda, amit biztos, hogy aranyosnak találtam volna, ha nem lettem volna éppen egy paraszthajszálnyira attól, hogy rettegjek.

Polly maga elé intett, és mi elindultunk lefelé. Belementem a dologba, mert Hugó teljesen biztosnak tűnt abban, hogy semmiféle bántódása nem eshet. Ezt teljesen világosan éreztem, Az előbbi félelme teljesen eloszlott. Olyan volt, mintha belenyugodott volna valamilyen végrehajtandó dologba, és a bizonytalansága szétfoszlott. Hiú ábránd volt, de azt kívántam, hogy bár könnyebb lenne olvasni a gondolataiban. Figyelmemet most Steve Newlinra fordítottam, de nem jutottam keresztül önelégültségének vastag falán.

Mentünk lefelé tovább a lépcsőn, habár a lépteim valójában lassabbak lettek, aztán még lassabbak. Biztosan éreztem, hogy Hugó meg van róla győződve, hogy fel is fog még jutni ezeken a lépcsőkön: elvégre művelt, civilizált ember volt. Itt mindenki művelt, civilizált ember volt.

Hugó el sem tudta képzelni, hogy bármi jóvátehetetlen történjen vele, hiszen ő egy középosztálybeli, fehér bőrű amerikai volt, egyetemi végzettséggel, ugyanúgy, ahogyan a többiek is velünk ott a lépcsőn.

Én már nem voltam olyan biztos ebben. Nem voltam az a klasszikus értelemben vett művelt ember.

Új és érdekes gondolat volt ez, de mint annyi felmerülő gondolatot, ezt is el kellett hessegetnem későbbre, ha majd lesz ráérő időm. Ha még lesz ilyen egyáltalán.

A lépcsősor aljában volt még egy ajtó, és Sarah adott ritmusban bekopogott. Három gyors, szün, két gyors, az eszembe vésztem. Hallottam, hogy kattanva nyílik a zár.

Fekete Kefeséró – Gabe – nyitott ajtót.

– Nahát, látogatókat is hoztatok nekem – mondta lelkesülten. – Kitűnő! – A galléros pólója gondosan be volt tűrve a vasalt hajtásos vászonnadrágjába, Nike cipője új és tiszta volt, és olyan alaposan meg volt borotválkozva, ahogy csak a borotvától kitelt. Sokba le mertem volna fogadni, hogy ötven fekvőtá-

maszt nyom minden reggel. Valami titkos izgalom bujkált minden mozdulatában és gesztusában; Gabe nagyon fel volt villanyozód-va valamitől.

Szakadatlanul próbáltam „hallgatózni” magam körül, de túlságosan is felindult voltam a koncentráláshoz.

– Nagyon örülök, hogy itt vagy, Steve – mondta Gabe. – Esetleg rápillanthatnál a vendégszobánkra, amíg Sarah körbevezeti a vendégeinket az óvóhelyen. Egy kis ajtó felé biccentett jobbra, a mellettünk levő betonfolyosón. A végén is volt egy ajtó, meg a bal oldalán.

Nagyon utáltam lent lenni. Klausztrofóbiára hivatkoztam, hogy ezt megússzam. Most azonban, hogy kényszerítettek rá, hogy lejöjjek a lépcsőn, rá kellett ébrednem, hogy ez valóban gyengeségem. A dohszag, a pislákoló lámpafény, a bezártság érzése… rühelltem az egészet. Nem akartam ott maradni. A tenyerem hirtelen izzadni kezdett. A lábam gyökeret eresztett.

– Hugó – suttogtam. – Én ezt nem csinálom. – A hangomban kezdett a végső kétségbeesés csengeni. Nem szívesen hallottam, de így volt.

Megfordultam, remélve, hogy ez beválik, de Steve-vel találtam magam szemközt. Már egyáltalán nem mosolygott.

– Azt gondolom, hogy ti ketten abban a szobában várjatok, amíg elintézem az ügyemet. Aztán beszélgetünk. – A hangja nem tűrt vitát, és Sarah kitárt egy ajtót, egy sivár szobába nyíló ajtót, ahol két szék és két priccs volt.

– Nem – mondtam. – Képtelen vagyok – és olyan erősen taszítottam meg Steve-et, ahogy csak bírtam. Nagyon erős vagyok, igazán erős, mióta vámpírvért ittam, és bármekkora is volt, megtántorodott. Olyan gyorsan iramodtam felfelé a lépcsőkön, ahogy csak mozogni tudtam, de egy kéz elkapta a csuklómat, mire elképesztő fájdalom áradt szét bennem. A lépcsőfokok élei sok helyen megütöttek, a bal arccsontomtól

kezdve, a medencémen át a bal térdemig. Annyira fájt, hogy megnyikkanni sem tudtam.

– így ni, kishölgy – mondta Gabe, és talpra rántott.

– Mit csinált, hogy volt képes így megütni? – hadarta

Hugó őszintén feldúlva. – Mi idejövünk, hogy csatlakozzunk a gyülekezethez, és maguk így bánnak velünk?

– Hagyd a színjátékot – javasolta Gabe, és a hátam mögé csavarta a karomat, mielőtt még észhez térhettem volna. Elállt a lélegzetem az újabb fájdalomtól, és Gabe belökdösött abba a szobába, ahol az utolsó pillanatban még elkapta és lerántotta a fejemről a parókát. Hugó is belépett mögöttem, pedig én azt zi-háltam, hogy „Ne!”, és ránk csukták az ajtót.

Aztán hallottuk, hogy kattan a zár. Ennyit erről.

– Sookie – szólalt meg Hugó –, egy csúnya horpadás van az arcodon.

– Nem mondod – motyogtam erőtlenül.

– Nagyon megütötted magad?

– Szerinted?

Szó szerint vette, amit kérdeztem.

– Szerintem zúzódásaid vannak, és talán agyrázkódást is szenvedtél. Csontod azért nem tört, ugye?

– Egy-kettőnél több semmiképpen – mondtam.

– És nyilvánvaló, hogy olyan azért rosszul nem vagy, hogy a csípős megjegyzéseidet elhagyd – mondta Hugo. Sokkal jobban érezte magát, ha haragudhatott rám, ezt tudtam, és azon töprengtem, hogy miért. De nem törtem magam rajta túlságosan. Elég biztos voltam benne, hogy már tudom.

Az egyik priccsen feküdtem, az egyik karommal eltakartam az arcomat, hogy magam lehessek valamennyire

és gondolkodhassam. Nem sok mindent hallhattunk kintrpl a folyosóról. Egyszer azt hittem, hogy egy ajtó nyílását hallom, és hogy tompa hangok szűrődnek be, de ez volt minden. Ezeket

a falakat úgy építették, hogy kibírjanak egy atomrobbanást, úgyhogy azt hiszem, a csend várható volt.

– Van órád? – kérdeztem Hugótól.

– Igen. Fél hat van.

Jó két óra van a vámpírok ébredéséig.

Hagytam, hogy újra csend legyen. Amikor biztos voltam benne, hogy a nehezen olvasható Hugó már nyilván a saját gondolataiba burkolózik, akkor teljes koncentráltsággal megnyitottam felé az elmémet.

Nem ebben maradtunk, hogy így történik, nem ez, biztos, minden rendben lesz, mi van, ha a mosdóba kell mennünk, ez előtt a nő előtt nem üvölthetem el magam, hogy mit akarok, talán Isabel soha nem is fogja megtudni, tudnom kellett volna az után a tegnap esti lány után, hogy mászom ki ebből, ha ügyvéd akarok maradni, ha holnapután kezdem elhatárolni magam, talán valahogy kimaradhatok még belőle…

A szememre nyomtam a karomat, annyira, hogy már fájjon, nehogy felpattanjak, és egy széket felkapva lelkiismeret-furdalás nélkül szétverjem Hugó Ayrest. Most azonban nem teljesen értette a telepatikus képességemet, de a Testvériség sem, különben nem dugtak volna be vele együtt ide.

Vagy talán Hugó Ayres ezeknek a szemében ugyanolyan feláldozható senki volt, mint az enyémben. Az is

biztos, hogy a vámpírok is így gondolják majd; alig vártam, hogy elmesélhessem Isabelnek, hogy a pasi áruló.

Ez lecsitította a vérszomjamat. Amikor végiggondoltam, hogy mit fog Isabel Hugóval csinálni, akkor rájöttem, hogy nem tudnám őszintén élvezni ezt az elégtételt, ha egyszer én tanúskodtam ellene. Igazából szörnyen megrémisztene és roszszul lennék tőle.

De a másik felem azt gondolta, hogy alaposan rászól-gált.

Kinek tartozik hűséggel ez az ellentmondásos ügyvéd?

Van egy mód, ahogy kideríthetem.

Sajgott mindenem, ahogyan felültem, és a hátamat a falnak vetettem. Gyorsan meg fogok gyógyulni– megint csak a vámpírvér miatt –, de azért még ember voltam, és pocsékul éreztem magam. Azt tudtam, hogy az arcom *csúnyán* zúzódott, és kész voltam elhinni, hogy az arccsontom bizony eltört. Az arcom bal felén kegyetlen dudor éktelenkedett. De ami a fő: a lábam nem volt eltörve, és még képes lettem voltam futni, ha akadt volna rá esély.

Amikor végre feltámaszkodtam, és olyan kényelmesen, ahogy csak lehetett, akkor megszólaltam.

– Hugó, mióta vagy az árulója? Hugó hihetetlenül elvörösödött.

– Kinek? Isabelnek vagy az emberi fajnak?

– Te mondd meg.

– Az emberi fajt akkor árultam el, amikor a bíróság előtt a vámpírok mellé álltam. Mintha lett volna bármi fogalmam róla, hogy mik is ők… előzetes vizsgálódások nélkül vállaltam el az ügyet, méghozzá azért, mert azt

gondoltam, hogy érdekes jogi kihívás lesz. Mindig is polgárjogi ügyvéd voltam, és meggyőződésem volt, hogy a vámpírokat ugyanazok a jogok illetik meg, mint mindenki mást. Mr. Zsilip.

– Persze – mondtam.

– Azt gondoltam, hogy olyan nem amerikai megtagadni tőlük azt a jogot, hogy ott élhessenek, ahol akarnak – folytatta Hugo. A hangja keserű, és életunt volt.

Látszani nem látszott meg rajta az elkeseredettség– egyelőre.

– De tudod, mi van, Sookie? A vámpírok nem amerikaiak. Még csak nem is feketék, ázsiaiak vagy indiánok. Nem tagjai a Rotary Clubnak vagy a baptista egyháznak. Simán csak vámpí-

rok. Ez a bőrszínük, a vallásuk és a nemzetiségük.

Hát, ez van, ha egy kisebbség ezer évre illegalitásba vonul. Naná.

– Akkoriban azt gondoltam, hogy Stan Davisnek, mint amerikainak, joga van akár a Green Valley Road-on, vagy akár a Százholdas Pagonyban is lakni, ha akarja, így aztán én védtem a környékbeliekkel szemben, és megnyertem. Nagyon büszke voltam magamra. Aztán megismertem Isabelt, és egy este lefektettem, amitől nagyon merésznek, igazi férfinak és szabad gondolkodásúnak éreztem magam.

Én csak néztem rá, nem pislogtam, meg sem mukkantam.

– Ahogy te is tudod, a szex fantasztikus, mindent visz. Az alázatos szolgája voltam, nem tudtam betelni vele.

A viszonyunk azonban a munkám rovására ment. Kezdtem csak a délutáni órákban fogadni az ügyfeleimet, mert reggel képtelen voltam felkelni, és a bíróságon sem tudtam délelőtt megjelenni. Sötétedés után képtelen voltam elmoccanni Isabel mellől.

Nekem ez már olyan volt, mint egy alkoholista története. Hugó a vámpírszex rabja lett. A gondolatot magával ragadónak és egyben visszataszítónak tartottam.

– Kezdtem olyan kisebb munkákat csinálni, amiket Isabel talált nekem. Az elmúlt hónapban odaát voltam Európában, és a mindennapi házimunkát csinálgattam, csak hogy Isabel közelében lóghassak. Amikor arra kért, hogy vigyek egy tálban vizet az ebédlőbe, akkor nagyon izgultam. Nem az alantas feladat miatt – végtére is ügyvéd volnék, az istenért! Hanem, mert a Testvériségtől hívtak, hogy megkérdezzék. Hogy nem nyújtanék-e nekik bepillantást abba, hogy mit akarnak a dallasi vámpírok tenni. Amikor felhívtak, akkor éppen haragudtam Isabelre. Azon vesztünk össze, hogy hogy bánt velem, így aztán nyitott fülekre találtak. Hallottam a nevedet, hogy Isabel és

Stan emlegetik, így aztán én is megemlítettem a Testvériségnek. Van valami fickó náluk, aki az Anubis Airnél dolgozik, ő megtudta, hogy mikor érkezik Bill gépe, és megpróbáltak elhurcolni a reptéren, hogy megtudják, mit akarnak tőled a vámpírok. Hogy mit tennének meg azért, hogy visszakapjanak. Amikor bementem azzal a tál vízzel, akkor hallottam, hogy Stan és Bill a neveden szólít, és ebből tudtam, hogy nem sikerült elcsípniük a repülőtéren. Úgy éreztem, hogy mondanom kell nekik valamit, hogy a kedvükben járjak, ha már elveszítik a poloskát, amit a fogadószobába tettem.

– Elárultad Isabelt – mondtam. – És elárultál engem, pedig én is ember vagyok, akárcsak te magad.

– Igen – mondta. Nem nézett a szemembe.

– És mi lett Bethany Rogersszel?

– A pincérnővel? Halogatta a választ.

– A halott pincérnővel – mondtam én.

– Elvitték – mondta, úgy ingatva a fejét egyik oldalról a másikra, mintha azt mondaná vele, hogy: „Nem, nem tehették, amit tettek.” – Elvitték, én meg nem tudtam, hogy mit fognak csinálni. Tudtam, hogy a pincérnő az egyetlen, aki látta Farrellt Godfrey-val, és ezt meg is mondtam a Testvériségnek. Alig akartam elhinni, amikor ma reggel felkeltem, és hallottam, hogy holtan találták.

– Elrabolták, miután te beszámoltál róla, hogy ott volt Stan kocsmájában. Miután elmondtad, hogy ő az egyetlen valódi szemtanú.

– Igen, biztos ők voltak.

– Te hívtad fel őket tegnap este.

– Igen, van egy mobilom. Kimentem a hátsó udvarra és telefonáltam. Nagy kockázatot vállaltam, mert te is tudod, hogy a vámpíroknak milyen éles a hallása, de telefonáltam. – Próbálta meggyőzni magát, hogy ez bátor, vakmerő tett volt. A vámpí-

rok főhadiszállásáról telefonálni, hogy akár csak egy ujjal is bántsák a szegény, szánalmas kis Bethanyt, aki aztán egy golyóval a fejében végzi egy sikátorban.

– Lelőtték, miután beárultad.

– Igen, én… hallottam a híradóban.

– Találd ki, Hugó, hogy ki tette?

– Én… nem tudhatom.

– Dehogynem tudod, Hugo. Szemtanú volt. Intésül szolgált az a lány, intésül a vámpíroknak: „Ezt tesszük azokkal az emberekkel, akik nektek dolgoznak, vagy általatok keresik a kenyerüket, ha szembeszegülnek a Testvériséggel.” Szerinted veled mit fognak csinálni, Hugo?

– Én segítettem nekik – válaszolta meglepetten.

– És erről még ki tud?

– Senki.

– Akkor ki fog meghalni? Az ügyvéd, aki hozzásegítette Stan Davist, hogy ott élhessen, ahol csak akar.

Hugo egy szót sem tudott szólni.

– Ha olyan baromi fontos vagy nekik, akkor hogy lehet, hogy itt vagy ebben a szobában velem?

– Mert ez idáig még nem tudtad, hogy mit csináltam – mutatott rá. – Mostanáig volt rá esély, hogy adsz még olyan információkat, amiket fel tudunk használni ellenük.

– Akkor most, most, hogy már tudom, hogy miféle vagy, ki fognak engedni. Igaz? Miért nem próbálod ki, hogy meglásd? Sokkal szívesebben maradnék egyedül.

Pont akkor nyílt ki egy kis ablakocska az ajtóban. Még csak nem is tudtam, hogy ott van, annyira mással törődtem, amikor kint voltam a folyosón. Egy arc jelent meg a nyílásban, amely úgy huszonötször huszonöt centis lehetett.

Ismerős arc volt. Gabe, vigyorogva.

– Hogy vagytok ott bent?

– Sookie-nak orvos kell – mondta Hugo. – Nem panaszkodik, de azt hiszem, hogy az arccsontja eltörött– folytatta roszszalló hangon. – És már tud a Testvériséggel való kapcsolatomról, úgyhogy egyúttal engem ki is engedhetnél.

Nem tudtam, hogy Hugo hogy képzelte, amit csinált, de én próbáltam olyan eró'dennek mutatkozni, amennyire csak lehetett. Meglehetősen könnyű dolgom volt.

– Támadt egy ötletem – mondta Gabe. – Szétunom magam itt lent, és nem várható, hogy Steve, Sarah vagy akár az öreg Polly lejönne ide mostanság. Van itt még egy foglyunk, Hugo, aki valószínűleg örülne, ha találkoznátok. Farrellnek hívják. Találkoztál vele a Gonoszok székhelyén?

– Igen – mondta Hugo. Nagyon gondterheltnek nézett ki a beszélgetés ilyetén fordulatától.

– El tudod azt képzelni, hogy mennyire kedves lesz hozzád Farrell? Amúgy meleg, egy buzi vérszopó. Olyan mélyen vagyunk itt a föld alatt, hogy korán kel majd. Ezért azt gondoltam, hogy átvihetnélek hozzá, én meg itt találnék egy kis szórakozást ezzel az áruló nővel. – És Gabe olyan mosolyt villantott felém, amitől csomóba ugrott a gyomrom.

Hugo szoborrá dermedt. Igazi szoborrá. Sok minden futott át az agyamon, a helyzethez illő mondatok. Kétségbe vonható örömök vártak rám. Jobban teszem, ha spórolok az erőmmel.

A fejemben nagyi egyik kedvenc szállóigéje ismétlődött elűzhetetlenül, ahogy a jóképű Gabe arcát néztem.

„A szépség nem minden" – motyogtam, és belekezdtem a talpra állás fájdalmas műveletébe, hogy majd tudjak védekezni. A lábam ugyan nem volt eltörve, de a bal térdem bizony kutya rossz állapotban volt. Máris rondán belilult és feldagadt.

Amikor Gabe nyitotta az ajtót, én azon töprengtem, hogy Hugóval együtt le tudnánk-e nyomni, de amint kilódította, akkor láttam, hogy fegyverrel érkezett. Egyik kezében pisztoly, a

másikban meg egy fekete, baljós kinézetű dolog volt, amiről azt gondoltam, hogy elektromos kábító fegyver.

– Farrell! – kiáltottam. Ha ébren lenne, akkor hallana; hiszen vámpír.

Gabe összerándult, és gyanakodva nézett rám.

– Igen? – jött egy mély hang a folyosó végi szobából. Hallottam a lánccsörgést, ahogyan a vámpír mozgott. Persze, biztosan ezüstláncokkal béklyózták meg. Különben könnyedén kitépné az ajtót még a falból is.

– Stan küldött minket! – ordítottam, és akkor Gabe visszakézből fejbe vert azzal a kezével, amelyikben a pisztolyvolt. Mivel a fal mellett álltam, a fejem visszapattant róla. Szörnyű hangot hallattam, nem kimondottan sikolyt, de a nyögésnél hangosabbat.

– Fogd be, te kurva! – üvöltötte Gabe. Most Hugóra fogta a pisztolyt, és a sokkolót meg készenlétben tartotta tőlem alig pár centire. – Na, ügyvéd úr, akkor te kijössz ide, a folyosóra. Ne közelíts hozzám, hallod?

Hugó, akinek patakzott az arcán a veríték, elóvakodott Gabe mellett, ki a folyosóra. Eddig csak kapkodtam a fejemet, hogy mi történik, de most észrevettem, hogy

abban a szűk térben, amiben Gabe-nek ügyeskednie kell, milyen közel kerül hozzá Hugó, amikor nyitják Farrell celláját. Pont már amikor azt hittem, hogy elég messze van a folyosón ahhoz, hogy tudjak valamit kezdeni, akkor azt mondta Hugónak, hogy zárja rám a cellám ajtaját, és bár én eszem nélkül ráztam a fejem Hugónak, ő meg is tette.

Azt hiszem, Hugó nem is látott engem. Tökéletesen magába fordult. Minden összeomlott benne, a gondolatai kaotikusak voltak. A legtöbb, amit érte tehettem, hogy azt mondtam Farrellnek, hogy Stantől jöttünk, amit Hugó esetében rugalmasan kellett érteni, de Hugó túlságos rémült, kiábrándult vagy

megszégyenült volt ahhoz, hogy valami karakánságot mutasson. Eléggé meglepett, hogy egyáltalán még törődöm vele, ha arra gondoltam, hogy mennyire csúnyán elárult mindenkit. Ha nem fogtam volna meg a kezét, és nem láttam volna a gyerekeit, akkor nem is törődtem volna.

– Semmiség neked, Hugó – mondtam. Egy villanásra újra megjelent az arca a még mindig nyitva levő kisablakon, az arca sápadt volt az ezerféle szorongástól, de aztán eltűnt. Hallottam egy ajtót nyílni, hallottam láncokat csörögni, aztán hallottam egy ajtót becsukódni.

Gabe betaszította Hugót Farrell cellájába. Mély levegőket vettem, egyiket a másik után, amíg a végén már úgy éreztem, hogy mindjárt hiperventillálok. Felemeltem az egyik széket, olyan műanyag volt, amelynek fémlábai vannak, az a fajta, amelyiken egymilliószor ül az ember templomokban, megbeszéléseken és tantermekben. Úgy tartottam magam elé, mint az oroszlánido**marok,** a lábával előre. Azt gondoltam, hogy ennél többet nem tehetek. Eszembe jutott Bill, de túl fájdalmas volt. Eszembe jutott a bátyám, Jason, és azt kívántam, hogy bár itt lenne most velem. Már nagyon régóta nem kívántam ilyet Jasonnel kapcsolatban.

Kinyílt az ajtó. Gabe már akkor mosolygott, amikor bejött. Undok egy mosoly volt, lelke minden ocsmány-sága kiült a szájára és a tekintetébe. Neki tényleg ilyen elképzelése volt a kellemes szórakozásról.

– Azt hiszed, hogy ez a székecske meg tud védeni?– kérdezte.

Nem voltam beszélgetős kedvemben, és nem akartam a fejében sziszegő kígyókat hallgatni. Elzártam magam, keményen megvetettem a lábam és megerősítettem a lelkemet.

A pisztolyt már eltette, de a sokkoló még a kezében volt. Akkora volt az önbizalma, hogy azt is eltette az övéről bal ol-

dalon lelógó kis bőrtokba. Megmarkolta a szék lábát, és elkezdte egyik oldalról a másikra csavargatni.

Támadtam.

Majdnem sikerült kituszkolnom az ajtón, olyan váratlanul érte az ellentámadásom, de az utolsó pillanatban sikerült a szék lábát oldalra rántania, és így nem jutott át a szűk ajtónyíláson. A folyosó túlsó falánál állt zihálva, az arca vörös volt.

– Kurva – sziszegte, aztán megint rám támadt, **és** ezúttal mindenestül megpróbálta kivenni a kezemből a széket. De ahogy már említettem, vámpírvért ittam, **és** nem adtam oda egykönnyen. **És** nem adtam oda egykönnyen magamat sem.

Anélkül, hogy láttam volna, előhúzta a sokkolót, és olyan sebesen csapott le, mint egy kígyó; átnyúlt vele a szék fölött, és a vállamhoz nyomta.

Nem ájultam el, ahogyan ő várta volna, hanem térdre rogytam, a kezemben még mindig ott volt a szék. Még arra próbáltam rájönni, hogy mi történt velem, amikor kitekerte a széket a kezemből, és hanyatt rúgott.

Mozogni alig tudtam, de sikoltani, és a lábamat összeszorítani még igen, és meg is tettem.

– Kuss legyen! – üvöltötte, és mivel hozzám ért, már biztosra vettem, hogy tényleg eszméletlenül kíván, sőt, hogy eszméletlenül is örömmel megerőszakolna; igazából ez lett volt neki az ideális.

– Nem szereted az ébren lévő nőket – ziháltam –, ugye? – Benyomta kettőnk közé az egyik kezét, és rángatva nyitogatni kezdte a blúzomat.

Akkor Hugó hangját hallottam, ordított, mintha attól bármi is jobb lehetne. Beleharaptam Gabe vállába.

Megint lekurvázott, ami már kezdett lejárt lenni. Kinyitotta a sliccét, és most próbálta felhúzni a szoknyámat. Egy futó pillanatra örültem, hogy hosszút vettem fel.

– Attól félsz, hogy siránkoznának, ha éberek?– üvöltöttem. – Engedj el, szállj le rólam! Szállj le, szállj le, szállj le! – Végre sikerült kiszabadítanom a karomat. Egy perc alatt eléggé visszanyerte az erejét az elektromos sokk után, hogy használni tudjam. Két tölcsért formáltam a kezemből. Az arcába sikoltottam, és a kezemmel a fülére csaptam.

Felmordult, és hátrahőkölt, a kezét a fejéhez kapta. Telve volt féktelen dühvel, amely csak úgy áradt belőle,

engem is elmosva, olyan érzés volt, mintha a fúriák dühébe merültem volna alá. Akkor tudtam, hogy ha képes lenne rá, akkor megölne, nem számít, hogy milyen következményekkel kellene utána szembenéznie. Próbáltam oldalra gördülni, de a lábával szorosan leszorított. Néztem, amint a jobb keze ökölbe szorul, amit akkorának láttam, mint egy hatalmas szikladarabot. És érezve a gyászos véget, néztem az ököl ívét, amint közelít az arcomhoz, tudva, hogy ez lesz az, ami ki fog ütni, és akkor mindennek vége… És nem történt meg.

Gabe felreppent a levegőbe, a nadrágja nyitva, a szerszámja kikandikált, az ökle a levegőbe csapott, a cipője a lábamnak ütődött.

Egy alacsony férfi kezében lógott Gabe; nem is férfiában, ahogy második ránézésre már láttam, egy kamasz fiúában. Egy ősöreg kamaszában.

Szőke volt és félmeztelen, a karját és a mellkasát kékes tetoválások borították. Gabe üvöltött és hadonászott, de a fiú nyugodtan állt, kifejezéstelen arccal, amíg Gabe abba nem hagyta. Amikorra Gabe elcsöndesedett, addigra a fiú már máshol szorította, úgy, ahogy egy medve ragadná meg, körbefonta a derekát, és Gabe kétrét görnyedve lógott előre.

A fiú szenvtelenül pillantott le rám. A blúzom le volt tépve, és a melltartóm elszakadt középen.

– Nagyon megsérültél? – kérdezte a fiú már-már kelletlenül.

Eljött értem a megmentőm, de nem a lelkes fajtából való volt.

Felálltam, ami nagyobb teljesítmény volt, mint aminek **Hangzik.** Beletelt egy kis időbe. Hevesen rázkódtam az érzelmi megrázkódtatástól. Ahogy felegyenesedtem, a szemem egy magasságba került a fiúéval. Emberi években úgy tizenhat lehetett, amikor vámpírrá tették. **Meg**-mondhatatlan volt, hogy ez hány évvel ezelőtt történhetett. Stannél biztosan idősebb volt, idősebb Isabelnél is. Hibátlanul beszélt angolul, de nagyon erős akcentussal. Nem tudtam volna megtippelni sem, hogy milyen akcentus lehetett. Talán az anyanyelvét már régen nem is beszélte senki. Milyen magányosnak érezhette magát tőle.

– Rendbe jövök – mondtam –, köszönöm. – Próbáltam visszagombolni a blúzomat – volt egypár, ami még megmaradt –, de a kezem túl erősen remegett. Amúgy sem érdekelte a bőröm látványa. Semmit sem számított neki. A tekintete teljesen nyugodt volt.

– Godfrey – mondta Gabe cérnavékony hangon.– Godfrey, a nő próbált megszökni.

Godfrey megrázta, mire Gabe befogta.

Tehát Godfrey volt a vámpír, akit Bethany szemével láttam, az egyetlen olyan szempárral, amelyik emlékeket őrzött róla, hogy ott látta a Denevérszárnyban azon az estén. Ez a szem nem lát többet semmit.

– **Mit** akarsz tenni? – kérdeztem halk, kimért hangon.

Godfrey fakókék szeme megrebbent. Nem tudta.

Még életében tetováltak ki. A minták nagyon különlegesek voltak, lefogadtam volna, **hogy** olyan szimbólumok, amelyeknek a jelentése századokkal ezelőtt szertefoszlott. Nagyon valószínű, **hogy** nem **egy** tudós a fél

karját odaadná azért, hogy megnézhesse őket. Amilyen mázlista vagyok, én teljesen ingyen láthattam.

– Kérlek, engedj ki – mondtam annyi méltósággal, amennyit csak össze tudtam szedni. – Meg fognak ölni.

– De te vámpírral közösültél – mondta.

A szemem ide-oda cikázott, próbáltam megérteni, hogy mi van.

– Ó – mondtam tétován. – Te vámpír vagy, ugye?

– Holnap a nyilvánosság előtt is vezekelni fogok a bűneimért – mondta Godfrey. – Holnap üdvözlöm a napfelkeltét. Ezer év óta először látni fogom a napot. Aztán meglátom Isten arcát.

Felőlem.

– Ez a te döntésed – mondtam.

– Igen.

– De az enyém nem. Én nem akarok meghalni.– Vetettem egy pillantást Gabe arcára, ami szinte kék volt. Izgatottságában Godfrey sokkal erősebben megszorította Gabe-et, mint kellett volna. Azon tűnődtem, hogy kell-e mondanom valamit.

– Vámpírral közösültél – hányta a szememre Godfrey, én pedig újra az arcára fordítottam a tekintetemet. Tudtam, hogy jobban teszem, ha nem hagyom, hogy még egyszer elkalandozzon a figyelmem.

– Szerelmes vagyok.

– Egy vámpírba.

– Igen, Bill Comptonba.

– Minden vámpír átkozott, és mindnek találkoznia kell a napnak fényével. Mocskos szennyfoltok vagyunk csupán ezen a földön.

– És ezek az emberek – fölfelé mutattam, hogy jelezzem, hogy a Testvériségre gondolok –, ezek jobbak, Godfrey?

A vámpír nyugtalannak és gondterheltnek látszott. Éhezik, jöttem rá, az arca rettentő beesett volt és olyan fehér, mint a fal. Szőke haja már-már repdesett a feje körül, annyira fel volt töl-

tődve elektromossággal, a szeme meg olyan volt abban a sápadt arcban, mint a kék márvány.

– Ők legalább halandó emberek. Isten tervének részesei – mondta halkan. – A vámpírok gyűlöletes lények.

– Mégis te szebben bántál velem, mint ez az ember.– Aki halott volt, vettem most észre, ahogy az arcára néztem. Igyekeztem nem visszahőkölni, és újra Godfrey-ra figyelni, aki sokkal fontosabb volt a jövőmre nézve.

– De mi vérét vesszük az ártatlanoknak – Godfrey fakókék szeme kitartóan nézett rám.

– Ki az ártatlan? – kérdeztem szónokian, azt remélve, hogy nem volt nagyon olyan, mintha Poncius Pilátus tette volna fel a „Mi az igazság?” kérdését, amikor átkozottul pontosan tudta.

– Hát a gyermekek – felelte Godfrey.

– Ó, te… lakmároztál gyerekekből? – A kezemet a számra tettem.

– Öltem gyermekeket.

Erre elég sokáig nem tudtam semmit sem mondani. Godfrey ott állt, szomorúan nézett rám, és megfelejtkezve róla, a karjában tartotta Gabe holttestét.

– És mi bírt megállásra? – kérdeztem.

– Semmi nem bírhat megállásra. Semmi, csak a halálom.

– Sajnálom – mondtam oda nem illő módon. Szenvedett, és ezért őszintén sajnáltam. De ha ember lett volna, akkor azt mondtam volna neki, hogy megérdemli az elektromos széket anélkül, hogy még egyszer meggondolnánk.

– Mennyi idő kell még sötétedésig? – kérdeztem, mert nem tudtam, hogy mi mást mondjak.

Természetesen Godfrey-nak nem volt karórája. Feltételeztem, hogy csak azért van fent, mert a föld alatt vagyunk, és mert olyan nagyon idős.

– Egy óra – mondta.

– Kérlek, engedj el. A segítségeddel kijuthatok innen.

– De elárulnád a vámpíroknak. Akkor támadnának. Akkor visszatartanának, hogy ne találkozzam a napfelkeltével.

– Miért várnál reggelig? – kérdeztem hirtelen ingerültséggel. – Menj ki a szabadba. Tedd meg most.

Meg volt hökkenve. Lehajította Gabe-et, aki tompa puffanással fogott padlót. Godfrey még csak egy pillantásra sem méltatta.

– A szertartást napkeltére terveztük, sok hívővel és szemtanúval – magyarázta. – Farrellt is felviszik, hogy ő is a napba nézzen.

– És nekem milyen szerepet szántak ebben? Vállat vont.

– Sarah azt akarta megtudni, hogy a vámpírok adnak-e egyet maguk közül érted cserébe. Steve-nek már más tervei,voltak. Az ő ötlete az volt, hogy kössenek Farrellhez, így amikor lángra kap, akkor te is elégsz vele.

Le voltam döbbenve. Nem is azért, hogy Steve New-linnak ilyen tervei voltak, hanem hogy úgy gondolta, hogy mindez a gyülekezete szeme láttára fog megtörténni, és hogy Steve Newlin mennyivel messzebbre ment, mint én azt hittem.

– És szerinted sokan élvezettel néznék, ahogyan mindenféle tárgyalás nélkül kivégeznek egy fiatal nőt? Hogy azt képzelik majd, hogy ez a vallásos szertartásrendnek megfelelő esemény? És szerinted igazán vallásos ember az, aki nekem ezt a szörnyű halált szánta?

Most először mutatta a kétely halvány árnyékát.

– Még az emberektől is kissé szélsőségesnek tűnik– értett egyet. – De Steve azt gondolta, hogy rendkívül hatásos kinyilatkoztatás lesz.

– Az biztos, hogy hatásos lenne, és azt nyilvánítaná ki vele, hogy: „őrült vagyok.” Tudom, hogy ezen a világon sok a rossz ember és a rossz vámpír, de nem hiszem, hogy ebben az or-

ságban, vagy hogy ne menjünk mesz-szebb, csak itt .Texasban az emberek többsége okulna egy sikoltozva halálra égő nő látványából.

Godfrey kételkedni látszott. Láttam rajta, hogy olyan gondolatokat mondtam ki, amelyek benne is felmerültek, gondolatokat, amelyekkel foglalkozott ő is, de ezt maga előtt is tagadta. – Idehívták a sajtót – mondta olyasféleképpen, mint amikor egy menyasszonyban hirtelen kétely támad, hogy hozzámenjen-e a vőlegényéhez, de húzódozik, ha az esküvő már meg van szervezve. De mama, a meghívókat már kiküldtük.

– Biztos vagyok benne, hogy idehívták. Csakhogy ez a szervezetük végét jelentené, megmondhatom, széthullana. Újra mondom, hogy ha tényleg ilyen kinyilatkoztatást akarsz tenni, egy nagy „Bocsátassék meg nekem!”-et, akkor most rögtön kisétálhatsz a templomból, és kiállhatsz a fűre. Isten látni fogja, esküszöm. Csak ő kellene, hogy fontos legyen.

Küszködött vele; azt meg kell hagyni.

– Csináltak nekem egy különleges hófehér ruhát, hogy azt viseljem – mondta. (De már megvettem a ruhát és a templomot is lefoglaltam.)

– Nagy cucc. Ha már a ruhákról vitázunk, akkor nem is akarod megtenni. Fogadok, hogy találsz majd valami kibúvót.

Egyértelműen szem elől tévesztettem a célomat. Amint kimondtam, máris megbántam.

– Majd meglátod – mondta határozottan.

– Nem akarom meglátni, ha ez idő alatt Farrellhez vagyok kötözve. Én nem vagyok gonosz, és nem akarok meghalni.

– Mikor voltál utoljára templomban? – próbálkozott felelősségre vonással.

– Úgy egy hete. Áldoztam is. – Soha nem örültem még enynyire, hogy templomba járó ember vagyok, nem kellett hazudnom.

– Ó – Godfrey döbbentnek látszott.

– Ugye? – Úgy éreztem, mintha megfosztanám minden sebzett méltóságától ezzel a vitával, de teszek rá, nem akarok halálra égni. Billt akartam, annyira intenzíven vágyódtam utána, és reméltem, hogy ettől akár a koporsója is felpattanhat. Bárcsak elmondhatnám neki, hogy mi minden történt…

– Gyere – mondta Godfrey, a kezét felém nyújtva.

Nem akartam, hogy alkalma legyen még egyszer átgondolni a helyzetét, ha már egyszer olyan hosszan adogattuk a labdát. Megfogtam a kezét, és átlépve Gabe arcra borult tetemén, kimentem a folyosóra. Nagyon rossz jel volt, hogy egy szó erejéig sem került szóba Farrell és Hugó, és az igazat megvallva, túlságosan is meg voltam rémülve, semmint kiáltani merjek, hogy megtudjam, mi van velük. Arra gondoltam, hogy ha én kijutok, akkor bárhogy is, de lesz esélyem megmenteni őket.

Godfrey megszimatolgatta a vért rajtam, és arcát átrendezte a vágyakozás. Ismertem ezt a nézést. De az övében nem volt bujaság. A testem egy cseppet sem érdekelte. A szex és a vér közötti kapocs nagyon erős a vámpíroknál, így aztán szerencsésnek tartottam magam, amiért teljesen kifejlett, felnőtt egyed voltam. Előzékenyen odakínáltam az arcomat Godfreynak. Hosszas hezitálás után lenyalogatta az arcsebemből szivárgó vékony vérpatakot. Egy pillanatra lehunyta a szemét, míg élvezte az ízét, aztán elindultunk a lépcsőhöz.

Óriási segítség volt Godfrey-tól, hogy a felfelé utat repülve tettem meg. A szabadon maradt kezével az ajtón beütött egy számkombinációt, és kilökte.

– Itt laktam lent, a folyosó végi szobában – magyarázta olyan halk hangon, amely alig volt hangosabb, mint valami halvány fuvallat.

A folyosó üres volt, de bármelyik pillanatban kijöhetett valaki az egyik irodából. Úgy látszott, hogy Godfrey egyáltalán

nem fél, de én bizony igen, és mégiscsak én voltam az, akinek kockán forgott a szabadsága. Nem hallottam egyetlen hangot sem; láthatóan hazamentek az itt dolgozók, hogy a bezárkózáshoz készülődjenek, és a bezárkózásra érkező vendégek meg még nem kezdtek el befutni. Az irodák ajtaja többnyire csukva volt, és az irodaablakok jelentették az egyedüli napfényforrást a folyosón. Úgy ítéltem, hogy elég sötét van ahhoz, hogy Godfrey még jól érezze magát, minthogy meg sem rándult. A nagy iroda ajtaja alól erős lámpafény szűrődött ki.

Siettünk, legalábbis próbáltunk, de a bal lábam nem volt valami együttműködő. Nem voltam benne biztos, hogy Godfrey melyik ajtót vette célba, talán a dupla ajtót, amit korábban láttam a szentély hátuljában. Ha azon át biztonságban kijuthatnék, akkor nem kellene átvágnom a másik szárnyon. Nem tudtam, hogy mit fogok csinálni, ha kiértem. Csakhogy kint egész biztosan jobb lenni, mint bent. Pont, amikor balról az utolsó előtti, nyitott ajtó elé értünk, ahonnan az az apró termetű, latinos beütésű nő kijött, akkor nyílt ki Steve irodájának az ajtaja. Megtorpantunk. Godfrey karja olyan volt a derekamon, mint egy acélpánt. Polly lépett ki rajta, még mindig a szoba belseje felé fordulva. Csak egy párocska voltunk jó pár méterre tőle.

– .. .máglyához – mondta éppen.

– Ó, szerintem van elég – hallatszott Sarah édes hangja. – Ha mindenki visszajuttatta volna a részvételi szándékáról a lapot, akkor biztosan is tudhatnánk. Szinte el sem hiszem, hogy milyen csúnyák az emberek ezzel a nem válaszolásukkal. Annyira tapintatlan dolog, azok

után, hogy megpróbáltuk olyan egyszerűvé tenni, ameny--nyire csak lehetett, hogy közöljék, hogy jönnek vagy sem!

Vita az etikettről. Istenem, de vágytam rá, hogy ott legyen Miss Illő Viselkedés, hogy tanácsot adjon a helyzetemre. Hívatlan vendég voltam egy kis templomban, és köszönés nélkül

jöttem el. Kell-e köszönőlevelet írnom, vagy elég, ha egyszerűen csak virágot küldök?

Polly már fordította a fejét, és tudtam, hogy bármelyik pillanatban megláthat minket. Amint kipattant az ötlet, Godfrey már be is tolt a sötét, üres irodába.

– Godfrey! Hát te mit csinálsz itt fent? – Polly hangja nem volt rémült, de elégedettnek sem tűnt éppenséggel. Inkább olyan volt, mintha a kertészt találta volna a nappaliban kényelmesen elhelyezkedve.

– Azért jöttem, hogy megtudjam, kell-e csinálnom még valamit.

– Nincs még rettentő korán neked ahhoz, hogy felkelj?

– Nagyon idős vagyok – válaszolta udvariasan. – Az öregek soha nem alszanak olyan jól, mint a fiatalok.

Polly felnevetett.

– Sarah – mondta vidáman. – Godfrey felkelt! Sarah hangját közelebbről hallottam, amikor megszólalt.

– Nahát, üdv, Godfrey! – mondta ugyanolyan csengő hangon. – Izgulsz? Fogadok, hogy igen!

Úgy beszéltek egy ezeréves vámpírral, mint egy kisgyerekkel a szülinapja estéjén.

– A ruhád készen van – mondta Sarah. – Beindult a gépezet!

– És mi van akkor, ha meggondoltam magam?– kérdezte Godfrey.

Hosszú csend állt be. Próbáltam csak nagyon lassan és csendben lélegezni. Minél közelebb voltunk a sötétedéshez, annál inkább elé tudtam képzelni, hogy sikerülhet kijutnom.

Ha tudnék telefonálni… az irodai asztal felé pillantottam. Volt rajta telefon. De vajon nem fog-e felvillanni minden irodában az a gomb, amelyik ezt a vonalat jelenti, ha használom? Pillanatnyilag túl nagy zajt is keltenék.

– Meggondoltad magad? Hát az meg hogy létezik?– kérdez-

te Polly. Egyértelműen bosszús volt. – Te jöttél hozzánk, emlékszel? Meséltél nekünk arról, hogy bűnben éled az életedet, és a szégyenedről, amikor gyerekeket öltél… meg a többi, amit még csináltál. Ezek közül megváltozott-e valami is?

– Nem – kezdte Godfrey meggondoltan. – Ezek közül nem változott semmi sem. Azonban nem látom értelmét, hogy emberek is részesei legyenek az áldozatbemutatásomnak. Igazából meggyőződésem, hogy Farrellt is hagyni kellene, hogy ő maga békéljen meg Istennel. Nem szabadna áldozattételre kényszerítenünk.

– Muszáj idehívnunk Steve-et – mondta Polly Sarah-nak fojtott hangon.

Aztán már csak Pollyt hallottam, azt gondoltam, hogy Sarah biztos visszament az irodába, hogy felhívja Steve-et.

A telefonon felvillant az egyik kis fény. Aha, pontosan ezt teszi. Rögtön észrevenné, ha én egy másik vonalat használnék. Talán egy perc múlva.

Polly próbálta kedvesen győzködni Godfrey-t, aki

nem beszélt sokat, és fogalmam sem volt, hogy mi min--den jár a fejében. Tanácstalanul álltam a falnak dőlve, remélve, hogy nem jön be senki ebbe az irodába, remélve, hogy nem megy le senki a riasztót bekapcsolni, remélve, hogy Godfreynak nem húz megint másfelé a szíve.

Segítség, kiáltottam gondolatban. Bárcsak segítséget hívhatnék ezen az úton, a különleges érzékemen keresztül!

Akkor egy gondolat kis szikrája pattant ki a fejemből. Szép nyugodtan megálltam, habár a lábam még mindig remegett a megrázkódtatásoktól, és a térdem meg az arcom úgy fájt, mintha a pokolbéli üstben lenne. Valakit talán tudok hívni: Barryt, a londinert, ö is telepata, akárcsak én. Lehet, hogy képes meghallani. Nem mintha próbálkoztam volna ilyesmivel korábban – de hát még nem is találkoztam másik telepatával, nem igaz?

Eszeveszetten próbáltam magam olyan helyre tenni, ahol kapcsolatba kerülhetek Barryvel, abból indultam ki, hogy dolgozik. Körülbelül ugyanannyi idő lehetett, mint amikor Shreveportból megérkeztünk, úgyhogy lehet, hogy most is szolgálatban van. Elképzeltem a helyemet a térképen, amit szerencsére megnéztem Hugóval – habár most már tudtam, hogy csak úgy tett, mint aki nem tudja, hogy hol lehet a Testvériség központja –, és láttam, hogy délnyugatra vagyunk a Csendes Part Hoteltől.

Ez egészen más mentális terület volt. Összeszedtem minden energiámat, amim csak volt, és gondolatban megpróbáltam gömböt formálni belőle. Egy pillanatig abszolút röhejesnek éreztem magam, de amikor arra

gondoltam, hogy szabadon itt hagyhatom ezt a helyet és ezeket az embereket, rájöttem, hogy csak nagyon kevés hasznom származhat abból, ha nem vagyok nevetséges. Barryre gondoltam. Nehéz lenne meghatározni, pontosan hogyan csináltam, de jelet kezdtem küldeni. Segített, hogy tudtam a nevét és a tartózkodási helyét.

Úgy döntöttem, hogy egy könnyűvel kezdek. *Barry, Barry, Barry…*

Mit akarsz? Teljesen kétségbe volt esve. Ezelőtt soha nem történt vele ilyesmi.

Én sem csináltam még ezt. Reméltem, hogy megnyugtatóan hangzott. *Segítségre van szükségem. Komoly bajba kerültem.*

Ki vagy?

Hát igen, ez segíthet. Én hülye. *Sookie vagyok, a szőke, aki tegnap este jött a barna hajú vámpírral. Harmadik emeleti vendég.*

Az a bögyös? Jaj, bocs.

Legalább bocsánatot kért. *Igen, a bögyös. Meg a pasija.* Na, szóval mi baj van?

Ez mind nagyon érthetőnek és rendezettnek hallatszik, de nem volt szavakba foglalva. Olyan volt, mintha érzelmi táviratokat és képeket váltanánk egymással.

Próbáltam kitalálni, hogyan magyarázzam el szorult helyzetemet. *Keresd meg a vámpíromat, amint felébred.*

És aztán?

Mondd meg neki, hogy veszélyben vagyok. *Veszélyveszélyveszély.* .. Jól van, értem. Hol?

Templomban. Arra jutottam, hogy ez az egyszerűsített

képe a Testvériség központjának. Nem tudtam, hogy hogy értessem meg Barryvel. ő tudja, hol?

ő tudja, hol. Mondd neki, hogy le a lépcsőn. Igazából létezel? Nem tudtam, hogy még más is… *Igazából létezem. Kérlek, segíts.*

Éreztem, hogy nagyon összetett érzelemhullám söpör végig Barry agyán. Félt beszélni egy vámpírral, rettegett attól, hogy a munkáltatói rájönnek, hogy „fura agyi dolgai" vannak, és nagyon izgatott volt, hogy van még valaki, aki olyan, mint ő. Azonban főleg halálra volt ijedve attól a részétől, amivel kapcsolatban annyira tanácstalan és rémült volt oly hosszú ideje.

Ismertem ezt az összes érzést. *Rendben, megértelek,* mondtam neki. *Nem kérnélek rá, ha nem akarnának megölni.*

Újra félelem rohanta meg, félt a saját felelősségétől ebben a dologban. Semmiképpen nem szabadott volna hozzátennem ezt.

És akkor, valahogyan vékony elválasztót emelt kettőnk közé, és nem tudhattam biztosan, hogy mit fog csinálni Barry.

Mialatt Barryre koncentráltam, az események tovább folytak a folyosón. Amikor megint hallgatózni kezdtem, addigra Steve már visszajött, ő is Godfrey józan eszére és belátására próbált hatni.

– Figyelj, Godfrey – mondta éppen –, ha nem akarod végig-

csinálni, akkor csak annyit kellett volna tenned,

hogy megmondod. Elkötelezted magad mellette, ahogy mi mindannyian, és úgy vágtunk bele, hogy teljes mértékben számítottunk rá, hogy tartani fogod magad az adott szavadhoz. Rengeteg embernek okoznál csalódást, ha nem tennél eleget a szertartáson való megjelenésnek.

– Mit csináltok Farrell-lel? A Hugó nevű férfival és a szőke nővel?

– Farrell vámpír – mondta Steve még mindig kedvesen győzködő hangon. – Hugó és a nő a vámpírok játékszerei. Ki kell menniük a napra, egy vámpírhoz kötve. Ez minden, amit életükben választottak, vámpírhoz kötötték magukat, a halálukban is ez legyen minden.

– Én tudom, hogy vétkeztem, és ha meghalok, a lelkem Istené lesz – mondta Godfrey. – De Farrell nem tudja ezeket. Amikor meghal, akkor esélye sem lesz. A férfi meg a nő szintúgy, nekik sem volt esélyük rá, hogy megbánják a döntéseiket. Vajon tisztességes dolog megölni és a pokolra küldeni őket?

– Be kell mennünk az irodámba – mondta Steve ellentmondást nem tűrően.

És akkor végre leesett a tantusz, hogy Godfrey-nak végig ez volt a célja. Hallani lehetett pár lépés hangját, és aztán Godfrey halk hangját, ahogy nagyon előzékenyen azt mondja, hogy:

– Csak utánad!

Ö akart utolsónak maradni, hogy becsukhassa maga mögött az ajtót.

A hajamat végre újra száraznak éreztem, hogy megszabadult a parókától, amely alatt teljesen átitatta a veríték. Külön tincsekben lógott a vállamra, mert a beszélgetés

alatt csendesen kibontottam. Hétköznapi elfoglaltságnak tűnt, mialatt hallgattam, hogy mit döntenek a halálomról, de valamivel el kellett foglalnom magam. Most figyelmesen eltet-

tem a hullámcsatokat, a kezemmel végiggereblyéztem rendetlen fürtjeimét, és indulni készültem, hogy kióvakodjak a templomból.

Az ajtóból óvatosan kikukucskáltam. Igen, Steve ajtaja csukva volt. Lábujjhegyen kiosontam a sötét irodából, balra fordultam, és menetem tovább a szentélybe vezető ajtó felé. Nagyon halkan elfordítottam a gombját, és finoman kinyitottam. Beléptem a mély homályba burkolózó csarnokba. Éppenhogy csak annyi fény jött be a hatalmas festett üvegablakokon, hogy anélkül tudtam végigmenni a padsorok között, hogy át ne estem volna rajtuk.

Akkor hangokat hallottam, egyre hangosabban, a távolabbi szárny felől jöttek. A szentélyben felkapcsolódott a villany. Lebuktam az egyik sorban, és begurultam a pad alá. Egy család jött be, mindannyian hangosan beszéltek, a kislány azon nyafogott, hogy lemarad a kedvenc meséjéről a tévében, mert el kellett jönnie erre a nyavalyatörte bezárkózásra.

Ezzel szerzett egy fenékre verést magának, a hangja legalábbis olyan volt, és az apja elmondta neki, hogy milyen szerencsés, hogy ilyen lenyűgöző bizonyítékát láthatja majd Isten hatalmának. Látni fogja a megváltást a gyakorlatban.

Még ilyen körülmények között is vitába szálltam ezzel. Kíváncsi voltam, hogy vajon ez az apa felfogja-e, hogy a vezetőjük azt tervezi, hogy a gyülekezet nézze végig, ahogyan két vámpír halálra ég, és legalább az egyikükhöz egy ember van kötve, aki szintén megég. Kíváncsi voltam, hogy a kislány lelki egészsége hogyan fog „Isten hatalmának lenyűgöző bizonyítéka” után szolgálni.

Kétségbeesésemre a szentély túlsó végében, a falhoz kezdték kirakosgatni a hálózsákjaikat, miközben még mindig beszélgettek. Legalább ez egy olyan család volt, amelynek a tagjai beszéltek egymással. Két nagyobb gyerekük volt még a

nyafka kislányon kívül, egy fiú és egy lány, és mint az igazi testvérek, úgy marták egymást, mint a kutya meg a macska.

Egy kis piros, lapos sarkú cipős láb galoppozott el a padom előtt, aztán eltűnt az ajtóban, amelyik abba a szárnyba vitt, ahol Steve irodája volt. Kíváncsi voltam, hogy a csapat még mindig az irodában vitatkozik-e.

Pár másodperc múlva megint elment előttem a láb, de ezúttal ugyancsak gyorsan. Ez is felébresztette a kíváncsiságomat.

Vártam még vagy öt percet, de semmi más nem történt.

Mostantól már elkezdhetnek bejönni az emberek. Most vagy soha. Kigurultam a pad alól, és felálltam. Óriási szerencsémre mindannyian a dolgukkal voltak elfoglalva, és lefelé néztek, amikor felálltam, és friss léptekkel a templomhajó végén levő dupla ajtó felé indultam. Abból, ahogy hirtelen elhallgattak, tudtam, hogy kiszúrtak.

– Üdv – kiáltott oda az anya. Talpraállt a ragyogó kék hálózsákja mellől. Közönséges arca csupa udvariasság volt. – Te biztos új vagy a Testvériségben. Francié Polk – vagyok.

– Igen – kiáltottam vissza, és igyekeztem vidámnak tűnni. – Most futok! Majd még beszélünk!

Közelebb jött. – Megütötted magad? – kérdezte. – Te, már ne is haragudj, de szörnyen nézel ki. Az ott vér?

A blúzomra pillantottam. Volt pár apró folt a mellkasomon.

– Elestem – próbáltam szánalmat ébresztő hangon mondani. – Haza kell ugranom, hogy egy kicsit ellássam a sebeket, átöltözzek, ilyesmi. Jövök vissza!

Jól láttam Francié Polk arcán a kételyt.

– Van egy elsősegélydoboz az irodában, miért is ne futhatnék el érte? – kérdezte.

Mert nem akarom, hogy eljuss.

– Az is van, hogy kéne egy tiszta blúz is – válaszoltam. Összeráncoltam az orromat, hogy kimutassam, milyen rossz vé-

leménnyel vagyok arról, hogy egész este foltos blúzban flangáljak.

Még egy nő jött be pontosan azon az ajtón, amin reményeim szerint én kimenni akartam, és megállt a beszélgetésünket hallgatva. Sötét szeme ide-oda cikázott köztem és a mindenre elszánt Francié között.

– Nahát, kicsi lány! – mondta enyhe akcentussal, majd az apró termetű latinos nő, az alakváltó, átölelt.

– Hogy vagy? – kérdeztem vidáman. – Ezer éve.

– Tudod, mi van, mindig ugyanaz a nóta – mondta. Ragyogva nézett rám, de a tekintetében óvatosság tükröződött. A haja inkább nagyon sötét barna, mint fekete volt, és természetesen volt belőle bőven. A bőre színe a

tejkaramelláé, rajta sötét szeplők. Dús ajka feltűnő fukszialilára volt festve. Nagy, fehér foga felém villant széles mosolyából. A lábára pillantottam. Lapos, piros cipő.

– Gyere már ki velem, amíg elszívok egy cigarettát – mondta.

Francié Polk nyugodtabbnak látszott.

– Luna, nem látod, hogy a barátnődnek orvos kell? – mondta nagyon indokoltan.

– Van egy pár dudorod meg véraláfutásod – mondta Luna vizsgálgatva. – Már megint elestél, kicsi lány?

– Tudod, hogy a mama mindig mondja, Marigold, olyan esetlen vagy, mint egy elefánt.

– Az a te anyád – mondta Luna, méltatlankodva ingatva a fejét. – Mintha ettől kevésbé lennél esetlen!

– Mit tehet az ember? – mondtam vállat vonva. – Megbocsátasz nekünk, Francié?

– Hát persze – mondta. – Gondolom, később még találkozunk.

– Igen, persze – mondta Luna. – Semmiért ki nem hagynám.

És Lunával kiballagtam a Nap Testvérisége gyűléscsarnokából. Veszettül igyekeztem egyenesen tartani magam, hogy ne lásson Francié vánszorogni, nehogy még jobban gyanakodjon.

– Hála istennek – mondtam, amikor már kint voltunk.

– Te tudtad rólam, hogy mi vagyok – mondta gyorsan. – Honnan?

– Van egy barátom, aki alakváltó.

– Kicsoda?

– Nem idevalósi. És a beleegyezése nélkül nem mon-- danám meg.

Rám meredt, a tettetett barátság abban a pillanatban elillant.

– Rendben, ezt tiszteletben tartom – mondta. – Miért jöttél ide?

– Mi közöd hozzá?

– Épp az előbb mentettem meg a nyavalyás bőrödet. Volt egy pontja, egy piros.

– Jól van. Telepata vagyok, és a ti körzetetek vámpír vezetője bérelt fel, hogy tudjam meg, mi lett az egyik eltűnt vámpírral.

– Alakul. De nem az én körzetes vezetőm. Term vagyok, nem valami szörnyeteg vámpír. Melyik vámpírral kötöttél egyezséget?

– Ezt nem kell elárulnom. Felhúzta a szemöldökét. – Nem.

Nagyra tátotta a száját, mint aki mindjárt kiáltani fog.

– Kiálts csak. Vannak olyan dolgok, amiket egyszerűen nem fogok elárulni. Mi az a term?

– Természetfölötti teremtmény. Most figyelj rám jól – mondta Luna. Már a parkolón keresztül sétálva beszélgettünk, és az útról egyre-másra autók álltak be. Sokat mosolygott és integetett, én pedig próbáltam legalább vidámnak kinézni. Csakhogy a bicegést nem lehetett tovább palástolni, az arcom meg kurvára fel volt dagadva, ahogy Arlene mondaná.

Úristen, hogy hirtelen mennyire rám tört a honvágy.

De félresöpörtem az érzést, hogy figyelni tudjak Lunára, akinek egyértelműen volt mit mondania nekem.

– Mondd meg a vámpíroknak, hogy mi tartjuk felügyelet alatt ezt a helyet.

– Ki az a mi?

– Mi, a szélesebb dallasi körzet alakváltói.

– Nahát, ti szervezetten éltek? Ez óriási! Ezt el kell mondanom… a barátomnak.

Az égre meresztette a szemét, egyértelműen nem volt lenyűgözve az intellektusomtól.

– Figyelj csak ide, kislány, mondd meg a vámpíroknak, hogy amint a Testvériség tudomást szerez rólunk, ránk is ránk fognak szállni. És mi nem akarunk beilleszkedni. Egyszer és mindenkorra titokban maradunk. Idióta, szörny vámpírok. Szóval fél szemünket a Testvériségen tartjuk.

– Ha olyan jól rajtuk tartjátok a fél szemeteket, akkor hogy lehet az, hogy nem szóltatok a vámpíroknak, hogy Farrell a pincében van. És Godfrey-ról sem.

– Várjunk, Godfrey meg akarja ölni magát, ö jött a Testvériséghez, nem ők mentek érte. Majd bepisiltek a gyönyörűségtől, hogy náluk van, miután felocsúdtak a rettenetből, hogy egy szobában ücsörögnek az egyik elátkozottal.

– És Farrell?

– Azt nem tudtam, hogy ki van lent – ismerte be Lu-na. – Azt tudtam, hogy foglyul ejtettek valakit, de még nem vagyok annyira bennfentes, és nem tudtam meg, hogy kicsoda. Még annak seggfej Gabe-nek is nyaltam a talpát, de ez sem volt elég.

– Akkor örömmel veszed a hírt, hogy Gabe meghalt. «í- Na! – Most először mosolygott őszintén. – Ez ám a

jó hír.

– Van még más. Amint kapcsolatba lépek a vámpírokkal, azonnal ide fognak jönni Farrellért. Úgyhogy a helyedben én nem mennék már vissza ma éjjel a Testvériséghez.

Kicsit rágcsálta az alsó ajkát. A parkoló túlsó végén voltunk.

– Igazából – mondtam –, nekem az lenne a tökéletes, ha elvinnél a szállodába.

– Nem vagyok az életed tökéletessé tételére hivatva – vicsorgott. Megint a kemény csajt adta. – Vissza kell mennem a templomba, mielőtt még beüt a szarság, hogy kihozzak egypár papírt. Gondolkozz egy kicsit. Mit fognak a vámpírok csinálni Godfrey-val? Életben hagyhatják? Gyerekeket molesztált és zsinórban ölte az embereket, annyiszor, hogy összeszámolni is képtelenség lenne. Nem tud leállni, és ezt tudja is.

Szóval a templomnak van valami haszna is… biztosítja a helyszínt az olyan vámpíroknak, mint Godfrey, hogy öngyilkosságot követhessenek el, miközben nézik őket?

– Talán csak a fizetős csatornán kéne közvetíteniük – mondtam.

– Közvetítenék, ha lehetne – Luna komoly volt. – Azok a vámpírok, akik megpróbálnak beilleszkedni, bizony elég kemények azokhoz, akik keresztülhúzzák a számításaikat. Godfrey nem jó reklámarcnak.

– Minden problémát nem tudok megoldani, Luna. Egyébként igazából Sookie-nak hívnak. Sookie Stackhouse-nak. Megtettem, amit csak tudtam. Elvégeztem, amire felbéreltek, és most vissza kell mennem, és be kell számolnom. Godfrey él, vagy Godfrey meghal. Szerintem Godfrey meghal.

– Reménykedj, hogy igazad lesz – mondta vészjóslóan.

Nem értettem, hogy miért az én hibám, hogy Godfrey meggondolta magát. Én csak a választott helyszínről faggattam. De lehet, hogy Lunának igaza volt. Lehet, hogy van némi felelősségem a dologban.

Ez már egyszerűen túl sok volt nekem.

– Viszlát – mondtam, és kezdtem a parkoló hátuljából az út felé sántikálni. Még nem jutottam messzire, amikor a templomból lármás felzúdulást hallottam, és minden kinti világítás felkapcsolt. A hirtelen fény vakító volt.

– Lehet, hogy ezek után mégsem megyek vissza a Testvériség központba. Nem jó ötlet – mondta Luna egy Subaru Outbreak ablakából. Bekúsztam az anyósülésbe, és iramodtunk is a négysávos út legközelebbi felhajtójának irányába. Gépiesen bekapcsoltam a biztonsági övemet.

De amilyen hirtelen nekivágtunk, mások még hirtelenebbek voltak. Mindenféle nagy, családi autó állt a parkoló kijárataiban, elzárva az utat.

– Francba – mondta Luna.

Tétlenül ültünk egy percet, amíg Luna töprengett.

– Engem soha nem engednének ki, még ha téged valahogy el is bújtatunk. A templomba vissza nem vihetlek. A parkolót meg túl könnyen át tudják kutatni – Lutia rágcsálta még egy kicsit a száját.

– A fenébe is az egésszel – mondta, és sebességbe tette a kocsit. Először normálisan vezetett, próbált olyan kis feltűnést kelteni, amilyen keveset csak lehet. – Ezeknek az embereknek fogalmuk sem lehet a vallásról, amíg seggbe nem rúgja őket.

Felfelé a templom felé, Luna áthajtott a szegélyen, amely a parkolót elváasztotta a füves résztől. A gyepen aztán a padlóig nyomta, megkerülte az elkerített játszóteret, és én azon kaptam magam, hogy tiszta erőből vicsorgók, pedig fáj.

– Jí-ha! – rikoltottam, amikor elcsaptuk az öntözőrendszer egyik locsolófejét. A templom előtti udvarra repültünk, és pusztán a megrökönyödés miatt, senki sem vetődött a nyomunkba. Habár gyorsan össze tudtak szervezkedni a vaskalaposok. Akik nem a legvégsőkig elhivatottak a Testvériség felé,

azoknak ma este ébresztőt fújnak.

Mindenesetre Luna a visszapillantó tükörbe nézett, és azt mondta:

– Elálltak a kijáratokból, és már jönnek utánunk. – Kihajtottunk a templom előtt vezető út forgalmába, egy másik nagy négysávosra, mire dudák harsantak minden felől, ahogy nagy hirtelen bevágtunk a forgalom közepébe.

– Szentséges szar – mondta Luna. Normális sebességre lassított, és egyre a visszapillantót nézte. – Túl sötét van már, nem tudom megmondani, hogy melyik lehet az ő fényszórójuk.

Azon töprengtem, hogy Barry riadóztatta-e vajon Billt.

– Van mobilod? – kérdeztem.

– A táskámban van a jogsimmal együtt, amely még mindig ott pihen az irodámban a templomban. így tudtam meg, hogy meglógtál. Az irodámba menet megéreztem a szagodat. Tudtam, hogy megsebesültél. Ezért inkább kimentem, és körbekémleltem, és amikor nem találtalak, akkor mentem vissza. Rohadt mázlink, hogy a kulcs a zsebemben volt.

Isten áldja meg az alakváltókat. Sóvárogtam egy telefon után, de nem volt mit tenni. Hirtelen felmerült bennem, hogy vajon az én táskám hol lehet. Nyilván a Nap Testvérisége irodájában. Legalább a személyimet kivettem belőle.

– Megállhatnánk egy telefonfülkénél vagy a rendőrőrsön?

– Ha kihívod a rendőröket, akkor mit fognak csinálni? – kérdezte Luna azon a bátorító hangon, ahogyan az oktalan kisgyermeket vezetik a bölcsesség útjára.

– Hogy menjenek a templomhoz?

– És akkor mi lenne, kislány?

– Hát, megkérdeznék Steve-et, hogy miért tartott fogva egy halandó rabot?

– Aha. És erre ő mit felelne?

– Nem tudom.

– Azt mondaná, hogy soha nem tartott fogva senkit. Az a nő valami nézeteltérésbe keveredett az alkalmazottunkkal, Gabebel, aki végül meghalt. Azt a nőt tartóztassák le!

– Ó. Szerinted ez lenne?

– Igen, szerintem ez.

– És Farrell?

– Jobb, ha tőlem tudod, hogy ha a rendőrség kiszállna, akkor keresnének valami alapos embert, aki szépen lesietne a pincébe, és megkarózná. Mire a zsaruk odaérnek, addigra Farrell volt, nincs. Ugyanezt Godfrey-val is megtehetik, ha már nem veszik hasznát. Godfrey valószínűleg mozdulatlanul tűrné. Ő aztán igazán meg akar halni.

– Jó, hát Hugóval mi van?

– Gondolod, hogy Hugó rendre elmagyarázná, miként került lakat alá le a pincébe? Nem tudom, hogy mit mondana az az agyatlan, de nem az igazat. Már hónapok óta kettős életet él, és már azt sem tudja megmondani, hogy fiú-e vagy lány.

– Akkor a rendőrséget nem hívhatjuk. Kit hívjunk?

– El kell hogy vigyelek a barátaidhoz. Neked nem kell találkoznod az enyémekkel. Nem akarják, hogy tudják róluk, ez érthető?

– Persze.

– Te is valami csodabogár vagy, mi? Hogy felismersz minket?

– Igen.

– Szóval mi vagy? Nem vámpír, ez biztos. Nem is a mi fajtánk.

– Telepata vagyok.

– Komolyan. Nem mondod! Húú-húú-húú – mondta úgy Luna, ahogy a szellemek hangját szokták utánozni.

– Nem vagyok jobban hú-hú, mint te – feleltem, és

úgy éreztem, hogy megbocsátható, ha egy kissé ingerült a

hangom.

– Bocsi – mondta, de nem őszintén. – Jó, a terv a következő –

De már nem halottam, hogy mi is a terv, mert abban a pillanatban hátulról belénk ütköztek.

A következő dolog, ami eljutott a tudatomig, az az volt, hogy fejjel lefelé lógok, és a biztonsági öv tart. Kéz nyúlt be értem, hogy kihúzzon. Felismertem azokat a körmöket: Sarah-é volt. Beleharaptam.

A kéz egy sikoly kíséretében visszahúzódott.

– Nyilvánvaló, hogy nem tudja, mi van – hallottam Sarah édes hangját, ahogy hadarva mondja valakinek, valakinek, aki nem a templomiak közül való, jöttem rá, és tudtam, hogy cselekednem kell.

– Ne hallgasson rá. ő ütközött a mi kocsinknak – kiáltottam. – Ne hagyja, hogy hozzám érjen.

Átnéztem Lunára, akinek a haja most a kocsi tetejére lógott. Magánál volt, de nem beszélt. Összevissza tekergett, aztán rájöttem, hogy a biztonsági övet akarja kikapcsolni.

Mindenféle beszélgetés hallatszott be az ablakon, a legtöbbjük vita volt.

– Mondom magának, a nővére vagyok, és tök részeg – mondta Polly valakinek.

– Nem vagyok. Követelem, hogy most rögtön végezzék el rajtam a józansági tesztet – mondtam olyan méltóságteljes hangon, ahogy csak tudtam, tekintettel arra,

hogy félhülye voltam a rémülettől, és fejjel lefelé lógtam. – Kérem, most azonnal hívják a rendőrséget és a mentőket.

Bár Sarah zagyválni kezdett valamit, egy erős férfihang azt mondta:

– Hölgyem, úgy tűnik, a kisasszony nem szeretné, ha itt lenne. Úgy tűnik, egészen képben van.

Egy férfi arca tűnt fel az ablakban. Térden állt, és oldalra hajolt, hogy belásson.

– Hívtam a 911-et – mondta az erős hang. Rettentő kócos volt és borostás, és nagyon szépnek találtam.

– Kérem, maradjon itt, amíg ki nem érnek – könyörögtem.

– Itt maradok – ígérte, és eltűnt az arca.

Most még több hang hallatszott. Sarah és Polly már sivítozott. ők ütköztek nekünk. Jó néhány szemtanú volt rá. Az állítólagos nővérek, vagy minek adták ki magukat, nem bírtak már könnyen az összeverődött tömeggel. Továbbá, ahogy lassan rájöttem, volt velük még két férfi a Testvériségtől, akik a legkevésbé sem voltak megnyerőek.

– Akkor mi el is megyünk – mondta Polly a dühtől fuldokolva.

– Nem, nem fognak – mondta az én szépséges védelmezőm, a mély hangú férfi. – Egyébként is biztosítási lapokat kellene kitölteniük.

– Az igaz – mondta egy sokkal fiatalabb férfihang. – Csak meg akarnak lógni, hogy ne kelljen a kocsijuk javítását kifizetni. És akkor mi van, ha megsérültek? Nem kellene a kórházi költségeiket állniuk?

Lunának sikerült kicsatolnia magát, és átpördült, amikor a kocsi tetejére esett, amely most alul volt. Irigylésre méltó hajlékonysággal kidugta a fejét a nyitott ablakon, és a lábfejével ott keresett támasztékot, ahol csak talált. Fokozatosan kezdett kitekeregni az ablakon. Az egyik ilyen támaszték történetesen a vállam volt, de nekem még csak a szempillám sem rebbent. Az egyikünknek szabadnak kellett lennie.

Luna megjelenésére kiáltozás támadt odakint, aztán hallottam a hangját, hogy azt kérdezi:

– Oké, ki vezetett?

Sok hang csendült fel, az egyik ezt mondta, a másik azt, de

mindannyian tudták, hogy Polly és a bérencei voltak az elkövetők, és Luna az áldozat. Olyan sok ember volt ott, hogy hiába jött még egy autó tele a Testvériség embereivel, teljes képtelenség volt, hogy el tudjanak hurcolni minket. Isten áldja meg az amerikai bámészkodókat, gondoltam. Szentimentális hangulatban voltam.

A mentős, aki végül is kiszabadított a kocsiból, a leghelyesebb pasi volt, akit életemben láttam. A kitűzője szerint Salazarnak hívták, és én kimondtam: „Salazar", csak hogy biztos legyek benne, hogy ki tudom-e mondani. Óvatosan kellett kiejtenem.

– Igen, az én lennék – mondta, miközben megemelte a szemhéjamat, hogy megnézze a szememet. – Eléggé összeverte magát, hölgyem.

Már kezdtem mondani neki, hogy ezek közül a sérülések közül néhány már az autóbaleset előtt megvolt, de aztán hallottam, hogy Luna azt mondja, hogy:

– A határidőnaplóm lerepült a műszerfalról, és neki-• ütődött az arcának.

– Sokkal biztonságosabb volna, ha nem tartana semmit a műszerfalon, asszonyom – mondta egy még nem hallott, enyhén nazális hang.

– Értem, biztos úr.

Biztos úr? Próbáltam elfordítani a fejemet, mire Sala-zar megdorgált.

– Maradjon mozdulatlanul, amíg meg nem vizsgáltam – mondta komolyan.

– Rendben – mondtam egy pillanat múlva. – Itt a rendőrség?

– Igen, hölgyem. Tehát vannak fájdalmai?

Egy sor kérdést vettünk végig, a legtöbb olyan volt, amire tudtam válaszolni.

– Szerintem rendben lesz minden, hölgyem, mégis be kell

vinnünk a kórházba a barátnőjével együtt, csak a kivizsgálás miatt. – Salazar és a társa, egy darabos testalkatú, angolos nő, tényként tekintették ennek szükségességét.

– Jaj – mondtam idegesen –, semmi szükség rá, hogy a kórházba menjünk, ugye, Luna?

– Dehogynem – mondta olyan meglepetten, ahogy csak lehetett. – Meg kell röntgeneztetnünk téged, kis csillagom. Úgy értem, az arcod nagyon rosszul néz ki.

– Ó. – Kicsit megszédültem a dolgok ilyetén fordulatától. – Hát, ha gondolod.

– Bizony gondolom.

így aztán odament a mentőhöz, engem meg felpakoltak egy hordágyra, és vijjogó szirénákkal elindultunk.

Az utolsó, amit láttam, mielőtt Salazar becsukta volna a mentő ajtaját, az volt, hogy Polly és Sarah egy rettentő magas rendőrrel beszél. Mindketten nagyon idegesnek látszott. Ez jó volt.

A kórház olyan volt, mint bármelyik másik. Luna úgy jött velem, mintha az árnyékom lenne, és amikor bent volt velem egy függönnyel leválasztott ágynál, és bejött egy nővér, hogy újabb adatokat rögzítsen, akkor azt mondta:

– Mondja meg dr. Josephusnak, hogy Luna Garza és a húga bent vannak.

A nővér, egy fiatal fekete bőrű nő, bizonytalanul nézett Lunára, de azt mondta:

– Rendben – és azonnal el is ment.

– Hogy csináltad ezt?

– Hogy akadályoztam meg, hogy a nővér kitöltse a kartont? Direkt ebbe a kórházba hozattam magunkat. A város minden kórházában van valakink, de az itteni emberünket ismerem a legjobban.

– Miénk?

– Mi, a Kétlényegűek.

– Ja. – Az alakváltók. Már alig vártam, hogy mesélhessek erről Samnek.

– Dr. Josephus vagyok – mondta egy nyugodt hang. Felemeltem a fejem, hogy lássam azt az inas, ezüsthajú férfit, aki belépett az elfüggönyözött kis helyre. A haja vonala már magasabban volt, és hegyes orrán drótkeretes szemüveg ült, amely felnagyította átható kék szemét.

– Luna Garza vagyok, és ő itt a barátnőm, hm, Marigold – mondta Luna egészen úgy, mintha nem is ő lenne. Igazából még oda is néztem, hogy lássam, hogy * ugyanaz a Luna-e. – Szerencsétlen körülmények között találkoztunk ma este a feladattal összefüggésben. A doktor kissé bizalmatlanul nézett rám.

– Jóravaló leány – mondta Luna nagyon ünnepélyesen. Nem akartam összetörni a pillanatot kuncogással, de belül a számba kellett harapnom.

– Ezeket meg kell röntgenezni – mondta az orvos, miután megnézte az arcomat, és megvizsgálta a groteszk formájúra dagadt térdemet. Volt rajtam jó pár horzsolás és zúzódás, de ezek voltak a jelentősebb sérüléseim.

– Akkor nagyon gyorsan meg kell csinálnunk, utána pedig valami rejtekúton kell elmennünk innen – mondta Luna ellentmondást nem tűrő hangon.

Kórházi ügymenet még soha ilyen gyors nem volt. Csak arra tudtam gondolni, hogy dr. Josephus igazgatósági tag. Vagy talán ő volt a főorvos. Begurították a hordozható röntgent, és pár percen belül dr. Josephus közölte velem, hogy az arccsontomon hajszálrepedés van, amely magától meg fog gyógyulni. Esetleg felkereshetek egy plasztikai sebészt, ha a duzzanat már lelappadt. Felírt egy receptet fájdalomcsillapítóra, ellátott tanácsaival, és adott egy-egy jegelőtasakot az arcomra és a térdemre,

amire azt mondta, hogy ki van ficamodva.

Ezután tíz percen belül már kifelé mentünk a kórházból. Luna egy tolókocsiban tolt, és dr. Josephus valami szolgálatialagút-félén vezetett minket végig. Elmentünk néhány alkalmazott mellett, akik befelé jöttek. Szegény embereknek tűntek, annak a fajtának, akik rosszul fizető munkákat vállalnak a kórházakban, mondjuk portások

vagy konyhasók. Nem hittem, hogy a kimondottan magabiztos dr. Josephus ezelőtt valaha is járt volna ebben az alagútban, de úgy tűnt, hogy ismeri a járást, és a munkások nem bámultak el rajta, hogy itt látják. Az alagút végén kinyitott egy súlyos fémajtót. Luna Garza szertartásosan bólintott felé:

– Nagyon köszönöm – mondta, és kigurított az éjszakába. Kint egy nagy, régi kocsi parkolt. Sötétvörös vagy sötétbarna volt. Ahogy egy kicsit jobban körülnéztem, akkor láttam, hogy egy sikátorban vagyunk. Nagy kukák álltak a falnál, és láttam, ahogyan egy macska elkap valamit – nem akartam tudni, mit – két kuka között. Miután az ajtót suhogva behúzta a pneumatika, a sikátorra csend borult. Kezdtem megint félni.

Hihetetlenül untam már félni.

Luna a kocsihoz ment, kinyitotta a hátsó ajtót, és mondott valamit a bent levőnek, bárki is volt is az. Bármit felelt is, Luna mérges lett. Valamilyen idegen nyelven vitatkozott.

Tovább folyt a szóváltás.

Luna visszalépdelt hozzám.

– Be kell kötni a szemedet – mondta, és láthatóan biztosra vette, hogy szörnyen sértőnek fogom találni.

– Nem nagy ügy – mondtam, és legyintettem az egyik kezemmel, hogy jelezzem, hogy milyen jelentéktelen apróság.

– Nem bánod?

– Nem. Megértem, Luna. Mindenki szereti megőrizni a titkait.

– Akkor rendben. – Visszasietett a kocsihoz, és egy zöld-pávakék selyemsállal a kezében jött vissza. Úgy hajtotta össze, mintha mindjárt „erre csörög a dió”-t játszanánk, és szorosan megkötötte a tarkómon. – Figyelj – súgta a fülembe –, ezek ketten kemény figurák. Vigyázz velük. – Klassz. Úgyis szerettem volna még jobban félni.

Odatolt a kocsihoz, és besegített. Azt hiszem, hogy visszaguríthatta a kerekes széket az ajtóhoz, hogy majd bevigye valaki; mindegy, egy perc múlva ő is beszállt a kocsi túloldaláról.

Ketten ültek elöl. A gondolatvilágukat nagyon különösnek éreztem, és rájöttem, hogy mindketten alakváltók; legalábbis a tudatukban alakváltónak érezték magukat, a félig átlátszatlan viaskodó gubanc, amit Samnél és Lunánál éreztem. A főnököm, Sam, általában skót juhászkutyává szokott átváltozni. Kíváncsi lettem volna, hogy mit szeret Luna a leginkább. Valami más volt ezzel a kettővel, valami lüktető nehézkesség volt bennük. A fejük körvonala kicsit furának tűnt, nem egészen emberinek.

Csak néhány percig volt csend, addig, amíg a kocsi kizötykölődött a sikátorból, és belehajtott az éjszakába.

– A Csendes Part Hotelbe, ugye? – kérdezte a kocsinkat vezető nőnemű teremtmény. A beszéde szinte már morgás volt. Akkor jutott eszembe, hogy majdnem telihold van. A pokolba. Teliholdkor alakot kell váltaniuk. Talán ez volt az oka annak is, hogy Luna olyan egyszerűen otthagyott csapot-papot a Testvériségben ma este, amikor beállt a sötétség. Megkergült a holdfelkeltétől.

– Igen, legyen szíves – mondtam udvariasan.

– Beszélő kaja – mondta az utasoldalon ülő. Ennek a hímnek a hangja még jobban hasonlított morgáshoz.

Az már biztos, hogy nem voltam oda ettől a megállapítástól, de fogalmam sem volt, hogy mit is válaszolhatnék. Láthatóan

legalább olyan sok mindent kellett megtanulnom az alakváltókról is, mint a vámpírokról.

– Duguljatok el – mondta Luna. – ő a vendégem.

– Luna kutyakajával lófrál – mondta az utas. Kezdtem komolyan nem kedvelni ezt az alakot.

– Engem inkább hamburgerre emlékeztet a szaga – mondta a vezetőnő. – Van rajta egy-két karcolás, ugye, Luna?

– Eszméletlen szép képet festetek a civilizáltságunkról – vágott vissza Luna. – Mutassatok egy kis önuralmat. Már így is elég rossz éjszakája volt. Még csontja is tört.

És az éjszakának még a fele sem telt el. Elvettem az arcomhoz tartott jeges tasakot. Létezik a dermesztő hidegnek olyan határa, amit még kibír az arcüreg.

– Miért küldetett dr. Josephus pont ezekért a rémes vérfarkasokért? – motyogta Luna a fülembe. Csakhogy én tudtam, hogy hallják; Sam mindent meghallott, és ő messze nem volt olyan hatalom birtokában, mint egy igazi vérfarkas. Vagy legalábbis az én megítélésem szerint nem. Az igazat megvallva eddig a pillanatig nem is voltam benne biztos, hogy léteznek-e egyáltalán vérfarkasok.

– Szerintem – mondtam diplomatikusan és jól érthetően – arra gondolt, hogy náluk jobban nem védhet meg minket senki, ha újra megtámadnának.

Éreztem, ahogyan azok a lények ott az első ülésekben hegyezni kezdik a fülüket. Lehet, hogy szó szerint.

– Mi is jól elboldogultunk – mondta méltatlankodva Luna. Úgy rángatózott és ficergett mellettem az ülésen, mintha legalább tizenhat csésze kávét ivott volna.

– Luna, nekünk jöttek, a kocsid totálkáros. Voltunk a baleseti osztályon. A „jót” milyen értelemben mondod?

Aztán nekem kellett megválaszolnom a saját kérdésemet.

– Figyelj csak, sajnálom, Luna. Kihoztál onnan, amikor meg

akartak ölni. Nem a te hibád, hogy nekünk jöttek.

– Volt egy kis csetepatétok ma este? – kérdezte civilizáltabban az utas. Alig várta már, hogy verekedhessen. Nem tudtam, hogy minden vérfarkas ilyen agresszív-e, vagy csak ennek ilyen a természete.

– Aha, azzal a rohadt Testvériséggel – mondta Luna, nem csekély büszkeséggel a hangjában. – Ott volt náluk ez a csaj egy cellába dugva. Egy föld alatti börtönben.

– Frankóra? – kérdezte a vezető. Neki is olyan veszettül lüktetett – hát, muszáj lesz aurát mondanom, jobb szó híján.

– Frankóra – mondtam tömören. – Otthon egy váltónak dolgozom – tettem hozzá, csak hogy beszélgessek.

– Ne hülyülj! Miben utazik?

– Kocsmája van.

– Szóval messze a haza? –Túl messze – mondtam.

– Ez a kis bőregér tényleg megmentette ma este az életedet?

– Igen – feleltem szívből. – Luna mentette meg az életemet. – Csak nem szó szerint értették? Ha Luna alakot vált, akkor… a mindenségit.

– Ez már valami, Luna. – Mintha egy cseppnyi megbecsülés lett volna a morgósabb hangban.

Lunát kellemesen érintette ez a dicséret, nagyon is helyesen, és megpaskolta a kezemet. Sokkal barátságosabb csendben mentünk tovább még vagy öt percig, aztán a nő szólalt meg.

– A Csendes Part következik.

A megkönnyebbülés hosszú sóhaja szakadt ki belőlem.

– Kint vár előtte egy vámpír.

Már majdnem letéptem a szemkendőmet, de aztán rájöttem, hogy mennyire snassz dolog lenne.

– Hogy néz ki?

– Nagyon magas, szőke. Komoly séró. Barát vagy ellenség?

Ezt át kellett gondolnom.

– Barát – mondtam, és igyekeztem, hogy a hangomban ne lehessen kételkedést hallani.

– Fini falat – mondta a nő –, randizik más fajtájával?

– Nem tudom. Akarod, hogy megkérdezzem? Luna és az utasülésben lévő kuncogott.

– Te nem járhatsz hullával! – tiltakozott Luna. – Ne csináld már, Deb!

– Jól van na – mondta a vezető. – Nem mindegyikük olyan rossz. A padkához állok neked, pici falatkám.

– Ha már valaki, akkor inkább te – mondta halkan Luna a fülembe.

Megálltunk, és Luna áthajolt előttem, hogy kinyissa

nekem az ajtót. Kiléptem, Luna a kezével tolt, és irányított. Kiáltást hallottam a járdáról. Luna szemvillanásnyi idő alatt becsukta mögöttem az ajtót. Az alakváltókkal tömött kocsi csikorgó gumikkal húzott el a járdától. Vonyítás úszott utánuk a nehéz, éjjeli levegőben.

– Sookie? – kérdezte egy ismerős hang.

– Eric?

Szerencsétlenkedtem a szemkendővel, de Eric egyszerűen megfogta hátul, és lehúzta a fejemről. Szereztem egy gyönyörű, igaz, itt-ott kissé foltos, selyemsálat. A szálloda előtti rész, ahol a vastag, fehér ajtók voltak, ragyogóan ki volt világítva a sötét éjszakában, és Eric kivételesen sápadtnak tűnt. Ráadásul egy teljesen szokványos, sötétkék, halszálkacsíkos öltöny volt rajta.

Igazán örültem neki, hogy látom. Megfogta a karomat, hogy ne bicegjek, és kifürkészhetetlen arccal nézett rám. A vámpírok ebben óriásiak.

– Mi történt veled? – kérdezte.

– Meg… hát, nehéz lenne sebtében megmagyarázni. Hol van Bill?

– Először elindult a Nap Testvériségéhez, hogy kimenekítsen. De útközben hallottuk, egy közülünk való rendőrtől, hogy benne voltál valami balesetben, és kórházba vittek. így aztán ő elment a kórházba. A kórházban rájött, hogy te megkerülted a szokásos ügymenetet. Senki nem mondott neki semmit, ő meg nem tudta elég alaposan megfenyegetni őket. – Eric rettentő csalódott volt. Folyamatosan irritálta az, hogy a halandó emberek törvényei szerint éljen, habár az előnyeit nagy számban

élvezte. – Aztán nyomod veszett. A londinerfiú csak egyszer hallott, gondolatban.

– Szegény Barry. Jól van?

– Néhány száz dollárral gazdagabb lett, kimondottan elégedett vele – mondta Eric szárazon. – Na, most már csak Billt kell előkerítenünk. Hogy veled mennyi baj van, Sookie. – Kihúzott egy mobilt a zsebéből, és beütött egy számot. Hosszúnak tűnő idő elteltével felvették végre.

– Bill, itt a lány. Valami alakváltók hozták vissza. – Végigmért. – Viharvert, de még mozog. – Hallgatta, amit mondanak. – Sookie, megvan a kulcsod? – kérdezte. Éreztem a szoknyám alatt, ott, ahova a kis műanyag téglalapot egymillió éve dugtam.

– Igen – mondtam, és alig tudtam elhinni, hogy valami is jól sülhetett el. – Ó, várj még! Farrellt megtalálták?

Eric felemelte a kezét, hogy jelezze, várjak egy pillanatot.

– Bill, felviszem Sookie-t, és gondoskodom róla. – Eric háta megfeszült. – Bill – mondta a hangjában elemi erejű fenyegetéssel. – Akkor rendben. Viszlát. – Visz-szafordult felém, mintha mi sem történt volna.

– Igen, Farrell biztonságban van. Megrohamozták a Testvériséget.

– Sok… sok embernek esett bántódása?

– A legtöbbjük túl rémült volt ahhoz, hogy a közelbe me-

részkedjen. Szétoszlottak, és hazamentek. Farrell egy föld alatti cellában volt Hugóval.

– Tényleg, Hugo. Mi lett Hugóval?

Túl sokat kíváncsiskodhattam, mert Eric félrefordította a tekintetét, míg a lift felé mentünk. Hozzám igazította a lépteit, mert rettenetesen sántítottam.

– Megengeded, hogy vigyelek? – kérdezte.

– Szerintem nem kell. Eddig is megvoltam valahogy. Bill ajánlatát gondolkodás nélkül elfogadtam volna.

Barry a recepciópult mögül rövidet intett nekem. Oda is rohant volna hozzám, ha nem Erickel vagyok. Jelentőségtelinek szántan pillantottam rá, hogy mutassam, hogy később még szeretnék beszélni vele, és akkor a liftajtó csendülve kinyílt, mi meg beszálltunk. Eric megnyomta az emeleti gombot, és nekidőlt a fülke velem szemben levő tükörrel borított falának. Amikor ránéztem, akkor a saját tükörképem nézett rám vissza.

– Jaj, ne – mondtam halálra rémülve. – Jaj, ne. – A hajam lelapult a paróka alatt, aztán az ujjaimmal fésültem csak át, így most totál katasztrófa volt. Odanyúltam reménytelen és fájdalmas mozdulattal, a visszafojtott sírástól remegett a szám. És a hajam volt a legkisebb bajom. Az egész testemet jól látható zúzódások borították, az enyhétől az egészen komolyig, és ez még csak az volt, ami látszott is. Az arcom egyik oldala fel volt dagadva és csúnyán be volt lilulva. A zúzódás közepén vágás futott végig az arccsonton. A blúzomról hiányzott a fele gombolás, a szoknyám rongyos és mocskos volt. A jobb karomat véres hurkák csíkozták.

Sírni kezdtem. Annyira nyomorultul festettem, hogy a maradék erőm is elszállt.

Eric javára legyen mondva, nem nevetett, habár talán kedve lett volna hozzá.

– Sookie, egy jó fürdő és tiszta ruhák rendbe hoznak

majd – mondta olyan hangon, mintha kicsi gyerekkel beszélne. Az igazat megvallva akkor pillanatnyilag nem is éreztem magam sokkal nagyobbnak.

– A vérfarkasnő helyesnek talált téged – mondtam még mindig hüppögve. Kiszálltunk a liftből.

– A vérfarkasnő? Sookie, neked aztán volt ma kalandban részed. – Úgy nyalábolt fel, mint egy öl ruhát, és magához szorított. A csinos zakóját összemaszatolta és benedvesítette a könnyem, és a tökéletesen fehér inge sem volt már makulátlan.

– Ó, bocsánat! – húzódtam hátra a ruháira nézve. Megdörgöltem a sállal.

– Ne sírj megint – hadarta. – Csak ne sírj, és nem fog érdekelni, hogy el kell vinnem a tisztítóba. Akkor még az sem érdekel, ha mindenből újat kell vennem.

Eléggé mulatságosnak találtam, hogy Eric, a rettegett fővámpír fél a sírdogáló nőktől. Belekuncogtam a múló sírásba.

– Mi olyan vicces? – kérdezte. Csak ingattam a fejem.

Becsúsztattam a kulcskártyát, és bementünk.

– Besegíthetlek a kádba, ha akarod, Sookie – ajánlkozott Eric.

– Nem hinném, hogy akarom. – A fürdés volt az, amire az egész világon mindennél jobban vágytam, és arra, hogy soha többet ne kelljen ezeket a ruhákat felvennem. De az már biztos, hogy nem fogok úgy megfüröd-ni, hogy Eric is ott van valahol.

– Fogadok, hogy ragyogó vagy meztelenül – mondta Eric, csak hogy egy kis kedvet csináljon.

– Tudod te. Egy finom piskótafalat – mondtam, és óvatosan egy székbe ereszkedtem. – Habár most sokkal inkább boudainnek érzem magam. – A boudain olyan louisanai kolbász, amit nagyon sok mindenféléből készítenek, és egyik hozzávalója sem ritka finomság. Eric odatolt egy támlás széket, és ráemelte a lábamat, hogy pihentessem a térdem. Visszatettem

rá a jeges tasakot, és behunytam a szemem. Eric letelefonált a recepcióra, hogy hozzanak fel egy csipeszt, tálat, fertőtlenítőkrémet és egy kerekesszéket. A dolgok tíz perc múlva meg is jöttek. Jó volt a kiszolgálás.

Az egyik falnál volt egy kisasztal. Eric a székem jobb oldalára állította, felemelte a karomat, és az asztalkára fektette. Felkapcsolta a villanyt. Miután nedves ruhával letörölte a kezemet, elkezdte kitisztogatni a dudorokat. Apró üvegszilánkok voltak bennük Luna kocsijának hátsó szélvédőjéből. – Ha hétköznapi lány lennél, akkor megdelejezhetnélek, és nem is éreznéd – jegyezte meg. – Bátorság. – Piszokul fájt, és a könnyem végig patakokban folyt, amíg ügyködött. Irtóra erőlködtem, hogy csendben tűrjem.

Aztán végre meghallottam, hogy a másik kulcskártyával nyitják az ajtót, és kinyitottam a szemem. Bill az arcomra pillantott, megremegett, aztán megnézte, hogy mit csinál Eric. Egyetértően biccentett neki.

– Hogy történt ez az egész? – kérdezte leheletfinoman megsimítva az arcomat. Közelebb húzta a másik széket, és leült. Eric nem hagyta abba a munkát.

Magyarázatba kezdtem. Olyan kimerült voltam, hogy a hangom el-elcsuklott. Amikor a Gabe-es részhez értem, akkor nem tudtam értelmesen összeszedni, hogy mint estek a dolgok, és láttam, hogy Billnek vasfegyelem kell hozzá, hogy megőrizze higgadtságát. Óvatosan szétnyitotta a blúzomat, hogy megnézze a szakadt melltartómat és a mellkasom sérüléseit, pedig Eric is ott volt. (Aki bámult, persze.)

– Mi lett ezzel a Gabe-bel? – kérdezte Bill nagyon halkan.

– Hát, meghalt – válaszoltam. – Godfrey megölte.

– Láttad Godfrey-t? – hajolt előre Eric. Egészen eddig meg sem szólalt. Befejezte a karom ellátását. Úgy kenegette be fertőtlenítőkenőccsel, mintha kisbabát akarna a pelenkakiütéstől

megóvni.

– Igazad volt, Bill. ö rabolta el Farrellt, habár részleteket nem tudok. És Godfrey volt, aki nem hagyta, hogy Gabe megerőszakoljon. Bár azt is el kell mondanom, hogy egypár jól sikerültet én is bemostam neki.

– Ne dicsekedj – mondta Bill somolyogva. – Szóval a pasas halott. – Valahogy mégsem látszott elégedettnek.

– Godfrey határozottan ügyes volt Gabe megfékezésében és a megmentésemben. Főleg mivel csak a nap fényével való találkozására tudott gondolni. Hol van most?

– Mialatt mi a Testvériséget támadtuk, ő elrohant valahova az éjszakában – mesélte Bill. – Egyikünk sem tudta elkapni.

– Mi lett a Testvériséggel?

– Majd elmondom, Sookie. De most kívánjunk jó éjt Ericnek, és elmesélem, amíg megfürdetlek.

– Jó – értettem egyet. – Jó éjt, Eric. Koszi az elsősegélyt.

– Azt hiszem, ez volt a lényeg – mondta neki Bill. – Ha van még valami, akkor később átmegyek a szobádba.

– Rendben. – Eric félig lehunyt szemmel nézett rám. Nyalt egyet-kettőt a karomon, mialatt ellátta, és úgy tűnt, hogy az ízétől megmámorosodott. – Jó pihenést, Sookie.

– ó – mondtam, hirtelen kitáguló szemmel. – Tartozunk még az alakváltóknak.

A két vámpír rám meredt.

– Hát, lehet, hogy ti nem, fiúk, de én biztosan.

– Be fogják még hajtani – jósolta Eric. – Az alakváltók soha nem tesznek semmit ingyen. Jó éjt, Sookie. örülök, hogy nem erőszakoltak és nem öltek meg. – Felvillantott egy kis vigyort, és már sokkal jobban hasonlított önmagára.

– Jesszusom, hát kösz szépen – mondtam, és megint becsuktam a szemem. – Jó éjt!

Ahogy becsukódott az ajtó Eric után, Bill felemelt a szék-

ből, és kivitt a fürdőszobába. Akkora volt csak, amekkora a szállodákban szokásos, de a kád elég méretes. Bill teleeresztette meleg vízzel, és nagyon óvatosan levetkőztetett.

– Nyugodtan dobd ki ezeket, Bill – mondtam.

– Lehet, hogy az lesz. – Megint végignézte a véraláfutásaimat, az ajka vékony csíkká préselődött.

– Egypárat a lépcsőre eséskor szereztem, egypárat meg az autóbalesetben – magyaráztam.

– Ha Gabe nem lenne már halott, akkor megkeresném és megölném – mondta Bill inkább csak magának. – Ráérősen csinálnám. – Olyan könnyedén emelt fel, mintha kisbaba lettem volna, és betett a kádba, aztán puha ronggyal és szappannal fürdetni kezdett.

– Olyan mocskos a hajam.

– Igen, az, de majd csak reggel foglalkozunk vele. Aludnod kell.

Bill az arcomtól lefelé haladva kezdett mindenhol lemosni. A vizet elszínezte a sár és az alvadt vér. Alaposan átvizsgálta a karomat, hogy Eric megtalált-e minden szilánkot. Aztán leengedte a kádat, és új vizet eresztett, amíg én vacogtam. Ettől tiszta lettem végre. Aztán másodszor is nyafogtam a hajam miatt, úgyhogy beadta a derekát. Bevizezte a fejemet és besamponozta a hajamat, majd nagy gonddal kiöblítette. Nem volt csodálatosabb érzés annál, mint az után a mocsok után a fejem búbjától a lábam ujjáig tisztának lenni, kényelmes ágyba, tiszta ágynemű közé feküdni, ahol aztán biztonságban alhatom.

– Meséld el, hogy mi történt a Testvériségnél – mondtam, amikor az ágyba vitt. – Maradj mellettem.

Bill a takaró alá fektetett, és másik oldalra ő is bemászott. Az egyik karját a tarkóm alá csúsztatta, és közelebb húzódott. Óvatosan a mellkasához nyomtam a homlokomat, és picit megdörgöltem.

– Mire odaértünk, addigra már olyan volt, mint egy megzavart hangyaboly – mondta. – A parkoló tele volt kocsikkal és emberekkel, és volt, aki az egész éjszakás ottalvásra, vagy mire jött.

– Bezárkózásra – susogtam óvatosan a jobb oldalamra – fordulva, hogy Bill mellé vackoljam magam.

– Jókora felfordulás volt, mire odaértünk. Majdnem mindenki a kocsijába zsúfolódott, és olyan gyorsan eltűnt, ahogyan csak a forgalom engedte. A vezetőjük, Newlin, próbálta megtagadni, hogy beléphessünk a Testvériség csarnokába – egész biztos, hogy templom volt valamikor? –, és azt mondta, hogy amint belépünk, lángra kapunk majd, mert mi átokfajzatok vagyunk. – Bill felhorkant. – Stan egyszerűen felkapta, és félretette. És amikor mentünk be a csarnokba, ez a Newlin meg a neje ott volt a sarkunkban. Egyikünk sem kapott lángra, amitől úgy tűnt, hogy jó csomó ember feleszmélt.

– Gondolom – motyogtam a mellkasába.

– Barry azt mondta nekünk, hogy amikor kommunikált veled, akkor az volt az érzése, hogy „lent” vagy, valahol a földfelszín alatt. Úgy hitte, hogy fogta tőled a „lépcsők” szót. Mi hatan voltunk, Stan, Joseph Velas-quez, Isabel meg mások – és talán ha hat perc kellett ahhoz, hogy kizárjunk minden más helyet, és megtaláljuk a lépcsőt.

– Mit csináltatok az ajtóval? – Emlékeztem, hogy súlyos zárak voltak rajta.

– Tokostul kitéptük a falból.

– Ó. – Hát igen, az már biztos, hogy ez igen gyors bejutást eredményez.

– Én persze azt hittem, hogy te még mindig lent vagy. Amikor megtaláltam a szobát a halott férfival, akinek nyitva volt a slicce… – Bill egy hosszú percig hallgatott. – Biztosra vettem, hogy ott voltál. Még a levegőben

éreztem az illatodat. A hullán volt egy vérfolt, a te véred, és találtam még több helyen is. Nagyon aggódtam.

Megpaskoltam. Túl fáradtnak és gyengének éreztem magam ahhoz, hogy élénkebben is megveregessem, csakhogy pillanatnyilag ez volt az egyetlen vigasz, amit nyújthattam.

– Sookie – kezdte nagyon óvatosan –, van még valami, amit szeretnél nekem elmesélni?

Túl álmos voltam, hogy megértsem, hogy mire is céloz.

– Nincs – mondtam, és ásítottam. – Azt hiszem, az előbb már elég részletesen elmeséltem az egész kalandot.

– Csak gondoltam, hogy mivel akkor még Eric is itt volt, talán nem akartál mindent elmondani.

Akkor végre leesett a tantusz. Megcsókoltam a mellkasát a szíve fölött.

– Godfrey éppen idejében érkezett.

Hosszan hallgattunk. Felnéztem, és láttam, hogy Bill arcvonásai úgy meg vannak keményedve, hogy már olyan, mint egy szobor. Sötét szempillája lenyűgöző tisztasággal vált ki a sápadtságából. Sötét szeme feneketlennek tűnt.

– Meséld el a végét – mondtam.

– Aztán beljebb mentünk az óvóhely belseje felé, és találtunk egy nagyobb helyiséget, ahol szemmel láthatóan egy másik vámpír időzött, meg egy felszerelésekkel – étellel és fegyverekkel – telepakolt raktárt.

Én nem láttam a pincének azt a részét, és teljes bizonyossággal állíthatom, hogy nem terveztem újbóli látogatást, hogy bepótoljam, amiről lemaradtam.

– A második cellában megtaláltuk Farrellt és Hugót.

– Hugó életben volt?

– Épp csak pislákolt benne – Bill homlokon csókolt.

– Hugó szerencséjére Farrell fiatal fiúkkal szereti a szexet.

– Lehet, hogy Godfrey ezért választotta Farrellt, amikor el-

határozta, hogy elrabol még valakit, hogy bemutassa mint egy másik bűnöst.

Bill bólintott.

– Pontosan ezt mondta Farrell is. Csakhogy akkor már régóta nélkülözte a vért és a szexet, és minden értelemben ki volt éhezve. Az ezüstbilincsek nélkül biztos, hogy Hugóra… nehéz percek vártak volna. Még ezüstláncokkal a csuklóján és a bokáján is sikerült lakmároznia Hugóból.

– Azt tudtátok, hogy Hugó volt az áruló?

– Farrell hallotta, hogy mit beszéltél vele.

– Azt meg hogy – ja, persze, a vámpírhallás. De hülye vagyok.

– Farrell szerette volna megtudni, hogy mit műveltél Gabebel, amitől felordított.

– Fülön vágtam. – Az egyik kezemből tölcsért csináltam, hogy megmutassam, hogyan.

– Farrell rettentő boldog volt. Ez a Gabe olyan ember volt, aki élvezte, ha uralkodhat másokon. Nagyon sok megaláztatást szenvedett el tőle Farrell.

– Nagy mázlija Farrellnek, hogy nem nő – mondtam.

– Hugó hol van?

– Valahol biztonságos helyen.

– Kinek biztonságos?

– A vámpíroknak. Távol a médiától. Túlságosan is élveznék Hugó sztoriját.

– Mit fognak csinálni vele?

– Ezt majd Stan eldönti.

– Emlékszel, hogy miben egyeztünk meg Stannel? Ha halandó ember általam talált bizonyíték alapján bizonyul bűnösnek, akkor nem ölik meg,

Bill láthatóan nem most kívánt erről vitát nyitni velem. Az arca kifejezéstelen lett.

– Sookie, most aludnod kell. Majd ha felébredtél, akkor beszélgetünk erről.

– Csakhogy addigra talán már halott lesz.

– Mit érdekelne az téged?

– Mert ez volt a megállapodás! Tudom, hogy Hugó egy szarházi alak, és én is rühellem, de sajnálom; nem hiszem, hogy belekeveredhetnék a halálába, és aztán tiszta lelkiismerettel éldegélhetnék.

– Sookie, még életben lesz, amikor felkelsz. Akkor megbeszéljük.

Úgy éreztem, mintha az álom úgy szívna magába, ahogy a parti hullám visszárama a vizet. Nehéz volt elhinni, hogy csak hajnali két óra van.

– Köszönöm, hogy értem jöttél.

Bill csak rövid hallgatás után szólalt meg

– Nem voltál a Testvériségnél, csak a véred nyoma meg egy halott erőszaktevő. Amikor aztán rájöttem, hogy a kórházban sem vagy, hogy ügyesen elpárologtál onnan valahogy…

– Mhm?

– Akkor nagyon-nagyon megrémültem. Gőze sem

volt róla senkinek, hogy hol lehetsz. Ténylegesen eltűnt a neved a számítógép monitorjáról, mialatt én azzal a nővérrel beszéltem, aki felvett.

Le voltam nyűgözve. Azok az alakváltók lenyűgözően jól szervezettek.

– Lehet, hogy virágot kéne Lunának küldenem – mondtam, de a szavakat alig voltam képes kiejteni.

Bill megcsókolt, minden igényt maradéktalanul kielégítő módon, és ez volt az utolsó dolog, amire még emlékeztem.

7. FEJEZET

Üggyel-bajjal megfordultam, és a kisasztalon álló, világító órára sandítottam. Még nem kelt fel a nap, de nemsokára beköszöntött a hajnal. Bill már a koporsójában volt: a fedele le volt csukva. Miért ébredtem fel? Elgondolkodtam rajta.

Csinálnom kellett valamit. Az egyik részem meg volt rökönyödve a saját hülyeségemtől, amikor sortot meg pólót vettem, és a lábamra szandált húztam. A tükörben, ahova csak egy oldalpillantást vetettem, még siralmasabban festettem. Hátat fordítottam neki, hogy úgy fésülködjem meg. Elképedésemre és nagy örömömre a táskám a nappali asztalán állt. Valaki elhozta a Testvériség központjából előző este. Beletettem a kulcskártyámat, és nekivágtam a csendes folyosóknak.

Barry már nem volt szolgálatban, és a váltótársa túl jól képzett volt ahhoz, hogy megkérdezze, mit keres arrafelé valaki, aki úgy néz ki, mint akit elütött egy kamion. Hívott nekem egy taxit, én meg közöltem a vezetővel, hogy hova kell mennem.

– Nem inkább kórházba szeretne menni? – kérdezte – aggodalmasan.

– Nem. Már voltam. – Nem úgy nézett ki, mint akit a válaszom megnyugtatott.

– Ezek a vámpírok nagyon rosszul bánnak magával, minek van velük?

– Emberek tették ezt velem – válaszoltam. – Nem vámpírok.

Elindultunk. A forgalom gyér volt, vasárnap reggel, kicsivel napkelte előtt voltunk. Elég volt csak egy negyed óra, hogy visszamenjek ugyanoda, ahol előző este jártam, a Testvériség parkolójába.

– Meg tudna várni? – kérdeztem a sofőrt. Előhúzott egy Louis LAmour westernt az ülése alól, és felkapcsolta a belsőtér-

világítást, hogy olvasson.

A neonfény derengésében a parkolóban semmi nyoma nem látszott az előző napi eseményeknek. Csak néhány jármű maradt, és arra gondoltam, hogy az este hagyhatták itt őket. Az egyik ezek közül az autók közül Gabe-é kellett hogy legyen.

Eltöprengtem rajta, hogy vajon lehetett-e családja; reméltem, hogy nem. Egyfelől, amilyen egy szadista volt, biztos pokollá tette az életüket, másfelől azonban hátralévő életükben azon tanakodhatnak, hogy miért és hogyan halhatott meg. Mihez kezd most Steve és Sarah Newlin? Marad elég tagja a Testvériségnek, hogy folytassák? A fegyverek és a tartalékok alighanem még mindig a templomban vannak. Talán a végítélet napjára halmozták fel.

A templom melletti sötét árnyak közül egy alak vált

ki. Godfrey. Még mindig félmeztelenül volt, és még mindig úgy nézett ki, mint egy üde arcú tizenhat éves. Csak az idegenszerű tetoválások és a tekintete hazudtolta meg a testét.

– Jöttem, hogy megnézzelek – mondtam, amikor közel ért hozzám, habár egy „tanúságtevő” talán szabatosabb lett volna.

– Miért?

– Tartozom ennyivel.

– Gonosz teremtmény vagyok.

– Igen, az. – Ezen nem volt mit szépíteni. – De tettél valami jót is azzal, hogy megmentettél Gabe-től.

– Azzal, hogy még egy embert megöltem? A lelkiismeretemnek alig számít a különbség. Oly sokan voltak. Mondjuk, legalább megóvtalak egy megaláztatástól.

A hangjától összeszorult a szívem. Az egyre több fény még mindig olyan halvány volt csak, hogy a parkoló világítása bekapcsolva maradt, és a derengő fényében egyre csak néztem azt a fiatal, fiatal arcot.

Aztán teljesen váratlanul és abszurd módon sírva fakadtam.

– Ez de szép – mondta Godfrey. A hangja máris mintha távolról jöntt volna. – Valaki megsirat a végső pillanatban. Erre aligha számíthattam. – Aztán biztos távolságba hátrált.

És felkelt a nap.

A sofőr félretette a könyvét, amikor visszaültem a taxiba.

– Valaki tüzet gyújtott? – kérdezte. – Mintha füstöt

láttam volna. Már majdnem odamentem, hogy megnézzem, mi az.

– Már kialudt – válaszoltam.

Még törölgettem az arcomat pár száz méterig, aztán kibámultam az ablakon, és néztem a várost, ahogy előbukkan az éj sötétjéből.

A szállodába visszaérve visszamentem a szobánkba. Levettem a sortomat, az ágyra dőltem, és amint felkészültem a hosszas, éber hánykolódásra, azonnal mély álomba zuhantam.

Bill a kedvenc módszerével ébresztett alkonyatkor. A pólóm fel volt húzva és sötét haja a mellkasomat söpörgette. Olyan volt, mintha már az utat félig bejárva ébredtem volna, hogy úgy mondjam; annyira gyengéden cirógatta az ajkával az egyiket azok közül, amelyekről úgy nyilatkozott, hogy a világ két legszebb melle. Nagyon vigyázott a szemfogával, amely teljesen kint volt. Ez volt izgalmának az egyetlen bizonyítéka.

– Gondolod, hogy volna kedved csinálni, tudnád élvezni, ha nagyon-nagyon óvatos leszek – suttogta a fülembe.

– Akkor, ha tudsz úgy bánni velem, mintha hímes tojás lennék – motyogtam, tudva, hogy tud.

– De nem olyan érzés, mint a tojáshéj – mondta gyengéd kézmozdulattal. – Melegnek érzem. És nedvesnek.

Visszatartottam a lélegzetemet.

– Ennyire? Fáj, amit csinálok? – A keze már erőteljesebben mozgott.

– Bill – ennél többet nem tudtam kinyögni. Az ajkamat az

övére szorítottam, mire a nyelve az ismerős ritmusba kezdett.

– Feküdj az oldaladra – suttogta. – Majd én csinálok mindent.

Úgy is lett.

– Miért voltál félig felöltözve? – kérdezte aztán. Felkelt, kivett egy palack vért a szobai hűtőből, és megmelegítette a mikrobán. Belőlem nem vett vért, tekintettel gyengécske testi állapotomra.

– Elmentem, hogy megnézzem, ahogy meghal Godfrey. Bill szeme rám villant.

– Mi?

– Godfrey találkozott a nap fényével. – Ezt a kifejezést, amit korábban annyira kínosan melodramatikus-nak ítéltem, most egész természetesen ejtettem ki.

Hosszú csend következett.

– Honnan tudtad, hogy meg fogja tenni? Honnan tudtad, hogy hol?

Vállat vontam, amennyire csak ágyon fekve lehet.

– Csak arra gondoltam, hogy ragaszkodni fog az eredeti tervhez. Nagyon úgy nézett ki, mint aki felkészült rá. És megmentette az életemet. Ez volt tőlem a legkevesebb.

– Bátran viselte? Bill szemébe néztem.

– Nagyon bátran halt meg. Vágyott rá, hogy elmehessen.

Fogalmam sem volt, hogy mire gondol Bill.

– El kell mennünk Stanhez – mondta. – El kell mon-« dánunk neki.

– Minek kell megint meglátogatnunk Stant? – Ha nem lettem volna ilyen úrinő, akkor szívesen biggyesztettem is volna. Ám minthogy így volt, Bill jelentőségteljes pillantásra méltatott.

– El kell mondanod a te oldaladról, hogy meggyőződhessen róla, megtettük a kötelességünket. Meg ott van Hugó ügye.

Ez elég volt ahhoz, hogy borongóssá váljak. Annyira fájdalmas volt még a gondolat is, hogy egy kicsivel is több ruhát vegyek magamra, mint amennyi feltétlenül szükséges. Betegnek éreztem magam már attól is, ha csak hozzáért valami a bőrömhöz, így aztán puha anyagból készült, ujjatlan, hosszú, galambszürke ruhát vettem fel, óvatosan szandált húztam, és már fel is voltam öltözve. Bill megfésült, és betette helyettem a fülbevalómat, mivel a karomat kellemetlen volt emelgetni, aztán úgy ítélte, hogy arany nyaklánc is kelleni fog. Egészen úgy festettem, mint aki most indul a bántalmazott nők ambuláns osztályának bulijára. Bill leszólt egy bérelt kocsiért, hogy azzal menjünk. Fogalmam sem volt róla, hogy mikor került az autó a föld alatti garázsba. Azt sem tudtam, hogy ki szervezte oda. Bill vezetett. Én már ki sem néztem az ablakom. Torkig voltam Dallasszal.

Amikor a Green Valley Road-i házhoz értünk, éppolyan csendesnek tűnt, mint két estével azelőtt. Azonban miután bebocsátottak minket, láthattam, hogy csak úgy nyüzsög benne a sok vámpír. Pont egy isten hozott itthon-buli kellős közepébe csöppentünk, amit Farrellnek rendeztek, aki a nappaliban álldogált, karját egy jóképű fiatal fiú vállán nyugtatva, aki talán épphogy tizennyolc lehetett. Farrell másik kezében egy palack True-Blood 0 negatív volt, a fiújának meg egy kóla. A vámpír majdnem olyan pirospozsgás volt, mint a fiú.

Farrell még soha nem látott szemtől szembe, úgyhogy nagyon örült, hogy végre megismerhet. A feje búbjától a lábujjáig vadnyugati szerelésben volt, és amikor a kezem fölé hajolt, szinte vártam, hogy megpendül a sarkantyúja.

– Annyira bűbájos vagy – mondta túlzóan, a szintetikus vér palackját meglengetve –, hogy ha lefeküdnék nőkkel, akkor egy teljes hétig a tiéd lenne minden figyelmem. Tudom, hogy zavarnak a zúzódásaid, pedig csak kiemelik a szépségedet.

Nem tudtam megállni, hogy ne nevessek. Nem, amikor úgy csoszogtam, mint egy nyolcvanas, és az arcom bal fele fekete és lila volt.

– Bill Compton, mázlista egy vámpír vagy – mondta Farrell Billnek.

– Bátor és még szép is!

– Kösz, Farrell. Hol van Stan? – Meg akartam szakítani ezt a dicshimnuszt. Nemcsak azért, mert felment tőle Bill agyvize, hanem Farrell fiatal kísérője is kimondottan túl kíváncsi lett tőle. Szándékomban állt még egyszer előadni a történetemet, és csak egyszer.

– Az étkezőben – mondta az a fiatal vámpír, aki szegény Bethanyt vezette az étkezőbe, amikor a legutóbb itt jártunk. Nyilván ő volt Joseph Velasquez. Egy hetven magas lehetett, és a spanyol vérvonal okán a bőre barnás volt, és a szemei úgy sötétlettek, mint egy spanyol nemes

úrnak, míg vámpír mivoltából fakadóan a tekintetét pislogás nélkül fúrta elő're, és megvolt benne a nagy hajlandóság az azonnali pusztításra. Pásztázta a szobát, bajt keresett. Arra jutottam, hogy valamiféle fegyveres ajtónállója a vámpírtanyának. – Örülni fog, hogy láthat titeket.

A ház nagy helyiségeiben végignéztem a vámpírokat meg azt a pár halandót. Nem láttam Ericet. Kíváncsi voltam, hogy vajon visszament-e Shreveportba.

– Hol van Isabel? – kérdeztem halkan Billt.

– Isabelt büntetik – válaszolta majdnem túl halk hangon. Ennél hangosabban nem akart beszélni róla, és ha Bill így látta bölcsnek, akkor tudtam, hogy jobb lesz, ha befogom. – Árulót hozott be a tanyára, és ezért fizetnie kell.

– De hát…

– Csitt.

Az étkezőbe érve láthattuk, hogy ugyanolyan zsúfolt, mint a

nappali. Stan ugyanabban a székben ült, és gyakorlatilag ugyanabban az öltözékben, mint amit a legutóbbi találkozásunkkor láttam rajta. Felállt, amint beléptünk, és abból, ahogy ezt tette, megértettem, hogy ezzel azt fejezte ki, hogy fontosnak számítunk.

– Miss Stackhouse – mondta szertartásosan, és nagy gonddal kezet fogott velem. – Bill. – Stan végigfürkészett, az a fakókék szempár a sérüléseim egyetlen részletét sem hagyta ki. A szemüvege celluxszal volt megjavítva. Nem volt semmi, milyen tökélyre vitte Stan az álcázást. Az jutott eszembe, hogy karácsonyra küldök neki egy zsebvédő tokot.

– Mondja el kérem, hogy mi történ tegnap, ki ne hagyjon semmit – mondta Stan.

Erről óhatatlanul is Archie Goodwin jutott eszembe, ahogyan jelentést tesz Nero Wolfe-nak.

– Bill unná – mondtam abbéli reményemben, hátha megúszom az egész elbeszélést.

– Bill nem fogja nehezményezni, ha egy kissé unatkozni fog.

Sehogy sem tudtam kibújni alóla. Sóhajtottam, és elkezdtem onnan, hogy Hugó értem jött a Csendes Part Hotelbe. Az elbeszélés közben próbáltam nem említeni Barry nevét, mivel nem tudtam, hogy mit gondolna afelől, hogy megtudnák róla a dallasi vámpírok, hogy kicsoda. Csak „szállodai londinerként” emlegettem. Persze, ha akarják, megtudhatják, ki az.

Amikor ahhoz a részhez értem, hogy Gabe beküldte Hugót Farrell cellájába, aztán pedig engem próbált megerőszakolni, az ajkam feszes vigyorra húzódott. Az arcom annyira kifeszült, hogy az jutott eszembe, lehet, hogy el is reped.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte Stan Billt, mintha ott sem lennék.

– Amikor ideges… – mondta Bill.

– Ja. – Stan még komolyabban nézett rám. Felemeltem a kezem, és elkezdtem a hajamat lófarokba szedni. Bill adott a zsebéből egy hajgumit, és komoly nehézségek árán sikerült a hajamat szorosra összefognom, és így háromszor rá tudtam tekerni a gumit.

Amikor előadtam Stannek, hogyan segítettek rajtam az alakváltók, akkor előredőlt. Többet akart tudni, mint

amennyit mondtam, de neveket semmiképpen nem adhattam ki neki. Rendkívül mélyen elgondolkodott, amikor említettem, hogy a szálloda előtt tettek ki. Nem tudtam, hogy belevegyeme Ericet vagy sem; inkább teljesen kihagytam. Elvileg Kaliforniából jött. Úgy másítottam meg az elmondásomat, hogy felmentem a szobába, hogy megvárjam Billt.

Aztán elmondtam neki Godfrey-t.

őszinte elképedésemre nem úgy nézett ki, mintha felfogta volna a halálát. Megismételtette velem a történetet. Elfordult a székével, hogy másfelé nézzen, amíg beszélek. A háta mögött Bill megnyugtatólag átölelt. Amikor Stan visszafordult felénk, egy vörös foltos zsebkendővel törölgette a szemét. Szóval igaz, hogy a vámpírok tudnak sírni. És az is igaz, hogy a könnyük véres.

Vele sírtam. Godfrey halált érdemelt a sok évszázadon át elkövetett gyermekmolesztálásaiért és gyilkosságaiért. Eltűnődtem rajta, hogy vajon hány ember ülhetett börtönben olyan bűnökért, amelyeket Godfrey követett el. Azonban segített nekem, és ő hurcolta a bűntudat és bánat leghatalmasabb terhét, amivel valaha találkoztam.

– Micsoda elszántság és bátorság – mondta elismerően Stan. Egyáltalán nem volt elszomorodva, de a csodálat eluralkodott rajta. – Sírnom kell tőle. – Úgy mondta ezt nekem, hogy abból megtudtam, ezt milyen óriási tiszteletadásnak tartja. – Miután Bill azonosította Godfrey-t a múlt este, én kérdezősködtem egy

kicsit, és megtudtam, hogy egy San Franciscó-i tanyához tartozik. A vele közös tanyán osztozó társai fájdalommal fognak értesülni arról, hogy mi történt. És arról, hogy elárulta

Farrellt. No de a bátorság, amivel szavának állt, és véghezvitte a tervét! – Stan láthatóan le volt nyűgözve.

Mindenem fájt. A táskámban kotorásztam, hogy megtaláljam a kis üvegcse fájdalomcsillapítót, és két szemet a tenyerembe gurítottam. Stan intésére egy pohár vizet hozott a fiatal vámpír, amit megköszöntem, nem kis meglepetésére.

– Köszönjük a fáradozásait – mondta Stan elég váratlanul, mintha hirtelen eszébe jutott volna a jó modora. – Elvégezte a feladatot, amire felbéreltük, még többet is. Köszönjük, hogy megtalálta és időben kiszabadította Farrellt, és sajnálom, hogy olyan sok sérülést kellett elszenvednie a végrehajtás során.

Ez irtóra olyan volt, mint egy elbocsátás.

– Elnézést – mondtam a széken előrecsúszva. Bill hirtelen mozdulatot tett mögöttem, de én nem törődtem vele.

Stan megemelte ritkás szemöldökét a vakmerőségem láttán.

– Igen? A fizetési csekket postán fogjuk elküldeni a shreveporti képviselőnek, a megállapodásunknak megfelelően. Kérem, maradjon itt ma este velünk, hogy együtt ünnepeljük Farrell visszatérését.

– A megállapodásunkban az szerepelt, hogy ha annak alapján, amit én fedezek fel, bűnösnek bizonyul egy halandó ember, akkor nem a vámpírok büntetik meg, hanem a rendőrségre kerül. Hogy bíróság ítélkezzék felette. Hol van Hugó?

Stan tekintete lesiklott rólam, hogy Billre nézzen a hátam mögött. Olyan volt, mintha szavak nélkül kérdezné

tőle, hogy miért nem tudja jobban kordában tartani a tulajdonában lévő halandót.

– Hugó Isabellel van – mondta rejtélyesen Stan.

Én *nagyon* nem akartam megtudni, hogy ez mit jelent. De

becsületbeli dolog volt, hogy tisztán lássak.

– Szóval nem tartja tiszteletben a megállapodást? – kérdeztem, és tudtam, hogy milyen kihívás ez Stannek.

Lennie kellene egy olyan mondásnak, hogy büszke, mint egy vámpír. Én Stan büszkeségét piszkáltam meg. Felbőszítette az a feltételezés, hogy nem tiszteletre méltó. Majdnem hátrahőköltem, olyan rémisztő lett az arca. Igazán semmi emberi nem maradt benne egy pár pillanatra. Az ajka elemelkedett a fogáról, a szemfoga elővillant, a teste meggörbült, és úgy nézett ki, mintha meg is nyúlt volna.

Egy pillanatig így maradt, aztán kezének egy kurta mozdulatával intett, hogy menjek utána. Bill felsegített, és Stan nyomába szegődtünk, ahogy ment beljebb a házba. Vagy hat hálószobának kellett arra lennie, és mindnek csukva volt az ajtaja. Az egyik ajtó mögül szex összetéveszthetetlen hangjai hallatszottak. Megkönnyebbülésemre elhagytuk azt az ajtót. Felmentünk a lépcsőn, ami nem esett nekem valami jól. Stan egyszer sem nézett hátra, és egy pillanatra sem lassított. Pontosan olyan tempóban ment fel a lépcsőn, ahogyan járt. Megállt egy pont ugyanolyan ajtó előtt, mint a többi. Kinyitotta a zárat. Félreállt, és mutatta, hogy menjek be.

Ez olyasmi volt, amit nem akartam megtenni, jaj, nagyon nem. De meg kellett. Előrébb léptem, és benéztem.

A sötétkék padlószőnyegen kívül semmi nem volt a

szobában. Isabel a szoba egyik falánál volt megláncolva, ezüsttel persze. Hugó a másikon, szintén lánccal kikötve. Mindketten maguknál voltak, és természetes módon mindketten az ajtó felé néztek.

Isabel úgy biccentett, mintha az áruházban találkoztunk volna, habár meztelen volt. Láttam, hogy a csuklóján és a bokáján kötés van, hogy ne égesse meg az ezüst, bár a lánc így is legyengítette.

Hugó is meztelen volt. Le sem tudta venni a szemét Isabelről. Épphogy csak felém pillantott, hogy lássa, ki vagyok, mielőtt újra őt kezdte bámulni. Próbáltam nem zavarba jönni, annyira piti dolognak tűnt az akkor, de azt hiszem, hogy ez volt az első alkalom, hogy meztelen felnőtt embert láttam életemben, Bill kivételével.

Stan szólalt meg.

– Isabel nem lakmározhat belőle, holott éhes. Hugó nem élhet vele szexuális életet, holott függő. Ez a büntetésük hónapokra. Mi történne Hugóval az emberek bíróságán?

Tanakodtam. Igazából mit tett Hugó, amiért büntethető?

Csalárd fondorlattal rászedte a dallasi vámpírokat azzal, hogy a tanyájukra jött. Szó, ami szó, tényleg szerette Isabelt, de elárulta a nő compadréit. Hmm. Erre nincs törvény.

– Bepoloskázta az étkezőt – mondtam. Ez törvénybe ütköző. Legalábbis én azt gondoltam, hogy az.

– Mennyire ültetnék le érte? – kérdezte Stan.

Jó kérdés. Nem sokra, szerintem. Egy halandó bíróság még indokoltnak is tarthatja, ha valaki bepoloskázza a

vámpírok egyik törzshelyét. Felsóhajtottam, küszköd-* tem vele, hogy mit is feleljek Stannek.

– Mit tett még Hugó? – kérdezte.

– Csalárd fondorlatból elvitt a Testvériséghez… nem törvénytelen. Meg… hát, ő…

– Pontosan.

Hugó megszállott tekintetét egy pillanatra sem vette le kábelről.

Hugó gonoszságot keltett, és még segítette is, ez éppen olyan biztos, mint hogy Godfrey gonosz dolgokat követett el.

– Meddig maradnak itt? – kérdeztem.

Stan vállat vont. Három-négy hónapig. Hugó persze kap enni. Isabel nem.

– És aztán?

– Először Hugót oldozzuk el. Egy nap kezdeti előnyt hagyunk neki.

Bill keményen szorongatta a csuklómat. Nem akarta, hogy tovább kérdezősködjek.

Isabel rám nézett, és bólintott. Azt mondta ezzel, hogy szerinte így igazságos.

– Jól van – mondtam, megálljt mutatva a kezemmel. – Jól van. – Megfordultam, és lassan, óvatosan ereszkedni kezdtem a lépcsőn.

Valamiképpen csorba esett a dolgokon, de az életemért sem tudtam volna megmondani, hogy mit csinálhattam volna máshogy. Minél többet törtem rajta a fejem, annál jobban összezavarodtam. Nem vagyok hozzászokva, hogy erkölcsi vitatételeken elmélkedjek. A dolgokat megtenni vagy rossz, vagy nem.

Ez félig lefedett terület volt. Ideesett egypár dolog, mint például, hogy úgy fekszem le Bill-lel, hogy nem vagyunk házasok, vagy hogy azt mondom Arlene-nek, hogy jó a ruhája, pedig istentelenül ronda benne. Igazából nem is mehetnék Billhez. Nem törvényes. Meg aztán meg sem kért.

A gondolataim végtelen vívódásban kergetőztek a fenti szobában levő nyomorult párról. Elképedtem rajta, de sokkal jobban sajnáltam Isabelt, mint Hugót. Végtére is Hugó valóban gonoszságban volt bűnös. Isabel csak hanyagság miatt volt hibáztatható.

Volt rá bőven időm, hogy sok hasonló, sehova nem vezető eszmefuttatást végezzek, minthogy Bill eszméletlenül jól érezte magát a buliban. Ezelőtt csak egy-kétszer voltam olyan buliban, ahol emberek és vámpírok voltak vegyesen, és ez olyan összetételű társaság volt, amely még két évvel a vámpírok létének törvényes elismerése után is nyugtalanító volt. Az emberekből való nyílt lakmározás – magyarul a vérszívás – teljes-

séggel törvénybe ütköző dolog volt, és ezen a ponton el kell mondanom, hogy a dallasi vámpírszékhelyen a törvényt szigorúan betartották. Időről időre láttam párokat az emeletre felszivárogni, és egy kicsit eltűnni, de mindegyik halandó láthatóan jó egészségben jött vissza. Tudom, mert számoltam, és figyeltem.

Bill olyan sok hónapja élt már az emberek között, hogy láthatóan valódi élvezet volt neki más vámpírokkal összejönni. így aztán nagyon el volt merülve a beszélgetésbe ezzel vagy azzal a vámpírral, felidézve a húszas évek Chicagóját, vagy megvitatva a vámpírok különböző vagyoni befektetéseinek lehetőségeit világszerte. A testem olyan harmatgyenge volt, hogy csak arra voltam jó, hogy egy puha kanapén üldögéljek és bámuljak, időnként a koktélomba kortyolva. A csapos kedves fiatal férfi volt, és egy kicsit elbeszélgettünk a bárokról. Örülnöm kellett volna, hogy szabad vagyok, és nem kell a Merlotte'sban felszolgálnom, de boldogan bújtam volna az egyenruhámba és vettem volna fel rendeléseket. Nem voltam hozzászokva a hétköznapi verkli nagyobb változásaihoz.

Aztán egy nálam talán kicsit fiatalabb nő huppant le a kanapéra mellém. Kiderült, hogy a fegyveres ajtónállóként viselkedő vámpírral, Joseph Velasquezzel jár, aki előző éjjel elment Bill-lel a Testvériség központjába. A lányt Trudi Pfeiffernek hívták. Trudi sötétvörös tüsihajat viselt, az orrában, a nyelvében piercing volt, és hátborzongató volt a sminkje, a fekete rúzst beleértve. Büszkén közölte velem, hogy ezt az árnyalatot Sírmélyén Rot-hadtnak hívják. A farmerja annyira a csípőjén volt, hogy kíváncsi voltam, hogy tud fel és alá mászkálni benne. Talán azért hordta annyira lent, hogy lehessen látni a köldökpiercingjét. A pamutfelsője nagyon rövidre le volt vágva. Az a ruha, amit akkor viseltem, amikor elkapott a bacchánsnő, belesápadt volna az összehasonlításba. Szóval sok mindent le-

hetett látni Trudiból.

Amikor beszélgetett vele az ember, akkor kevésbé volt bizarr, mint ahogyan azt a külseje alapján hinni lehetett volna. Trudi egyetemista volt. Megtudtam, teljességgel törvényes lehallgatási módszer használatával, hogy azt tartja magáról, vörös posztót lenget, amikor Josephfel

találkozik. Arra jutottam, hogy a bikák nyilván a szülei lehetnek.

– Még azt is jobban viselnék, ha egy *feketével)ímék* – mondta Trudi büszkén.

Próbáltam megfelelően lenyűgözött arcot vágni.

– Eléggé rühellik a halottasdit, mi?

– Már csak így van. – Bólogatott egypárat, aztán feltűnősködve legyintett néhányat a fekete körmével. Mexikói sört ivott. – A mamám folyton azt hajtogatja, hogy nem tudnál valaki *élővel* járni? – Mindketten felnevettünk.

– Szóval mi a helyzet veled és Bill-lel? – Fel-le rángatta a szemöldökét, hogy láttassa, mennyire jelentőségteljes volt a kérdés.

– Mire gondolsz?

– Milyen az ágyban? Joseph kibaszott hihetetlen. Nem állítom, hogy meglepődtem, de kiábrándító

volt. Keresgéltem egy percet a gondolataim között.

– Örülök, hogy itt vagy – mondtam végül. Ha a közeli barátnőm, Arlene lett volna, akkor lehet, hogy kacsintok és mosolygok, de nem állt szándékomban a szexuális életemet egy vadidegennel megvitatni, és nem igazán voltam kíváncsi rá és Josephre.

Trudi elimbolygott még egy sörért, és ott maradt a csapossal beszélgetni. Megkönnyebbültségemben és fáradtságomban behunytam a szemem, és akkor éreztem, hogy a kanapé besüpped mellettem. Jobbra sandítottam, hogy lássam kiféle az új társa-

ságom. Eric. Remek.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Jobban, mint ahogy kinézek. – Ez nem is volt igaz.

– Láttad Hugót és Isabelt?

– Igen. – Az Ölembe ejtett kezemet néztem.

– Méltányos, nem gondolod?

Azt gondoltam, hogy Eric provokálni akar.

– Bizonyos értelemben igen – feleltem. – Feltéve, hogy Stan tartja a szavát.

– Remélem, neki ezt nem mondtad. – De Eric csak úgy nézett ki, mint aki jól mulat.

– Nem, nem mondtam. Nem részleteztem hosszan. Ti mind olyan átkozottul büszkék vagytok.

Csodálkozva nézett rám.

– Igen, azt hiszem, hogy ez igaz.

– Csak azért jöttél, hogy utánanézz, mit csinálok?

– Dallasba? Bólintottam.

– Igen. – Vállat vont. Jópofa mintájú rozsdabarnakék mintás póló volt rajta, és ahogy felhúzta, a válla nagyon masszívnak tűnt. – Most először adtunk kölcsön. Látni akartam, hogy simán mennek-e a dolgok anélkül is, hogy hivatalos minőségemben itt lennék.

– Gondolod, hogy tudja Stan, ki vagy? Láthatóan érdekesnek találta a gondolatot.

– Nem teljesen lehetetlen – mondta végül. – Valószínűleg ő is ezt tette volna az én helyemben.

– Gondolod, hogy ezután már fogod hagyni, hogy simán otthon legyek, és nem szállsz rám meg Billre? – kérdeztem.

– Nem. Túlságosan is hasznos vagy – felelte. – Emellett remélem, hogy minél többet találkozunk, annál jobban fogsz bírni.

– Jobban, mint a kaktusz a szárazságot? Felnevetett, de a te-

kintetét le sem vette rólam, amiből

lehetett tudni, hogy frankón mondta. A pokolba is.

– Különösen vadító vagy ebben a könnyű ruhában, így, hogy nincs rajtad alatta semmi – mondta Eric. – Azt elfogadná Bill, ha elhagynád, és a szabad akaratodból jönnél hozzám.

– Csakhogy én semmi ilyesmit nem fogok csinálni – mondtam, aztán valami más szüremlett a tudatomba.

Eric kezdett mondani még valamit, de a tenyeremmel befogtam a száját. Egyik oldalról a másikra forgattam a fejemet, próbáltam megtalálni a legjobb vételt; ennél jobban nem tudom megmagyarázni.

– Segíts felállni – mondtam.

Eric egyetlen szó nélkül felállt, és gyengéden talpra húzott. Éreztem, ahogyan a szemöldököm összeszalad.

Körülöttünk voltak. Körbevették a házat.

Az agyuk az izgalom tetőfokán pörgött. Ha Trudi nem locsog az előbb annyit, akkor meghallhattam volna őket, ahogy kúszva körbevették az épületet.

– Eric – mondtam, próbálva elkapni annyi gondolatot, amennyit csak tudtam, aztán visszaszámlálást hallottam, jaj, istenem!

– Hasra! – üvöltöttem teli torokból. Minden vámpír engedelmeskedett.

így amikor a Testvériség tüzet nyitott, csak emberek haltak meg.

8. FEJEZET

Trudiba egy méterre tőlem tépett a puskalövés.

Festett sötétvörös haja most a vörös egy másik árnyalatára változott, nyitott szeme az örökkévalóságig rám meredt. Chuck, a csapos csak megsérült, mert a bárpult felépítménye nyújtott neki némi fedezéket.

Eric rajtam feküdt. Amúgy is sajgott mindenem, úgyhogy ez igen fájdalmas volt, és kezdtem eltolni magamtól. Aztán rájöttem, hogy ha őt érik golyók, akkor minden bizonnyal túl fogja élni. Ez rólam nem mondható el. így aztán hálásan elfogadtam a fedezéket a támadás első hullámának rettenetes perceiben, amikor a karabélyok, puskák és pisztolyok újra és újra tűz alá vették a kertvárosi villát.

A szememet ösztönösen lehunytam, míg a fölindulás tartott. Üvegszilánk záporozott, vámpírok morogtak, emberek sikoltoztak. A lárma teljesen kikészített, csakúgy, mint a mindent elsöprő érzelmi hullámok, amelyek a végtelenségig felzaklatott agyakból árasztottak el. Amikor kezdett kicsit alábbhagyni, akkor felnéztem Eric szemébe. Hihetetlen, de izgatott volt. Rám mosolygott.

– Tudtam, hogy egyszer rád fogok feküdni valahogy – mondta.

– Megpróbálsz feldühíteni, hogy megfelejtkezzem róla, hogy halálra vagyok rémülve?

– Nem, csak kihasználom az alkalmat. Megvonaglottam, hogy megpróbáljak kikerülni alóla,

mire azt mondta:

– Jaj, ezt csináld még egyszer. Rettentő jó érzés volt.

– Eric, az a lány, akivel az imént beszélgettem, itt fekszik tőlünk alig egy méterre, és a fejéből hiányzik egy darab.

– Sookie – mondta hirtelen elkomolyodva Eric. – Én már pár száz éve halott vagyok. Hozzászoktam. De ebben a lányban még pislákol az élet. Egy kicsi szikra. Akarod, hogy áthozzam?

A döbbenettől meg sem tudtam szólalni. Hogyan dönthetnek én egy ilyen dologban?

Aztán újra megszólalt, míg én gondolkodtam:

– Elment.

Míg Ericet bámultam, azalatt beállt a teljes csönd. A házban az egyetlen hang Farrell sebesült fiúja felől jött, aki zokogott. Kintről elhúzó autók távolodó zaja hallatszott, amint a kertvárosi utcákon sietve távoznak fel és le. A támadásnak vége volt. Úgy tűnt, hogy csak nehézségek árán tudok levegőt venni, és rájönni, hogy mit is csináljak most. Biztos, hogy lennie kellett valaminek, valami dolognak, amit tennem kell?

Olyan közel kerültem a háborúhoz, mint életemben soha.

A szobát megtöltötte a túlélők jajveszékelése és a vámpírok dühös vonyítása. A levegőben hópehelyként szállingóztak a székek és kanapék tömőanyagának apró foszlányai. Mindent üvegszilánkok borítottak, és az éjszakai forróság beáradt a szobába. Néhány vámpír máris üldözőbe vette a támadókat, és ahogy észrevettem, Joseph Velasquez is köztük volt.

– Nincs kifogásom további maradásra – mondta Eric gunyoros sóhajjal, és felemelkedett rólam. Végignézett magán. – Az ingem mindig tönkremegy, ha veled vagyok.

– A francba, Eric. – Ügyetlen kapkodással térdeltem fel. – Te vérzel. Eltaláltak. Bill! Bill! – A hajam a vállam fölött röpködött, ahogy a szobát kutatva ide-oda forogtam. Amikor utoljára láttam, akkor egy fekete hajú vámpírnővel beszélgetett, akinek a homloka közepére olyan ívben futott össze a haja vonala, mint amilyennek a távolban repülő sirály szárnyai látszanak. Engem valahogy Hófehérkére emlékeztetett. Most térden állva láttam, hogy ez a vámpírnő kiterülve fekszik az ablak

mellett. Valami kitüremkedett a mellkasából. Az ablakkeretet puskalövés érte, és a fa szilánkjai a szobába repültek. Az egyik ilyen darab belefúródott, és végzett vele. Billt nem láttam sem az élők, sem a holtak között.

Eric levette az átázott ingét, és a vállára nézett.

– A golyó itt van a seb felszínénél, Sookie – mondta Eric összeszorított foggal. – Szívd ki.

– Mi? – meredtem rá döbbenten.

– Ha nem szívod ki, akkor bele fog nőni a húsomba. Ha enynyire kényes vagy, akkor szerezz egy kést, és vágd ki.

– Erre én képtelen vagyok. – A bulizós kistáskámban volt egy bicska, de fogalmam sem volt, hogy hova tettem le, és nem tudtam annyira összeszedni a gondolataimat, hogy rájöjjek.

Felhúzta az ajkát, hogy lássam a fogát.

– Ezt a golyót miattad kaptam. Te meg kiveheted miattam. Nem vagy gyáva.

Nyugalmat erőltettem magamra. A félredobott inget használtam törlőrongynak. A vérzés már enyhülőben volt, és a feltépett húsban tátongó sebbe nézve láttam a golyót. Ha olyan hosszú körmöm lett volna, mint Trudi-nak, ki tudtam volna venni, de az ujjam rövid, és az ujj-hegyem gömbölyded volt, a körmömet pedig tövig vágtam. Lemondó sóhajt hallattam.

Az a kifejezés, hogy foggal-körömmel, ebben az esetben egy cseppet sem tért el a valóságtól.

Eric mélyen felnyögött, ahogy szívtam a sebet, és éreztem, hogy a golyó a számba ugrik. Igaza volt. A szőnyeg ennél foltosabb aligha lehetett volna, ezért aztán, habár igazi barbárnak éreztem tőle magam, a földre köptem a golyót a számba gyűlt vér javával együtt. Azonban valamennyit óhatatlanul is lenyeltem belőle. Eric válla máris gyógyulni kezdett.

– A szobát áthatja a vérszag – suttogta.

– Na tessék – mondtam felnézve. – Ez volt a legguszt ustala-

nabb, amit…

– Véres a szád. – A tenyerébe vette az arcomat és mggcsókolt.

Nehéz viszonzatlanul hagyni azt a csókot, amit ennek a művészetének a nagymestere ad. És lehet, hogy megengedhettem volna magamnak, hogy élvezzem is – na jó, hogy jobban is élvezzem –, ha nem aggódtam volna annyira Bill miatt; mert nézzünk szembe a ténnyel, ha a halál szele megérint, annak megvan a maga hatása. Ilyenkor szeret az ember megbizonyosodni róla, hogy tényleg él, és bár a vámpírok nem élnek, úgy tűnik, náluk sem enyhébb ez a jelenség, mint az embereknél, továbbá Eric libidója felszökött a szobában lévő vértől.

Csakhogy én aggódtam Billért, és nagyon megrázott az erőszakkal való találkozás, így egy hosszú, forró perc után, amikor elfelejtkeztem a körülettem levő borzalomról, hátrahúzódtam. Most már Eric szája is véres volt. Lassan körbenyalta.

– Menj, keresd meg Billt – mondta rekedt hangon. Még egyszer a vállára néztem, és láttam, hogy a seb

kezd összehúzódni. Felvettem a golyót a földről, azon vértől ragacsosan, ahogy volt, és Eric ingének egy lehasított darabjába csavartam. Abban a percben úgy tűnt, hogy jó lesz emlékeztetőül. Igazán nem tudom, hogy mit is gondoltam. A szoba padlóján még mindig ott hevertek a sebesültek és a halottak, de az életben maradtak legtöbbjén már segítettek az emberek, vagy az a két vámpír, aki nem csatlakozott az üldözőkhöz. Sziréna hallatszott a távolból.

A szép bejárati ajtó csupa hasadás és lyuk volt. Oldalra álltam, amikor kinyitottam, arra az esetre, ha az udvarban lenne még egy magányos önkéntes rendfenntartó, de semmi nem történt. Kikukucskáltam az ajtókeret mellett.

– Bill? – kiáltottam. – Jól vagy?

Rögtön láttam, amint visszalépett az előkertbe, hogy kifeje-

zetten pirospozsgás.

– Bill – mondtam, és öregnek, elkeseredettnek és végtelenül levertnek éreztem magam. A gyomromat felfordította a tompa iszony, ami valójában nem volt más, mint mélységes csalódás.

Bill megtorpant.

– Ránk lőttek, és néhányunkat megölték – mondta. A szemfoga felcsillant a szájában és halványan világított izgalmában.

– Éppen most öltél meg valakit.

– Hogy megvédelmezzem magunkat.

– Hogy bosszút állj.

Az én megítélésem szerint a kettő között egyértelműen nagy különbség volt abban a percben. Úgy tűnt, hogy Bill összezavarodik.

– Még csak azt sem vártad meg, hogy megnézd, én jól vagyok-e – mondtam. Aki egyszer vámpír, az is marad. A farkasnak nem kell berket mutatni. Kutyából nem lesz szalonna. A fülembe csengett minden egyes intés, amit valaha is hallottam az otthonom meleg, elhúzott kiejtésén.

Megfordultam, hogy visszamenjek a házba, és elfelejtkezve a vértócsákról, káoszról és felfordulásról úgy lépdeltem befelé, mintha mindennap látnék ilyesmit. Volt olyan is, amit hiába láttam, fel sem fogtam, egészen a

következő hétig, amikor az agyam hirtelen visszaidézett – valamilyen látványt: egy szétzúzott koponya közeli képét vagy egy bugyogó artériáét. Abban a pillámban egy dolog volt fontos, hogy megtaláljam a táskámat. A második helyen volt, ahol kerestem. Mialatt Bill a sebesültek körül nyüzsgött, hogy ne kelljen beszélnie velem, én szépen kisétáltam, és a bérelt autóba ülve az aggályaim ellenére elindultam. Ebben a házban lenni rosz-szabb volt, mint amennyire a nagyvárosi forgalomtól féltem. Pont akkor hajtottam el a háztól, mielőtt még a rendőrség oda ért.

Pár sarok után megálltam egy könyvtár előtt, és a kesztyűtartóból előkotortam egy térképet. Bár kétszer annyi ideig tartott, mint kellett volna, mivel az agyam szinte megbénult a megrázkódtatásoktól, nagy nehezen kisilabizáltam, hogyan jutok ki a reptérre.

Mert oda mentem. Követtem az AUTÓBÉRLÉS táblákat, és beálltam a parkolóba, a kulcsokat bennehagy-tam, én pedig eljöttem. Szereztem egy helyet a legközelebbi shreveporti gépre, amely még abban az órában indult. Hálát adtam az istennek, hogy nálam volt a hitelkártyám.

Mivel ilyet még soha nem csináltam, beletelt egy-két percbe, míg rájöttem, hogyan használjam a nyilvános telefont. Óriási mázlim volt, hogy sikerült elérnem Jasont, aki azt mondta, hogy kijön értem a reptérre.

Kora reggel már otthon voltam az ágyamban.

Másnapig nem kezdtem sírni.

9. FEJEZET

Már azelőtt is előfordult, hogy veszekedtünk Bill-lel. Voltam már torkig korábban is, elegem volt a vámpíros-diból, amelyhez meg kellett tanulnom alkalmazkodni, és amelybe féltem még jobban belekerülni. Volt, hogy egy ideig csak halandók társaságát kívántam.

Úgyhogy több mint három hétig pontosan ezt tettem. Nem hívtam fel Billt, és ő sem hívott engem. Azt tudtam, hogy visszajött Daliásból, mert a bőröndömet otthagyta a tornácomon. Amikor kipakoltam, az oldalzsebbe csúsztatva találtam egy fekete bársony ékszeres dobozkát. Azt kívántam, bárcsak meg tudnám állni, hogy kinyissam, de nem ment. A dobozban egy topáz fülbevaló és egy kis cedi volt, amire az volt írva, hogy a galambszürke ruhádhoz. Ez a galambszürke trikóruhámat jelenthette, amit a vámpírok villájában viseltem. Nyelvet öltöttem a dobozra, és még aznap délután átmentem kocsival Bill házához, hogy bedobjam a postaládájába. Végre belevágott, és vett nekem ajándékot, erre meg vissza kell adnom.

Még csak meg sem próbáltam „meghányni-vetni magamban a dolgokat”. Arra gondoltam, hogy az agyam egy idő után majd kitisztul, és akkor tudni fogom, mit tegyek.

Kiolvastam a lapokat. A dallasi vámpírok és a halandó barátaik mostanra mártírok lettek, ami valószínűleg a legteljesebb mértékben megfelelt Stannek. A „dallasi éjféli mészárlást” minden újságban a gyűlölet-bűntett tökéletes példájaként mutatták be. A törvényhozásra nagy nyomás nehezedett, hogy elfogadjon egy csomó törvényt, amit azonban írásba már soha nem fog foglalni, de az emberek jobban érezték magukat tőle, hogy megtehetnék. Olyan törvények voltak ezek, amelyek lehetővé tették, hogy vámpírtulajdonban levő épület szövetségi

védelmet kapjon, vagy hogy a vámpírok is betölthessenek választáshoz kötött hivatalokat (bár azt még senki nem javasolta, hogy indulhassanak szenátusi tagságért vagy képviselőségért). Még egy olyan javaslat is született a texasi törvényhozásban, hogy jelöljenek ki egy hivatalos, állami vámpír hóhért. A végén Garza szenátort idézték.

– A vámpírharapás következtében beállott halálról úgy tartják, hogy legalább fájdalommentes, emellett a vámpírnak táplálékforrásul szolgál.

Lett volna mit mondanom Garza szenátornak. A vámpírharapás csak akkor volt kellemes, ha a vámpír is úgy akarta. Ha nem delejezett meg előtte, akkor egy komoly vámpírharapás (szemben a szerelmes harapdálás-sal) pokolian fájt.

Kíváncsi voltam, hogy ennek a Garza szenátornak

van-e valami köze Limához, de Sam azt mondta, hogy a Garza név olyan átlagos név a Mexikóból származó családok között, mint a Smith az angol ajkú amerikaiak között.

Sam nem kérdezte meg, hogy miért érdekel. Ettől egy kicsit mellőzöttnek éreztem magam, mert hozzá voltam szokva ahhoz az érzéshez, hogy fontos vagyok neki. De ezekben a napokban előfordult, hogy teljesen kitöltötte a gondolatait a munka. Arlene azt mondta, hogy az ő tippje az, hogy találkozgat valakivel. Ez volt az első eset, legalábbis egyikünk sem emlékezett korábbira. Bárki volt is a lány, egyikünk sem találkozott vele, ami már önmagában is elég furcsa volt. Próbáltam neki mesélni a dallasi alakváltókról, de csak mosolygott, és keresett valami kifogást, hogy mit is kell csinálni inkább.

A bátyám, Jason beugrott hozzám egyszer ebédelni. Ez a dolog már nem volt már ugyanaz, mint amikor még élt a nagyanyám. A nagyi hatalmas lakomát terített volna elénk az asztalra ebédidőben, aztán meg csak szendvicset vacsoráztunk. Akkoriban kimondottan sűrűn járt át Jason, a nagyi remek szakács

volt. Fasírttal meg krumplisalátával kínáltam (habár nem mondtam meg neki, hogy bolti), meg csináltam egy kis barackos teát, ami nagy szerencse volt.

– Mi van veled meg Bill-lel? – kérdezte kertelés nélkül, amikor végzett. Útban vissza a reptérről megállta a kérdezősködést, ami jó volt.

– Begurultam rá – feleltem.

– Miért?

– Megszegte, amit ígért – mondtam. Jason nagyon

igyekezett, hogy a nagy bátyus szerepét jól adja, és ne-ksm azon kellett volna igyekeznem, hogy elfogadjam a törődést ahelyett, hogy mérges leszek. Úgy tűnt nekem, és már nem először, hogy meglehet, hogy kimondottan lobbanékony természetem van. Bizonyos körülmények között. A hatodik érzékemet nagyon elzártam, így aztán tényleg csak azt hallottam, amit Jason hangosan kimond.

– Látták odaát Monroe-ban. Nagy levegőt vettem.

– Valaki mással volt?

– Igen.

– Kivel?

– Nem fogod elhinni. Portia Bellefleurrel.

Nem lehettem volna jobban meglepve akkor sem, ha Jason azt mondja, hogy Bill Hillary Clintonnal jár (holott ha valaki, akkor Bill *igazán* demokrata volt). Úgy bámultam a bátyámra, mintha váratlanul bejelentette volna, hogy ő a sátán. Az egyetlen, ami közös volt bennem és Portia Bellefleurben, a születési hely, a nő-neműség és a hosszú haj volt.

– Hát – mondtam kiürült hangon. – Nem tudom, hogy feldühítsem-e magam, vagy nevessek. Szerinted mi ez?

Ugyanis ha valaki értett a férfi-női dolgokhoz, az Jason volt. Legalábbis férfiszemmel tudta nézni.

– Portia az ellentéted – mondta túlzott óvatossággal. – Min-

den értelemben, ami csak eszembe jut. Sokat tanult lány, aki, azt hiszem, talán lehetne úgy mondani, hogy

úri körökből származik, és ügyvéd. A tetejébe az öccse zsaru. Hangversenyekre, meg ilyen francokra járnak.

Könny marta a szemem. Én is elmentem volna Bill-lel hangversenyre, ha egyszer is hívott volna.

– Másfelől te okos vagy, csinos és hajlandó vagy elfogadni a kis ügyeit. – Nem voltam benne teljesen biztos, hogy pontosan tudom, hogy mit értett ezen Jason, és arra jutottam, hogy jobb, ha meg sem kérdezem. – De az már biztos, hogy nekünk semmi közünk az arisztokráciához. Kocsmában dolgozol, a bátyád meg egy útépítőmunkás-csoportnál. – Jason félszegen mosolygott rám.

– Mi is élünk itt azóta, mint a Bellefleurök – mondtam, és próbáltam nem túl morcosnak tűnni.

– Én tudom, te is tudod. És Bill is biztosan tudja, hiszen akkor ő már élt. – Az már egyszer igaz.

– Mi lett az Andy ellen indított üggyel? – kérdeztem.

– Még nem vádolták meg semmivel, de városszerte terjed mindenféle pletyka erről a szexklub dologról. Lafayette annyira örült, ha kérdezték, nyilvánvaló, hogy jó pár embernek említette. Azt mondják, hogy mivel a klub legfontosabb szabálya az „egy szót sem!” volt, La-fayette-et a lelkes áradozása miatt csinálhatták ki.

– Szerinted?

– Szerintem ha bárki csinálna szexklubot Bon Temps környékén, annak engem hívnia kellene – felelte halál-komolyan.

– Igazad van – mondtam, és újra szembesültem vele, hogy milyen érzékeny is tudott lenni Jason. – Te lennél az első a listán. – Miért nem gondoltam erre előbb? Nemcsak azért, mert olyan híre volt, mint aki sok lepedőt összegyűrt már, de emellett nemcsak nagyon jóképű, de aőtlen is volt.

– Az egyeden, amire gondolni tudok – mondtam lassan –, hogy Lafayette meleg volt, jól tudod.

– És?

– És talán ez a klub, már ha létezik, csak olyan embereket fogad, akiknek ez nem gond.

– Na látod, ebben igazad lehet – mondta Jason.

– Igen, te kis homofób. Jason mosolyogva vállat vont.

– Mindenkinek lehet gyenge pontja – mondta. – Aztán meg tudod, egész normálisan járunk Lizzel. Szerintem mindenki láthatja, akinek van egy csepp esze, hogy Liz nem az a típus, aki közös szalvétát használna másokkal, nemhogy közös fiút.

Igaza volt. Liz családja közismerten a végletekig tartotta magát a sem kölcsönkérni, sem kölcsönadni elvéhez.

– Van még mit faragni rajtad, bátyó – mondtam inkább az ő hiányosságaira utalva, semmint Liz felmenőiére. – Meg aztán sok rosszabb dolog van, mint melegnek lenni.

– Mint például?

– Rosszabb a tolvaj, az áruló, a gyilkos, az erőszakte-vo…

– Jól van, jól van, megértettem.

– Remélem, hogy tényleg. – A nézeteltéréseink nagyon elszomorítottak, de akárhogy is, szerettem Jasont, ő volt minden, ami még megmaradt nekem.

Még aznap éjjel láttam Billt Portiával. Egy pillanatra

láttam őket együtt Bill autójában, amikor a Clairbone úton hajtott. Portia fejjel Bill felé fordult, és beszélt; Bill egyenesen maga elé nézett, kifejezéstelen arccal, amennyire meg tudtam mondani, ők nem láttak engem. Éppen eljöttem a bankautomatától, munkába menet.

Hallani felőle, és a saját szemeddel látni, bizony két nagyon különböző dolog. Úgy éreztem, hogy a düh rohamként támad rám, akkor értettem meg, hogy mit érezhetett Bill, amikor látta meghalni a barátját. Legszívesebben megöltem volna valakit.

Csak abban nem voltam biztos, hogy kit ölnék meg.

Andy a bárban volt aznap este, Arlene asztalainak egyikénél ült. Örültem, Andy ugyanis rosszul nézett ki. Nem volt megborotválkozva, a ruhája meg gyűrött volt. Elmenőben odajött hozzám, és megcsapott a piaszag.

– Szerezd vissza – mondta. A hangjából sütött a harag. – Szerezd vissza az átkozott vámpírt, hogy leszálljon a nővéremről.

Nem tudtam, hogy mit mondjak Andy Bellefleurnek. Csak bámultam utána, míg kitámolygott a kocsmából. Átvillant az agyamon, hogy az emberek már nem csodálkoznának annyira, ha azt hallanák, hogy egy holttestet találtak a kocsijában, mint pár héttel ezelőtt.

Következő este szabad voltam, az idő meg eléggé lehűlt. Péntek volt, és hirtelen elegem lett az egyedüllétből. Úgy határoztam, hogy elmegyek a gimis focimeccsre. Olyan időtöltés volt ez Bon Tempsban, amin az egész város részt vett, aztán a meccseket hétfő reggel a város minden üzletében alaposan kitárgyalták. A meccset felvételről kétszer vetítették le a helyi tévécsatornán, és

azokból a fiúkból, akik ígéretes labdazsonglőrök voltak, sajnálatos módon nem volt túl sok.

A meccsen nem jelenhetett meg úgy az ember, mint akit úgy szalasztottak valahonnan.

A hajamat összefogtam egy gumival, és hajsütő vassal besütöttem a copfomat, így a vállamra nagy loknikban omlott le hátul. A zúzódásaim eltűntek. Teljes sminket csináltam, annyira, hogy még szájkontúrceruzát is használtam. Fekete pamutnadrágot meg egy fekete-piros pulcsit vettem fel. A magas szárú fekete bőrcipőmet húztam fel, és betettem az aranykarika fülbevalómat. A hajgumira egy fekete-piros masnit tűztem, hogy eltakarjam. (Na vajon, mi lehet az iskolánk csapatának a szí-

ne?)

– Egész jó – mondtam, a tükörben szemlélve a készet. – Egész *állati* jó. – Felkaptam a fekete dzsekimet meg a táskámat, és beautóztam a városba.

A lelátó tele volt ismerőssel. Egy tucat hang kiáltott oda, egy tucatnyian mondták, hogy milyen csinos vagyok, a gond csak az volt… rettentő boldogtalan voltam. Ahogy rájöttem erre, azonnal mosolyt erőltettem az ábrázatomra, és körülnéztem, hogy ki mellett üljek.

– Sookie, Sookie! – Tara Thornton, az egyik a kevés gimis jó barátnőim közül kiabált magasról, a lelátó tetejéről. Csinált egy fantasztikus hívogató mozdulatot, én meg elkezdtem felkaptatni. Útközben még szót váltottam ezzel-azzal. Mike Spencer, a temetkezési vállalat igazgatója is ott volt, a kedvenc westernszerkójában, meg a nagyanyám barátnője, Maxine Fortenberry, és az unokája, Hoyt, aki meg Jason haverja volt. Láttam Sid

Matt Lancastert, az ügyvédet, a felesége mellett bebugyolálkozva.

Tara a vőlegénye, Benedict Tallie mellett ült, akit nem véletlenül „Tojásnak” hívtak. Velük volt Benedict legjobb barátja, JB du Rone. Amikor megláttam JB-t, emelkedni kezdett a hangulatom, csakúgy, mint az elfojtott libidóm. JB akár egy romantikus könyv borítójára is kerülhetne, annyira helyes. Sajnos egy csepp ész sem szorult belé, ahogy azon a pár szál randinkon rájöttem. Gyakran gondoltam, hogy alig kellene gondolatpajzzsal bíbelődnöm, ha JB-vel lennék, mert nincsenek gondolatai, amiket meghallhatnék.

– Sziasztok, hogy vagytok?

– Istenien! – mondta Tara, a bulizós csaj arckifejezésével az arcán. – És te? Irdatlan régen nem találkoztunk! – Tara sötét haját rövid apródfrizurára vágatta, és a rúzsával tüzet lehetett

volna gyújtani, olyan égővörös volt. Törtfehérbe és feketébe öltözött, meg volt rajta egy piros sál, hogy mutassa, melyik is a csapata. Tojással közösen ittak valamit egy olyan papírpohárból, amit a stadionban lehetett venni. Szeszt öntöttek bele; ott is lehetett érezni a whiskey szagát, ahol én álltam.

– Húzódj csak arrébb, JB, hadd üljek melléd – mondtam ugyanolyan mosollyal.

– Persze, Sookie – mondta, és úgy tűnt, nagyon boldog, hogy találkoztunk. Ez volt JB egyik elbűvölő tulajdonsága. Továbbá a hibátlan fogsor, a tökéletesen egyenes orr, az annyira férfias, ugyanakkor csinos arc, hogy oda akart nyúlni az ember, hogy megcirógassa, a széles mellkas és a keskeny csípő. Talán már nem olyan keskeny, mint régebben, de végtére is JB emberből van, ami jó dolog. Letelepedtem JB és Tojás közé, aki nyájasan mosolyogva fordult hozzám.

– Iszol egyet, Sookie?

Nem nagyon szoktam inni, minthogy nap mint nap látom, hogy mit eredményez.

– Nem, köszönöm – válaszoltam, – Hogy vagy, Tojás?

– Jól – mondta rövid tanakodás után. Többet ivott, mint Tara. Többet ivott, mint kellett volna.

Közös barátokról és ismerősökről beszélgettünk a kezdő rúgásig, ami után az egyetlen beszédtéma a meccs volt. *A* meccs, általánosságban, mert az elmúlt ötven év minden egyes játéka része a Bon Temps-i kollektív emlékezetnek, és az aktuális meccset mindig összehasonlították az összes régi meccsel, az aktuális játékosokat pedig az összes valaha volt játékossal. Igazából élveztem is az alkalmat, mert sikerült a gondolatpajzsolást olyan szintre fejlesztenem, hogy úgy tudtam tenni, mintha az emberek pontosan azok lennének, mint akiknek mondják magukat, mert egyáltalán nem hallgattam a gondolataikba.

JB egyre szorosabban és szorosabban ölelt magához, miután bőségesen záporoztatta bókjait a hajamról és az alakomról. JB anyja már idejekorán kiokosította a fiát, hogy a megbecsült nők a boldog nők, és ezzel az egyszerű filozófiával JB egy darabig tartani tudta magát.

– Emlékszel arra a doktornőre a kórházban, Sookie? – kérdezte hirtelen a második negyed alatt.

– Igen, Sonntag doktornő. Az özvegy. – Fiatal volt

még özvegynek, és még fiatalabb orvosnak. Én mutattam be JB-nek.

– Jártunk egy ideig. Én és egy orvos – mondta csodálkozva.

– Nahát, de jó. – Én is nagyon reméltem. Úgy tűnt nekem, hogy dr. Sonntag biztosan hasznát venné annak, amit JB nyújthat, és JB-nek szüksége volt… nos, szüksége volt valakire, aki vigyáz rá.

– De aztán visszahelyezték Baton Rouge-ba – válaszolta. Kissé lesújtottnak láttam. – Azt hiszem, hogy hiányzik. – Egy egészségügyi szolgáltató hálózat megvette a mi kis kórházunkat, és a sürgősségi osztályra négy hónapos időtartamra jöttek dolgozni az orvosok. JB szorosabban fogta át a vállam. – De azért eszméletlenül jó veled találkozni – biztosított.

Egyem a szívét. – JB, elmehetnél Baton Rouge-ba, hogy meglátogasd – javasoltam. – Miért nem mész?

– ő orvos. Nincs sok szabadideje.

– A te kedvedért szabaddá tenné magát.

– Azt hiszed?

– Hacsak nem totál idióta – mondtam.

– Lehet, hogy ezt kéne. Egyik este beszéltünk telefonon. Azt mondta, hogy bár ott lennék vele.

– Ez elég határozott utalás volt, JB.

– Szerinted?

– Biztosra veszem. JB felélénkült.

– Akkor holnap összehozom, hogy elautózzak Baton Rougeba – válaszolta. Puszit nyomott az arcomra. – Jó kedvre derítettél, Sookie.

– Te is engem, JB. – Én a szájára adtam gyors, könnyű puszit.

Akkor láttam meg Billt, aki lyukat bámult belém.

A mellettünk levő szektorban ült Portiával, majdnem a lelátó aljánál. Derékból hátrafordult, és felfelé nézett rám.

Ha elterveztem volna, akkor sem sikerülhetett volna jobban. Csodálatosan nagy ívű „szívasd meg" pillanat volt.

Mégis lőttek neki.

Ugyanis nagyon akartam Billt.

Elfordítottam a tekintetemet, JB-re mosolyogtam, és egész idő alatt nem akartam mást, csak hogy találkozzam Bill-lel a lelátók alatt, és ott és akkor mindjárt szexeljek vele. Azt akartam, hogy húzza le a nadrágomat, és kerüljön mögém. Azt akartam, hogy olyat tegyen velem, amitől nyögdécselek.

Annyira megleptem magamat, hogy nem tudtam, mihez kezdjek. Éreztem, hogy az arcom lassan elvörösödik. Még a műmosoly sem ment.

Egy perc múltán már beláttam, hogy ez már majdnem vicces. Olyan konvencionálisan neveltek fel, amennyire a szokatlan fogyatékosságom mellett csak lehetett. Természetesen, mivel képes voltam gondolatot olvasni, elég hamar szembesültem az élet dolgaival (és gyerekként nem tudtam kizárni semmit, ami felém jött). Mindig azt gondoltam, hogy a szex nagyon érdekes valami, habár ugyanezen fogyatékosságom miatt tudtam meg oly sok mindent elméletben, ami aztán visszatartott az elmélet gyakorlati alkalmazásától.

Végül is, nehéz igazán úgy feloldódni a szexben, hogy tudod, hogy a partnered azt kívánja, hogy bár inkább Tara Thornton (például) lennél, vagy reménykedik benne, hogy

eszedbe jutott óvszert hozni, vagy kritizálja a testrészeidet. A sikeres szexhez arra kell koncentrálni, amit a partnered csinál, így nem zökkenthet ki, hogy mire is gondolhat.

Bill-lel egyetlenegy dolgot sem hallhattam. Továbbá annyira tapasztalt, annyira gyengéd volt, teljesen átadta magát annak, hogy minden a legjobb legyen. Úgy tűnt, én legalább annyira függő voltam, mint Hugo.

A meccs hátralévő részét úgy ültem végig, hogy csak mosolyogtam és bólogattam, amikor indokoltnak tűnt, igyekeztem, hogy ne nézzek se lefelé, se a balomra, és a szünetben tartott műsor után rájöttem, hogy egy árva számot sem hallottam, amit a zenekar játszott. Még Tara unokatestvérének mazsorettpálcás magánszámát sem fogtam fel. Ahogy a tömeg a parkoló felé hömpölygött lassan a Bon Temps-i Sólymok 28:18-as győzelme után, beleegyeztem, hogy hazafuvarozom JB-t. Tojás addigra kijózanodott már egy valamelyest, így nagyjából biztos voltam benne, hogy nem lesz bajuk Tarával, de megkönnyebbülten láttam, hogy Tara ül a volán mögé.

JB a belvároshoz közel, egy ikerház egyik felében lakott. Nagyon édesen invitált be magához, de azt mondtam neki, hogy haza kell mennem. Erősen átöleltem, és javasoltam, hogy hívja fel Sonntag doktornőt. A keresztnevét még mindig nem tudtam.

JB azt felelte, hogy fel fogja, csak hát nála soha nem lehetett tudni.

Amikor a bejárati ajtó zárját nyitottam, Bill jött elő a * sötétségből. Egyetlen szó nélkül megragadta a karomat, maga felé fordított, és megcsókolt. Egy perc múlva már az ajtóhoz préselődve álltunk, Bill teste ritmikusan hullámzott rajtam. Egyik kezemmel hátranyúltam, matattam a zárral, és a kulcs végre elfordult. Bebotladoztunk a házba, és ő arccal a kanapé felé fordított. Én megmarkoltam a támláját, és éppen, ahogy elképzel-

tem, lehúzta a nadrágomat, és belém hatolt.

Rekedtes hangot hallattam, olyat, ami még soha nem tört elő a torkomból. Bill ugyanilyen ősi hangokat adott ki. Nem is gondoltam rá, hogy megpróbáljak egy szót is kiejteni. Bill keze a pulcsim alatt volt, a melltartóm két darabban. Bill kérlelhetetlen volt. Kis híján összerogytam, miután először elélveztem.

– Ne – morogta, amikor ernyedni kezdtem, és tovább döfködött. Aztán fokozta a tempót, én már majdnem zokogtam, aztán elszakadt a pulcsim, és a foga a vállamat kereste. Valami mélyről jövő, rettenetes hangot adott, és aztán, hosszú másodpercek múlva, vége lett.

Úgy ziháltam, mintha rövidtávú síkfutás után lettem volna, és Bill is reszketett. Anélkül fordított maga felé, hogy a slicce bezárásával bajlódott volna, és a fejét megint a vállam fölé hajtotta, hogy lenyalogassa a kis sebet. Amikor már nem vérzett, és kezdett összehúzódni, nagyon lassan levett rólam minden holmit. Lejjebb tisztogatott; feljebb csókolt.

– Rajtad van a szaga – ennyit mondott összesen. Azon igyekezett, hogy eltüntesse azt a szagot, és a magáéval helyettesítse.

Aztán a hálószobában voltunk, és jutott rá egy másodpercem, hogy örüljek annak, hogy aznap reggel tiszta ágyat húztam, mielőtt újra a szám fölé hajolt volna.

Ha addig voltak is kétségeim, mostanra elpárologtak. Nem feküdt le Portia Bellefleurrel. Azt nem tudtam, hogy mit akar tőle, de nem volt vele rendes kapcsolata. Alám csúsztatta a karját, és olyan szorosan átölelt, amennyire csak lehetséges volt, a nyakamba fúrta az arcát, markolászta a csípőmet, az ujjait végigfuttatta a combomon és a térdhajlatomba csókolt. Lubickolt bennem.

– Tárd szét nekem a combodat, Sookie – suttogta azon a sötét, hűvös hangján, és én megtettem, ö újra tettre kész volt, és

durván használta, mintha bizonyítani akarna valamit.

– Finoman – szólaltam meg először.

– Nem megy. Túl sok idő telt el, legközelebb finoman csinálom majd, esküszöm – mondta, és végignyalt az állcsontomon. A szemfoga a nyakamat súrolta. Agyar, nyelv, száj, férfiasság; olyan volt, mintha a tasmán ördöggel szeretkeztem volna. Mindenhol ott volt, mindenhol kapkodott.

Mire ernyedten rám borult, én is kimerültem. Megemelkedett, hogy mellém feküdjön, az egyik lábát átvetette rajtam, karja keresztben feküdt a mellkasomon. Ezzel az erővel elővehetett volna egy billogvasat, hogy azzal csinálja, habár azt nem találtam volna mulatságosnak.

– Jól vagy? – mormolta.

– Azt leszámítva, hogy párszor betonfalnak ütköztem – mondtam határozatlanul.

Mindketten álomba zuhantunk egy kis időre, habár „ Bill előbb felébredt, mint éjjel mindig.

– Sookie – mondta halkan. – Drágám, ébredj.

– Ó – mondtam, lassan visszanyerve az öntudatomat. Hetek óta most először ébredtem azzal a ködös meggyőződéssel, hogy a világ dolgai rendben vannak. Lassan kiábrándulva jöttem rá, hogy a dolgok távolról sincsenek rendben. Kinyitottam a szemem. Bill ott volt pont fölöttem.

– Beszélnünk kell – mondta, a hajamat hátrasimogatva az arcomból.

– Akkor beszéljünk. – Már magamnál voltam. Nem a szexet bántam meg, azt bántam, hogy meg kell beszélnünk a kettőnk közötti nézeteltéréseket.

– Elragadtattam magam Dallasban – kezdett bele hirtelen. – A vámpírok el szokták, amikor a vadászat lehetősége olyan nyilvánvalóan adja magát. Megtámadtak minket. Jogunk van leteríteni azokat, akik meg akarnak ölni.

– Ez visszatérés a törvény nélküli időbe – mondtam.

– Csakhogy a vámpírok vadásznak, Sookie. Ilyen a természetünk – mondta nagyon komolyan. – Mint a leopárdok, mint a farkasok. Mi nem vagyunk emberek. Tudjuk tettetni, hogy azok vagyunk, amikor megpróbálunk közöttük élni… a te társadalmadban. Néha vissza tudjuk idézni, hogy milyen is volt közöttetek élni, egynek lenni közületek. De nem ugyanahhoz a fajhoz tartozunk. Többé már nem vagyunk ugyanabból az anyagból gyúrva.

Átgondoltam ezeket. Mindig ezt mondta, újra és újra, csak mindig más szavakkal, amióta csak együtt voltunk.

Vagy talán, amióta ő velem volt, de én vele nem: őszintén, tisztán. Mindegy, hogy milyen gyakran gondoltam, hogy megbékéltem a másságával, rájöttem, hogy még mindig azt várom tőle, hogy úgy reagáljon a dolgokra, mint JB du Rone, Jason vagy a lelkipásztorom.

– Azt hiszem, hogy végre felfogtam – mondtam. – De meg kell értened, hogy nem mindig tetszik az a különbözőség. Néha el kell tűnnöm, és le kell nyugodnom. Nagyon igyekezni fogok. Szívből szeretlek. – Miután mindent megtettem, hogy ígéretet tegyek, hogy sikerül majd valami metszéspontot találnunk, eszembe jutott a sérelmem. A hajába túrtam, fölé gördültem, és egyenesen belenéztem a szemébe.

– Szóval, mi dolgod neked Portiával?

Bill nagy keze a csípőmön nyugodott, míg magyarázkodott.

– Az első este eljött hozzám, miután megjöttem Daliásból. Olvasott róla, hogy mi történt ott, és kíváncsi volt, hogy ismerek-e valakit, aki ott volt azon a napon. Amikor megmondtam neki, hogy én magam is ott voltam – téged nem említettelek –, Portia azt mondta, hogy az értesülései szerint az ott használt fegyverek közül néhány egy Bon Temps-i helyről, a Sheridan's sportboltból való. Kérdeztem tőle, hogyan hallhatott erről; azt

mondta ügyvédként többet nem mondhat. Megkérdeztem, hogy miért érdekli az egész, és hogy nincs-e még valami, amit mondhatna; azt felelte, hogy ő jó állampolgár és nem tudja elnézni, hogy más állampolgárokat üldözzenek. Kérdeztem, hogy miért hozzám jött, mire azt mondta, hogy mert én vagyok az egyetlen vámpír, akit ismer.

Úgy hittem ezt el, mint ahogy azt elhittem volna, hogy Portia titokban hastáncosnő.

Összeszűkítettem a szemem, amíg átgondoltam.

– Portia magasról tojik a vámpírok jogaira – mondtam. – Az lehet, hogy a gatyádba akart mászni, de nem érdekli a vámpírok törvényességével kapcsolatos semmilyen vita tétel.

– A gatyámba mászni? Micsoda kifejezéseket tudsz te használni.

– Már biztos hallottad – mondtam kicsit zavartan. Ingatta a fejét, és ragyogóan szórakozott, a szeme

szikrázott.

– A gatyámba mászni – ismételte, lassan ízlelgetve a szavakat. – Én is a gatyádba másznék, ha lenne rajtad. – Végigsimított rajtam fel és le, hogy bizonyítsa szavait.

– Hagyd ezt – mondtam. – Gondolkodni próbálok. Kétfelől megmarkolta a csípőmet, aztán eleresztette,

előre-hátra mozgatott magán. Kezdtek nehézségeim lenni a tiszta gondolatok megformálásában.

– Elég, Bill – mondtam. – Figyelj, szerintem Portia azért akarja, hogy veled lássák, mert így talán meghívják, hogy csatlakozzon ahhoz az állítólagos szexklubhoz itt BonTempsban.

– Szexklub? – kérdezte érdeklődően Bill, és a legkevésbé sem hagyott abba semmit.

– Igen, nem mondtam neked… jaj, Bill, ne… még az előzőtől is kivagyok… ó, istenem, jaj. – Megragadott azzal a nagy izomerejével, és célzatosan ráemelt, pontosan a merevedésére.

Megint elkezdett előre-hátra ringatni.

– Ó – sóhajtottam, és abban a percben elvesztem. Színes foltokat láttam magam előtt, és aztán már olyan gyorsan ringatott, hogy képtelen voltam követni a mozgás ütemét. A beteljesülés egyszerre ért el minket, és zihálva összesimultunk néhány percre.

– Soha többet nem szabad szakítanunk – mondta Bill.

– Nem is tudom, ezért szinte megéri.

A gyönyör egy kis utólagos remegése futott végig a testén.

– Nem – mondta. – Ez csodálatos volt, mégis inkább eltűnnék pár napra a városból, mint hogy még egyszer veszekedjem veled. – Nagyra nyitotta a szemét. – Te tényleg kiszívtál egy puskagolyót Eric vállából?

– Igen, azt mondta, hogy azelőtt kell kivenni, hogy összezáródna rajta a húsa.

– Azt említette, hogy van a zsebében egy bicska? Meghökkentem.

– Nem. Volt? Miért csinálta ezt?

Bill úgy húzta fel a szemöldökét, mintha valami meglehetősen nevetséges dolgot mondtam volna.

– Egyet találhatsz – mondta.

– Hogy megszívjam a vállát? Ezt nem mondod komolyan.

Billen tovább ült az a kétkedő arckifejezés.

– Jaj, Bill, teljesen bevettem. Várj, hiszen meglőtték! Az a golyó engem is eltalálhatott volna, ehelyett érte őt. Vigyázott rám.

– Hogyan?

– Hát, rám feküdt…

– Ugye, megmondtam. – Most nem volt semmi régimódi Billben. Másfelől viszont az arcán eléggé régi világbeli kifejezés volt.

– Na de, Bill… azt mondod, hogy ennyire ravasz lenne?

Megint az a felhúzott szemöldök.

– Rajta feküdni nem olyan ritka nagy élvezet – tiltakoztam –, hogy ezért valaki vállaljon egy golyót. Úristen. Ez marhaság!

– Némi vér is került beléd ezzel.

– Csak egy-két csepp. A többit kiköptem – mondtam.

– Egy-két csepp elég, ha olyan öreg vagy, mint Eric.

– Elég? Mihez?

– Mostantól tudni fog rólad ezt-azt.

– Mondjuk a ruhaméretemet?

Bill mosolygott, ami nem mindig volt megnyugtató látvány.

– Nem, inkább azt, hogy mit érzel, haragot, szexuális gerjedelmet, szerelmet.

Vállat vontam.

– Aztán mire megy vele?

– Valószínűleg nem olyan fontos, de ezentúl légy óvatos – figyelmeztetett Bill. Meglehetősen komolynak tűnt.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy valaki direkt odatartja magát, hogy helyettem golyót kapjon, csak abbéli reményében, hogy a golyó kivételekor egy csepp vért nyeljek. Ez nevetséges. Tudod, nekem inkább úgy tűnik, hogy azért dobtad be ezt a témát, hogy ne nyaggassalak Portiával, de ez nem fog összejönni. Szerintem Portia arra gondol, hogy ha találkozgat veled, akkor valaki el fogja hívni a szexklubjába, minthogy ha vámpírral akar dugni, akkor már mindent meg akar tenni. *Szerintük* – tettem hozzá sietve, Bill arcát látva. – Szóval Portia azt sütötte ki, hogy elmegy, ott megtud dolgokat, kideríti, hogy igazából ki végzett Lafayette-tel. És Andy máris nem lesz pácban.

– Bonyodalmas egy terv.

– Tudsz cáfolattal szolgálni? – Büszke voltam erre a fordulatra, a „minden napra egy kifejezés” naptáramból tanultam.

– Ami az illeti, nem. – Mozdulatlanságba dermedt. A szeme

pislogás nélkül meredt előre, a keze elpihent. Mivel Bill nem lélegzett, képes volt a teljes mozdulatlanságra.

Végül aztán pislogott.

– Jobb lett volna, ha mindjárt az igazsággal kezdi nálam.

–Jobb lett volna, ha nem fekteted le – mondtam, végre beismerve önmagamnak, hogy már a halvány lehetőségére is elvakított a féltékenység.

– Kíváncsi voltam, mikor fogsz megkérdezni – mondta nyugodtan. – Mintha valaha ágyba vittem volna egy Bellefleurt. Nem, a leghalványabb óhaj sem volt meg benne, hogy velem lefeküdjön. Már az is nehezére esett, hogy azt tettesse, hogy egyszer még akarni fogja. Portia nem túl jó színésznő. Az idő java részében vadlúdvadá-szatra cipelt, hogy megtaláljuk a titkos fegyverkészletet,

amit a Testvériség itt helyezett el, és amiről azt állítja, hogy a Testvériség szimpatizánsai rejtegetik.

– Akkor meg minek törődtél ezzel a dajkamesével?

– Van Portiában valami becsülendő. És tudni akartam, hogy féltékeny leszel-e.

– Ó, értem. És mit gondolsz?

– Azt gondolom – mondta –, hogy sokkal jobb volna, ha soha többet nem látnálak annak a szép arcú idiótának az egyméteres körzetében.

– JB-ében? Olyan, mintha a húga lennék – mondtam.

– Elfelejted, hogy ittál a véremből, és ismerem az érzéseidet – mondta Bill. – Nem hiszem el, hogy kizárólag testvéri érzéseket táplálsz iránta.

– Akkor ez az oka, hogy itt fekszem veled egy ágyban, ugye?

– Szeretni engem szeretsz. A nyakába nevettem.

– Mindjárt pirkad – mondta. – Mennem kell.

– Jól van, bébi. – Mosolyogva néztem rá, míg felszedegette

a ruháit. – Figyelj csak, jössz egy pulcsival meg egy melltartóval. Két melltartóval. Gabe is elszakított egyet, úgyhogy az munkavégzés közben elszenvedett ruházati balesetnek számít. Te is eltéptél egyet, plusz a pulcsimat.

– Na, ezért vettem női ruhaboltot – mondta kedveskedve. – így mindig téphetek, ha csak indíttatásom van rá.

Felnevettem, és visszahanyatlottam az ágyra. Néhány órát még álhatók. Még akkor is mosolyogtam, amikor kiengedte magát a házból, és a délelőtt közepén keltem

olyan könnyű szívvel, mint amilyennel már nagyon régóta nem. (Hát, nagyon régnek tűnt.) Kicsit óvatosak voltak a lépteim, ahogy a fürdőszobába indultam, hogy engedjek egy kád forró vizet. Amikor mosakodni kezdtem, valamit megéreztem a fülcimpámban. Felálltam a kádban, és a mosdó fölötti tükörbe néztem. Ez a pasas berakta a topáz fülbevalót, amíg aludtam. Mr. Utolsó Szó.

Mivel a kibékülésünk titok volt, én voltam az első, akit meghívtak a klubba. Soha meg sem fordult a fejemben, hogy ez megtörténhet; azonban rájöttem, hogy ha Portia arra gondolt, hogy meg fogják hívni azután, hogy vámpírral járt, akkor én éppoly vonzó husi vagyok.

Meglepetésemre és undoromra Mike Spencer volt az, aki a dolgot szóba hozta. Mike a temetkezési vállalat igazgatója és a Bon Temps-i halottkém volt, és nem mindig voltunk egészen szívélyes viszonyban. Bárhogy is, ismertem egész életemben, és ahhoz voltam szokva, hogy tiszteletteljesen viselkedjem vele. Erős beidegződés volt ez, nehéz felhagyni vele. Mike-on a temetkezési válla-latos szerkója volt, amikor eljött aznap este a Merlottes-ba, mert Mrs. Cassidynél tett előtte hivatalos látogatást. A sötét öltöny és a fehér ing, a diszkréten csíkozott nyakkendő és a kaplis cipő megváltoztatta azt a Mike Spencert, aki igazából a zsinórnyakkendőt és a hegyes orrú westerncsizmát

szerette.

Mivel Mike legalább húsz évvel idősebb volt nálam, mindig idősebbként néztem rá, és eszméletlenül megdöbbentett, amikor megkörnyékezett. Egyedül üldögélt, ami elég szokatlan volt ahhoz, hogy feltűnjön. Kivittem neki egy hamburgert meg egy sört. Amikor fizetett, akkor csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy:

– Sookie, holnap este páran összejövünk Jan Fowler tóparti házában, és azon tűnődtünk, hogy vajon rá tudunk-e beszélni, hogy eljöjj.

Szerencsés vagyok, hogy olyan jól idomított arcizmaim vannak. Olyan volt, mintha megnyílt volna alattam a föld, és igazából felfordult a gyomrom. Mindjárt megértettem, csak elhinni volt nehéz. Megnyitottam az agyamat felé, mialatt a szám beszélt:

– Azt mondta „egy páran”? Ez kiket jelentene, Mr. Spencer?

– Miért nem tegezel, Sookie? – Rábólintottam, és végig a gondolatait figyeltem. Atyaég, Louise. Fuj. – Nos, a barátaid közül is lesznek. Tojás, Portia és Tara. Meg Hardawayék.

Tara és Tojás… ettől tényleg megdöbbentem.

– Szóval mi van egy ilyen összejövetelen? Olyan piá-lós, táncolós típusú házibuli? – Nem volt ésszerűtlen kérdés. Mindegy, hogy hányan tudták rólam, hogy feltételezhetően képes vagyok gondolatot olvasni, mert szinte el sem hitték soha, nem számított az sem, hogy hány az ellenkezőjét bizonyító dolognak voltak tanúi. Mike egyszerűen képtelen volt elhinni, hogy fogni tudom az elméjében áramló képeket és a dolgokat, amik megfogalmazódnak benne.

– Nos, ennél kicsit vadabb lenne. Arra gondoltunk,

hogy mivel most szakítottál a fiúddal, talán nem lenne ellenedre egy kis szabadosabb ereszd el a hajam.

– Lehet, hogy elmegyek – mondtam lelkesedés nélkül. Nem

akartam túlságosan türelmetlennek tűnni. – Mikor lesz?

– Holnap este tíztől.

– Koszi a meghívást – mondtam, mintha hirtelen eszembe jutott volna az illendőség, és leléptem a borravalómmal. Veszettül járt az agyam a műszakból hátralévő időm szabad perceiben.

Milyen haszna lenne, ha elmennék? Tényleg megtudhatok valamit is, ami megoldja Lafayette halálának rejtélyét? Nem szerettem Andy Bellefleurt valami nagyon, és most Portiát még kevésbé, de az nem lenne igazságos, ha vádat emelnének Andy ellen, és a jó hírét lerombolnák valami olyanért, ami nem az ő lelkén száradt. Másfelől magától értetődik, hogy senki nem fog éjsötét titkokat rám bízni a tóparti házba érkezők közül, addig, amíg nem leszek rendszeres vendég, és ehhez egyszerűen nem volt gyomrom. Igazából abban sem voltam egészen biztos, hogy egy összejövetelt kibírok. Az utolsó dolog, amit a világon látni akartam, az az volt, hogy lássam a barátaimat és a szomszédaimat, amint „eleresztik egymás haját". Nem akartam látni, hogy hajat vagy bármi mást eleresszenek.

– Mi baj van, Sookie? – kérdezte Sam olyan közelről, hogy összerándultam.

Ránéztem, és azt kívántam, hogy bárcsak megkérdezhetném, hogy mi az ő véleménye. Sam erős, szívós és izmos volt, és még okos is. A könyvelés, a rendelés, a vezetés és a tervezés, láthatóan soha nem volt neki teher egyik sem. Sam független ember volt, én pedig kedveltem, és bíztam benne.

– Csak egy apró nehézség – mondtam. – Mi van veled, Sam?

– Nagyon érdekes hívást kaptam tegnap este, Sookie.

– Kitől?

– Egy sivító hangú dallasi nőtől.

– Tényleg? – Éreztem, hogy mosolygok, igazából, nem az-

zal az idegbajt palástoló vigyorral. – Lehet, hogy az a hölgy mexikói származású volt?

– Szerintem igen. Rólad beszélt.

– Heves nő – mondtam.

– Sok barátja van.

– Olyanok, amilyeneket te is szeretnél magadnak?

– Nekem már vannak jó barátaim – mondta Sam a kezemet kurtán megszorítva. – De mindig jó olyan emberekkel ismeretséget kötni, akiknek hasonló az érdeklődési körük.

– Akkor átmész Dallasba?

– Meglehet. Egyben megismertet majd olyan rusto-niakkal, akik szintén…

Megváltoztatják az alakjukat, ha telihold van, fejeztem be gondolatban.

– Hogy akadt a nyomodra? Szándékosan nem árultam el a nevedet, mert nem tudtam, hogy akarnád-e.

– A te nyomodra akadt – mondta Sam. – És itteni… embereken keresztül megtudta, hogy ki a főnököd.

– Hogy lehet, hogy te magadtól soha nem találtál rájuk?

– Amíg nem meséltél nekem a bacchánsnőről – mondta Sam –, addig fel sem fogtam, hogy mennyi minden van még, amit meg kell tanulnom.

– Sam, csak nem vele lófráltál mostanában?

– Pár estét eltöltöttem vele az erdőben, igen. Samként és a másik bőrömben is.

– De annyira gonosz – szaladt ki a számon. Sam megfeszült.

– ő is természetfölötti lény, akárcsak én – mondta kimérten. – Nem gonosz és nem jó, olyan, amilyen.

– Jaj, ez csak duma. – Nem akartam elhinni, hogy ezt hallom Samtől. – Ha ezzel a maszlaggal etet, akkor biztos akar tőled valamit. – Emlékeztem rá, hogy milyen gyönyörű volt az a bacchánsnő, már ha nem zavar valakit egypár vérfolt. És Sa-

met, az alakváltót nem zavarja. – Ó – mondtam, és letaglózott a felismerés. Természetfölötti lény volta miatt nem tudtam tisztán olvasni Sam gondolatait, de fel tudtam mérni az érzelmi állapotát, ami – feszélyezett, kanos, sértett és kanos volt.

– Jaj – mondtam eléggé nagy kínban. – Ne haragudj, Sam. Nem akartam rosszat mondani valakire, akit te… te, jaj már… – alig tudtam kimondani – döngölsz – jóllehet nem is volna rossz ötlet. – Akivel elidőzöl – fejeztem be bénán. – Biztos vagyok benne, hogy aranyos, csak meg kell ismerni. Persze az, hogy szíjat hasított a hátamból, némileg ok lehet arra, ha előítéleteim vannak. De leesett, megpróbálok szélesebb látókörűvé válni. – Azzal eltalpaltam, hogy újabb rendelést vegyek fel, Samet leesett állal hagyva magam mögött.

Üzenetet hagytam Bill rögzítőjén. Nem tudtam, hogy

mi a terve Billnek Portiával, és arra gondoltam, hogy megvan az esélye, hogy lesz ott még valaki, amikor lejátssza az üzeneteit, úgyhogy ezt mondtam:

– Bill, holnap estére meg vagyok híva arra a bulira. Tudasd, hogy mit gondolsz, menjek-e. – Nem mutatkoztam be, úgyis megismeri a hangomat. Lehet, hogy Portia hagyott neki egy teljesen ugyanilyen üzenetet, és a gondolattól elöntött a méreg.

Miközben aznap este vezettem hazafelé, félig-meddig azt reméltem, hogy Bill vár rám, hogy megint olyan erotikusán letámadjon, de a ház és a kert csendes volt. Felderültem, amikor láttam, hogy villog a rögzítőn a jelzőfény.

– Sookie – hallatszott Bill lágy hangja –, kerüld az erdőt. A bacchánsnő elégedetlen volt a tiszteletadásunkkal. Eric holnap este Bon Tempsban lesz, hogy tárgyalásokat folytasson vele, és lehet, hogy hívni fog. Azok – a más emberek – Dallasban, azok, akik segítettek rajtad, elviselhetetlen mértékű ellenszolgáltatást kérnek a dallasi vámpíroktól, úgyhogy Anubisszal odamegyek, hogy találkozzam velük meg Stannel. Tudod, hogy

hol szállok meg.

Ajaj. Bill nem lesz Bon Tempsban, hogy segítsen nekem, és elérni sem tudom. Vagy igen? Hajnali egy volt. Felhívtam azt a számot, amit beírtam a telefonkönyvembe, a Csendes Part számát. Bill még nem jelentkezett be, habár a koporsóját (amit a recepciós „poggyászainak” nevezett) már elhelyezték a szobájában. Hagytam neki üzenetet, de olyan körülményesen fogalmaztam meg, hogy lehet, hogy nem is lehetett kihámozni az értelmét.

Nagyon kivoltam, mivel nem igazán aludtam előző éjjel, de semmi hajlandóságot nem éreztem magamban, hogy egyedül menjek a buliba. Mély sóhaj kíséretében felhívtam a Szemfogadót, a shreveporti vámpírbárt.

– A Szemfogadót hívta, ahol az élőhalottak minden éjjel újra életre kelnek – mondta felvételről Pam hangja. Pam társtulaj volt. – Nyitvatartási idők, egyes gomb. Rendezvényszervezés, kettes gomb. Ha élő munkatársunkkal, vagy halott vámpírral szeretne beszélni, hármas gomb. Vagy ha telefonbetyár, és vicceskedő üzenetet kíván hagyni üzenetrögzítőnkön, ne feledje: megtaláljuk.

Megnyomtam a hármas gombot.

– Szemfogadó – mondta Pam olyan hangon, mintha sokkal unottabb lenne, mint bárki a föld kerekén.

– Szia – mondtam szemtelen hangon, hogy ellensúlyozzam a közönyös hangot. – Sookie vagyok, Pam. Eric ott van?

– Éppen a plebset nyűgözi le – mondta Pam. Ezt úgy értelmeztem, hogy Eric a kocsma nyilvános szintjén egy székben terpeszkedik, és fenségesnek meg veszélyesnek látszik. Bill mesélte, hogy néhány vámpír szerződött Szemfogadóval, és meghatározott ideig egyszer-kétszer megjelenik a bárban, hadd jöjjenek a turisták. Eric, minthogy ő volt az egyik tulaj, majdnem minden este ott volt. Volt egy másik kocsma, ahova a

vámpírok saját megfontolásból jártak, egy olyan hely, ahova egy turista az életben be nem térne. Én még soha nem voltam ott, mert őszintén szólva, látok én elég bárt munka közben is.

– A telefonhoz tudnád nekem hívni, kérlek?

– Ó, rendben – mondta nagy kelletlenül. – Hallom,

nem unatkoztál Dallasban – mondta járás közben. Nem mintha hallottam volna a lépteit, de a háttérzaj hullámzó lett.

– Felejthetetlen volt.

– Mit gondolsz, milyen Stan Davis? Hm.

– Nincs hozzá hasonló.

– Nekem tetszik az a béna, unalmas külseje. Örültem, hogy nincs ott Pam, hogy lássa, milyen

döbbenten meredtem a telefonra. Soha nem tűnt fel, hogy Pamnek a pasik is bejönnének.

– Nagyon nem úgy nézett ki, mintha lenne valakije – feleltem, remélve, hogy elég lazán.

– Nahát, lehet, hogy mostanában elugrom Dallasba egy kis vakációra.

Az is újdonság volt nekem, hogy a vámpírok érdeklődnek egymás iránt. Igazából soha nem láttam együtt két vámpírt.

– Itt vagyok – mondta Eric.

– Én meg itt. – Kicsit meglepett Eric telefonba köszönő technikája.

– Sookie, az én kis golyószívóm – mondta szeretetteljes, meleg hangon.

– Eric, a hantakirályom.

– Akarsz valamit, drágaságom?

– Először is, tudod, hogy nem vagyok a drágaságod. Másodszor, Bill azt mondta, hogy holnap este idejössz, így van?

– Igen, felverem az erdőt a bacchánsnőért. Az általunk kínált óbort és fiatal bikát nem találja kielégítőnek.

– Vittetek neki egy *élő* bikát? – Egy pillanatra kizökkentett,

hogy magam elé képzeltem Ericet, amint egy utánfutóba terel egy tehenet, elviszi az autópálya szélére, és a farára legyintve a fák közé zavarja.

– Igen, tényleg vittünk. Pam, Indira és én. – Jó muri volt?

– Igen – válaszolta kissé meglepetten. – Évszázadok óta nem kereskedtem jószággal. Pam városi lány. Indi-rában több volt a félelemmel vegyes tisztelet, mint hogy sok hasznát vehettem volna. De ha szeretnéd akkor legközelebb, ha élő állatot kell szállítanom, akkor felhívlak, és csatlakozhatsz.

– Koszi, az nagyon jó lenne – mondtam, és meglehetősen biztosra vettem, hogy ez a telefonhívás soha nem fog befutni. – Amiért hívtalak: holnap el kell jönnöd velem egy buliba.

Hosszú hallgatás.

– Bill már nem az ágyasod? Fennállnak azok a nézeteltérések, amik Dallasban alakultak ki?

– Amit mondanom kellett volna, az az, hogy „holnapra kéne egy testőr”. Bill Dallasban van. – A homlokomra csaptam a tenyerem alsó felével. – Nézd, hosszú lenne elmagyarázni, de az a helyzet, hogy muszáj elmennem egy buliba holnap, ami igazából egy… hát, egy… olyan orgiaféle. És kéne, hogy elkísérjen valaki, ha úgy adódna, hogy kellene, mert… ha kellene.

– Ez lenyűgöző – mondta Eric, és lenyűgözöttnek hallatszott. – És mivel én úgyis arra járok, arra gondoltál, hogy lehetnék én a kísérőd? Egy orgián?

– Te tudsz majdnem úgy kinézni, mint egy élő ember – mondtam.

– Ez egy halandóorgia? Ahonnan ki vannak tiltva a vámpírok?

– Ez egy halandóorgia, ahol nem tudják, hogy megy egy vámpír.

– Szóval minél emberibbnek nézek ki, annál kevésbé leszek riasztó?

– Igen, bele kell hallgatnom a gondolataikba. Le kell szüretelnem az agyukat. És ha el tudom érni, hogy egy bizonyos dologra gondoljanak, és össze tudom szedni, amit kell, akkor mehetünk is. – Volt egy pompás ötletem, hogy hogyan fogom úgy intézni, hogy Lafayette-re gondoljanak. Ericet is beavatni, na az már problémásabb.

– Tehát azt akarod, hogy menjek el egy halandóorgiára, ahol nem látnak szívesen, és azt akarod, hogy még azelőtt jöjjünk el, mielőtt én egy kicsit jól éreztem volna magam?

– Igen – mondtam, a türelmetlen várakozástól majdnem visítva. Mindent vagy semmit. – És… szerinted el tudnád játszani a meleget?

Hosszú csend állt be.

– Hányra menjek? – kérdezte Eric jámboran.

– Hát, fél tízre? Hogy elmondhassam nagy vonalakban?

– Fél tízkor nálad.

– Viszem vissza a telefont – tájékoztatott Pam. – Mit mondtál Ericnek? Csukott szemmel ingatja a fejét előre-hátra.

– Nevetett, ha csak egy kicsit is?

– Én nem úgy láttam – válaszolta Pam.

10. FEJEZET

Bill nem hívott vissza aznap este, és én még napnyugta előtt indultam el dolgozni. Hagyott egy üzenetet a rögzítőn, mire hazamentem, hogy átöltözzek a „bulira”.

– Sookie, csak nagy nehezen jöttem rá, hogy mi a helyzet, abból a nagyon óvatos üzenetből – mondta. A szokásosan nyugodt hangja határozottan hajlott a gondterhelt felé. A bosszús felé. – Ha elmész arra az összejövetelre, akkor ne egyedül, akármit akarsz is csinálni. Nem éri meg. Vidd el magaddal a bátyádat vagy Samet.

Nos, sikerült erősebb kísérőt találnom, így aztán elég erényesnek kellett volna éreznem magam. Mégis, valahogy az volt az érzésem, hogy nem igazán nyugtatná meg Billt, hogy Ericet viszem.

– Üdvözletét küldi Stan Davis és Joseph Velasquez, meg Barry, a londinerfiú.

Elmosolyodtam. Egy szál régi plüsspongyolában, keresztbe tett lábbal ültem az ágyamon, és fésülködés közben hallgattam az üzeneteimet.

– A péntek estét nem felejtettem el – mondta Bill

azon a hangon, amitől mindig megborzongtam. – Soha nem fogom.

– Miért, mi volt péntek este? – kérdezte Eric. Felsikoltottam. Amikor úgy megbizonyosodtam róla,

hogy a szívem mégsem ugrik ki a torkomból, felpattantam az ágyról, és ökölbe szorult kézzel indultam felé.

– Elég öreg vagy hozzá, hogy tudd, hogy nem lépünk be egy házba anélkül, hogy kopognánk, és beengednének. És mikor is invitáltalak be a házba? – Valamikor meg kellett hívnom, máskülönben Eric nem tudta volna átlépni a küszöböt.

– Amikor múlt hónapban beugrottam ide, hogy találkozzam Bill-lel. Kopogtam – mondta Eric mindent bevetve, hogy megbántottnak mutassa magát. – Nem válaszoltál, és gondoltam, hogy mivel hangokat hallok, hát bejövök. Még a nevedet is mondtam.

– Biztosan suttogva mondtad. – Még mindig dühös voltam. – Rondán viselkedtél, jól tudod!

– Mit veszel fel a bulira? – kérdezte Eric, hathatósan váltva beszédtémát. – Ha ez tényleg orgia lesz, akkor mit vesz fel erre az alkalomra egy olyan jó kislány, mint te?

– Gőzöm sincs – mondtam lelohadva tőle, hogy eszembe juttatta. – Biztos vagyok benne, hogy azt várják, hogy olyan lánynak nézzek ki, mint aki orgiákra jár, de még nem voltam egyen sem, és ötletem sincs, hogy miben menjek, habár azt elég pontosan gyanítom, hogy a végén mi lesz az öltözékem.

– Én voltam már orgián – ajánlkozott.

– Miért nem vagyok meglepve? Mi volt rajtad?

– A legutóbbin állatbőrbe bújtam, de most ezzel

készültem. – Ericen hosszú ballon volt. Most teátrális mozdulattal ledobta, és én csak ámultam és bámultam. Rendesen Eric farmer-pólós pasi volt. Ma este pink póló és sztreccsnadrág volt rajta. Nem tudom, honnan szerezhette; egy céget sem ismerek, amelyik magas férfiakra gyártana XL-es sztreccsgatyát. Az öltözéke pink és akva-marinkék volt, pont, mint Jason kocsija oldalán azok a hurkok.

– Azta – mondtam, mivel fogalmam sem volt róla, hogy mi mást mondhatnék. – Hű, ez ám a szerkó. – Ha egy magas pasin tapadós naci van, akkor nem sok dolga marad a képzeletnek. Ellenálltam a kísértésnek, hogy megkérjem Ericet, forduljon körbe.

– Nem hiszem, hogy meggyőző lehetek, mint büszke meleg – mondta Eric –, de gondoltam, ha zavart jelzéseket küldök,

akkor talán úgy tűnik, hogy akármi megeshet. – Megrezegtette a szempilláját felém. Határozottan élvezte a dolgot.

– Ó, igen – mondtam, és próbáltam másfelé nézni.

– Körülnézzek a ruhásfiókjaidban, hogy keressek neked valamit, amit felvehetsz? – indítványozta Eric. És már nyitotta is a komódom legfelső fiókját, mielőtt még annyit mondhattam volna, hogy: „Ne, ne! Majd találok valamit én!” De nem találtam semmi nyilvánvalóan szexibbet, mint egy rövidnadrág és trikó. Habár a rövidnadrág még a gimi elejéről maradt, és tapadt rám, „mintha hernyóba zárt pillangó lennék”, ahogy Eric költőien megfogalmazta.

– Inkább mint Daisy Duke a bugyiméretű kisnadrág-jaiban – mormoltam magam elé, és azon tűnődtem,

hogy a bikini szabású alsóneműm szegélyének mintája vajon egész hátralevő életemre belenyomódik-e a fenekembe. Színben passzoló acélkék melltartót vettem fel, és mélyen kivágott, ujjatlan fehér felsőt, amely sokat engedett látni a melltartóm mintájából. Ez volt az egyik új melltartóm, amit a tönkrementek helyett szereztem, és Bill még nem is látta, úgyhogy nagyon reméltem, hogy nem történik vele semmi. A bőröm még napbarnított volt, a hajamat kibontva hagytam.

– Jé, ugyanolyan színű a hajunk – mondtam, ahogy néztem magunkat egymás mellett a tükörben.

– Bizony ám, kis csajom – vigyorgott rám Eric. – De szőke vagy még lejjebb is?

– Jó lenne tudni, mi?

– Igen – mondta egyszerűen.

– Akkor meg kell tippelned.

– Megtettem – mondta –, mindenhol szőke. A mellkasszőrödből biztosan tudom.

Felemelte a karomat, hogy megnézze a hónaljamat.

– Te buta liba, leborotváltad a szőrt – mondta visszaejtve a

karomat.

Már nyitottam a számat, hogy hozzátegyek még valamit a témához, de aztán hirtelen világos lett, hogy az egyenesen a katasztrófához vezetne, úgyhogy inkább azt mondtam, hogy indulnunk kell.

– Nem használsz valami parfümöt? – Végigszaglászta a fésülködőasztalka tetején álló összes üvegcsét. – Ó, ezt! – Odadobta az üveget, és én gondolkodás nélkül elkaptam. Felszaladt a szemöldöke. – Több vámpírvér van benned, mint hittem, Sookie kisasszony.

– Obsession – mondtam, az üvegre pillantva. – A „megszállottság” épp’ megfelel. – Vigyáztam, hogy ne reagáljak az észrevételére, és egy kis Obsessiont tettem a mellem közé meg a könyökhajlatomba. Gondoltam, hogy így tetőtől talpig alaposan bekölniztem magam.

– Mi a tervünk, Sookie? – kérdezte Eric, érdeklődéssel tekintve az ügy elé.

– Azt fogjuk csinálni, hogy elmegyünk erre az idétlen, szexpartinak nevezett bulira, és próbálunk olyan kis részt vállalni belőle, amennyire csak lehet, mialatt én információkat szedek össze a jelenlévők agyából.

– Úgymint?

– Úgymint Lafayette Reynold meggyilkolásáról, aki a Merlotte’s szakácsa volt.

– És miért csináljuk ezt az egészet?

– Azért, mert szerettem Lafayette-et. És azért, hogy tisztázzuk Andy Bellefleurt, akit Lafayette megölésével gyanúsítanak.

– Bill tudja, hogy egy Bellefleurt próbálsz megmenteni?

– Miért kérded?

– Tudod, hogy Bill gyűlöli a Bellefleuröket – mondta Eric úgy, mintha ez köztudomású lenne egész Louisianá-ban.

– Nem – mondtam. – Erről egyáltalán nem tudtam. – Az

ágyam mellett álló székre ültem, a szememet le sem véve Ericről. – Miért?

– Erről Billt kell megkérdezned, Sookie. Ez az egyetlen ok, amiért megyünk? Nem választottad ravaszul ezt az ürügyet, csak hogy összejöhess velem?

– Nem vagyok ilyen agyafúrt, Eric.

– Azt hiszem, hogy áltatod magad, Sookie – mondta ragyogó mosollyal.

Eszembe jutott, hogy Bill szerint érzékelni tudja a hangulataimat. Eltűnődtem rajtam, hogy mit tudhat rólam Eric, amit én nem.

– Figyelj, Eric – kezdtem bele, miközben kimentünk az ajtón, és átvágtunk a tornácon. Akkor meg kellett állnom, hogy összeszedjem a gondolataimat, hogy hogyan is tudnám megfogalmazni azt, amit mondani akarok.

Várt. Az este felhős volt, és a fák mintha közelebb lettek volna a házhoz. Tudtam, hogy csak azért tűnik ilyen nyomasztónak ez az este, mert olyan helyre készülök, ami személy szerint undorít. Olyan dolgokat fogok megtudni másokról, amit addig nem tudtam, és nem is akartam tudni. Hülyeségnek tűnt, hogy dolgokat fürkésszek ki, amikor pont azzal küszködtem egész életemben, hogy kizárjam ezeket. Csakhogy valamiféle jószolgálati érzésből úgy éreztem, tartozom Andy Bellefleurnek azzal, hogy kiderítem az igazságot; és valami különös módon tiszteltem Portiát azért a hajlandóságáért, hogy kellemetlen dolgoknak tegye ki magát a bátyja megmentése érdekében. Az teljesen érthetetlen volt számomra, hogy Portia őszinte undort érez Bill iránt, ám ha Bill mondta, hogy borzad tőle, akkor úgy is volt. A gondolat, hogy ezen az estén olyan emberek valódi, titkolt énjét fogom látni, akiket mindig is ismertem, éppen ennyire borzasztott engem.

– Ne hagyd, hogy bármi is történjen velem, jó? – mondtam

kereken Ericnek. – Semmi indíttatásom sincs

intim kapcsolatba kerülni senkivel azok közül. Azt hiszem, nagyon félek tőle, hogy történik majd valami, hogy valaki túl messzire megy. Egyikükkel sem akarok szexuális kapcsolatba kerülni, még ha az is a cél, hogy elégtételt vehessek Lafayette meggyilkolásáért. – Ez volt az igazi félelmem, amit eddig a pillanatig magam előtt sem ismertem el, hogy megakad egy fogaskerék, hogy nem működik valamilyen biztosíték, és áldozattá válok. Gyerekkoromban történt velem valami, valami, amit nem tudtam sem elkerülni, sem megállítani, valami hihetetlenül undorító. Majdhogynem szívesebben meghaltam volna, mint hogy még egyszer úgy meggyalázzanak. Ezért küzdöttem olyan keményen Gabe ellen, és ezért voltam annyira megkönnyebbült, amikor Godfrey végzett vele.

– Te megbízol bennem? – kérdezte Eric meglepődve.

– Igen.

– Ez… ostobaság, Sookie.

– Nem hinném. – Nem tudom, hogy mitől voltam olyan biztos a dolgomban, de az voltam. Felvettem azt a combig érő, vastag pulcsit, amit vittem magammal.

Szőke haját megrázva, ballonkabátját szorosan maga köré fogva Eric kinyitotta nekem a piros Corvette-je ajtaját. Orgiához illő stílusban fogok érkezni.

Diktáltam az utat Ericnek a Mimosa-tóhoz, ahogy a keskeny, kétsávos úton autóztunk (repesztettünk), közben pedig, amennyire csak lehetett, elmeséltem neki mindent az események hátteréről. Eric nagy élvezettel és hévvel vezetett – továbbá olyan valaki vakmerőségével, akit rendkívül nehezen lehet megölni.

– Ne felejtkezz meg róla, hogy halandó vagyok – mondtam, miután olyan sebességgel vettünk be egy kanyart, hogy azt kívántam, bár lenne olyan hosszú a körmöm, hogy rágjam.

– Gyakran gondolok erre – mondta Eric mereven előre, az útra nézve.

Ezt nem tudtam hova tenni, úgyhogy hagytam, hogy a gondolataim megnyugtató dolgok felé kalandozzanak. Bill forró fürdőire gondoltam. Arra a csinos csekkre, amit Eric ad majd, ha a dallasi vámpírok pénzéből levette a magáét. Arra, hogy Jason hónapok óta ugyanazzal a lánnyal jár, ami vagy azt jelenti, hogy komolyan gondolja vele, vagy azt, hogy már minden kapható nőn végigment (és még egy páron, akiken nem kellett volna) egész Renard megyében. Arra, hogy milyen csodálatos, hűs este van, és hogy egy pompás autóval utazom.

– Elégedett vagy – mondta Eric.

– Igen, az vagyok.

– Biztonságban leszel.

– Kösz. Tudom, hogy igen.

Egy kis táblára mutattam, amire ki volt írva, hogy FOWLER. Olyan kis utat jelölt, amit majdnem teljesen elrejtett egy mirtusz- és galagonyabokor-csoport. Befordultunk egy rövid, kerekek barázdálta kavicsos ösvényre, amit fák szegélyeztek. Meredeken ereszkedtünk lefelé. Eric grimaszolt, ahogy a Corvette a mély nyomvályúkon zötykölődött. Mire leértünk a kis tisztásnak a szintjére, ahol a nyaraló állt, addigra már elég mélyen voltunk ahhoz, hogy lássuk, a ház teteje a tavat megkerülő út szintje alatt van egy kicsivel. Négy autó parkolt a nyaraló

előtti kijárt földön. Az ablakok ugyan nyitva voltak, hogy az este csípős hidegét beeresszék, de a függönyök be voltak húzva. Kiszűrődő hangokat hallottam, bár a szavakat nem tudtam tisztán kivenni. Hirtelen komoly ellenkezés ébredt bennem, hogy belépjek Jan Fowler nyaralójába.

– Lehetnék biszex? – kérdezte Eric. Nem úgy tűnt, mintha zavarná; ha valami látszott rajta, az volt, hogy remekül szóra-

kozik. Az autója mellett álltunk, egymással szemben, én a zsebembe süllyesztett kézzel.

– Rendben. – Vállat vontam. Kit érdekel? Hihető lesz. A szemem sarkából valami mozgást láttam. Valaki les minket a függönyrésen keresztül. – Figyelnek minket.

– Akkor kedveskedni fogok.

Eric előrehajolt, és anélkül, hogy magához húzott volna, ajkát az enyémre nyomta. Nem ragadott meg, így nagyjából nyugodt voltam. Tudtam, hogy a legeslegkevesebb, hogy meg kell másokat csókolnom. így aztán teljesen átadtam magam.

Lehet, hogy született tehetség vagyok, akinek a tudását egy remek tanár csiszolta. Bill azt állította, hogy pompásan csókolok, és azt akartam, hogy büszke legyen rám.

Eric tapadós nácijának látványából ítélve sikerrel végeztem el a feladatot.

– Kész vagy, bemehetünk? – kérdeztem, és rettentően igyekeztem, hogy ne nézzek övön alul.

– Nem igazán – mondta Eric. – De gondolom, be kell. Legalább látszani fog, hogy a megfelelő hangulatban érkezem.

Bár elég rémisztő volt a gondolat, hogy már másodszor csókolóztam Erickel, és jobban élveztem, mint kellett volna, éreztem, hogy a szám sarka mosolyra húzódik, ahogy átvágtunk a tisztás göröngyös talaján. Felmentünk egy nagy, fából ácsolt terasz lépcsőin, amin a szokásos hajlítottalumínium székek meg egy nagy gázzal működő grillező állt. A szúnyoghálós ajtó megnyikordult, amikor Eric kinyitotta, én meg halkan kopogtam a belső ajtón.

– Ki az? – kérdezte Jan.

– Sookie és egy barátja – feleltem.

– Egek! Bújj be! – kiáltotta.

Minden arc felénk fordult a szobában, amikor benyitottunk. Az üdvözlő mosolyok döbbent nézésre váltottak, amint Eric

bejött mögöttem.

Eric mellém lépett, a kabátja a karján volt, és majdnem kacagni kezdtem azon a sokféle arckifejezésen. Miután túl voltak azon a megrázkódtatáson, hogy Eric vámpír, amit a helyiségben lévők közül körülbelül egy perc alatt mindenki észrevett, a pillantások fel-le pásztáztak Eric egész termetén, hogy átfogó képet kapjanak róla.

– Nahát Sookie, ki a barátod? – Jan Fowler, a többször is elvált harmincas nő, csipkés kombinénak látszó holmit viselt. A haja melírozott volt és profin fel volt borzolva, a sminkje színpadi megjelenéshez illő volt, bár egy Mimosa-tavi víkendházba kicsit túlzásnak tűnt. Arra gondoltam, biztos úgy érzi, házigazdaként azt visel, amit akar a saját orgiáján. Kibújtam a pulcsiból, és megadással tűrtem a kínos helyzetet, hogy ugyanolyan tüzetes mustrának vagyok a tárgya, mint az előbb Eric.

– Ő itt Eric – mondtam. – Remélem, nem baj, hogy elhoztam őt is?

– Jaj, minél többen leszünk, annál jobban mulatunk-mondta Jan vitathatatlan meggyőződéssel. A tekintete soha nem emelkedett Eric szeméig. – Eric, mit hozhatok inni?

– Vért? – kérdezte Eric reménykedve.

– Igen, azt hiszem van valami nullásunk – mondta a nő, képtelenül arra, hogy elszakadjon Eric sztreccsnadrágjának látványától. – Van, hogy… úgy teszünk, mintha. – A szemöldökét jelentőségteljesen húzta fel, sokatmondóan hunyorgatva Ericre.

– Már nem kell beérni a tettetéssel – válaszolta Eric, pillantással viszonozva a pillantást. Miközben Jan után indult a hűtőhöz, még szerét ejtette, hogy megsimogassa Tojás vállát, akinek ettől felragyogott az arca.

Juj. Hát tudtam, hogy meg fogok tudni ezt-azt. Tara duzzogott mellette, fekete szemöldökét összehúzta fekete szeme fölött. Kimondottan jól nézett ki, harsánypiros melltartó és nad-

rág volt rajta. A kezén és a lábán ki volt festve a köröm, hogy az is passzoljon hozzá, ahogy a rúzsa. Felkészülten érkezett. Találkozott a tekintetünk, mire ő félrenézett. Nem volt szükség gondolatolvasásra, hogy felismerjem a szégyenkezést.

Mike Spencer és Cleo Hardaway balra, a falnál ült egy roskadozó kanapén. Az egész ház, lényegében egyetlen nagy szoba, egy mosdóval és egy kályhával a jobb falnál, a túlsó sarokban elfalazott kis fürdőszobával, csupa lim-lommal volt berendezve, mert Bon Tempsban ez volt a megoldás az ócska bútorok elhelyezésére. Mindamellett a tóparti nyaralókat nemigen szerelték fel ilyen vastag, puha szőnyeggel, meg nem volt bennük szanaszét ennyi párna. Ilyen vastag sötétítőfüggöny sem takarta az összes ablakot. Továbbá azon a puha szőnyegen szétszórt csecsebecsék egyszerűen gusztustalanok voltak. Néhányat képtelen voltam beazonosítani.

Ennek ellenére vidám mosolyt varázsoltam az arcomra, és megöleltem Cleo Hardawayt, ahogy máskor is, amikor találkoztunk. Azt meg kell hagyni, hogy mindig több holmit viselt a gimnáziumi büfé üzemeltetése közben. De a bugyi még mindig több volt, mint Mike ádámkosztümje.

Nos, azt tudtam, hogy rossz lesz, de azt hiszem, egyszerűen képtelenség bizonyos látványokra felkészülni. Cleo hatalmas, tejcsokiszínű dudája valamilyen olajtól csillogott, és Mike intim tagja éppolyan fénylő volt. Még csak gondolni sem akartam rá.

Mike próbálta elkapni a kezemet, alighanem, hogy segédkezzek az olajozásban, de kisiklottam előle, és közelebb húzódtam Tojáshoz és Tarához.

– Soha nem hittem volna, hogy eljössz – mondta Tara. Mosolygott ő is, de nem volt egészen boldog. Igazából átkozottul nyomorultul festett. Talán ehhez hozzájárult az a tény, hogy Tom Hardaway térdelt előtte, és a combja belső felét nyalta-

falta, vagy Tojás jól látható érdeklődése Eric iránt. Próbáltam elkapni Tara tekintetét, de hányingerem volt.

Még csak öt perce voltam ott, de bármibe lefogadtam volna, hogy ez volt életem leghosszabb öt perce.

– Gyakran csináljátok ezt? – kérdeztem Tarától, minden józan ész ellenére. Tojás, miközben le nem vette a Jannel a hűtőnél álló Eric fenekéről a szemét, ügyetlenkedni kezdett a sortom gombjával. Tojás megint piált. Éreztem a szagát. A tekintete opálos volt, az álla lógott.

– A barátod nagyon nagy – mondta úgy, mintha folyna a nyála, és talán tényleg folyt is.

– Sokkal nagyobb, mint Lafayette – suttogtam, mire Tojás pillantása rám ugrott. – Arra gondoltam, hogy szívesen látjátok.

– Ó, igen – mondta Tojás, aki nem akarta megcáfolni az állításomat. – Igen, Eric… nagyon termetes. Jó, ha van egy kis változatosság.

– A sokszínű Bon Temps-i szivárvány – mondtam, keményen küzdve, hogy ne hangozzon incselkedőnek. Tűrtem, hogy Tojás tovább bíbelődjön a gombommal. Ez nagy hiba volt. Tojás éppen Eric fenekére gondolt. Meg más dolgokra Erickel kapcsolatban.

Falra festette az ördögöt, mert Eric helyezkedett kényelembe mögöttem. Átkarolt, és magához húzott, el Tojás ügyetlenkedő ujjaitok Nekidőltem, és szívből örültem, hogy ott van. Rájöttem, hogy azért, mert arra *számítottam,* hogy illetlenül viselkedik majd. Azonban azokat az embereket, akiket egész életedben ismertél, ilyen viselkedés közben látni, az mérhetetlenül gusztustalan volt. Nem voltam benne biztos, hogy tudok annyira uralkodni a vonásaimon, hogy ez ne látszódjon meg

rajtam, úgyhogy Erichez bújtam, és amikor elégedett hangot hallatott, felé fordultam a karjában. Átkaroltam a nyakát, és az

arcába néztem. Boldogan értett egyet a hallgatag javaslatommal. Az arcomat elrejtve szabadjára engedhettem a gondolataimat. Kitártam az elmémet, pont amikor Eric nyelve az ajkam közé csúszott, így aztán teljesen védtelennek éreztem magam. Voltak nagyon erős „jeladók" a szobában, és már nem önmagamnak éreztem magamat, hanem valamiféle vezetéknek, amely továbbítja mások elsöprő vágyait.

Belekóstoltam Tojás gondolataiba. Lafayette-re emlékezett, a karcsú, barna testére, a rátermett ujjaira és az erősen kifestett szemére. Aztán ezeket a vidám emlékeket sokkal kellemetlenebbek nyomták el, Lafayette, amint hevesen tiltakozik, felvisít…

– Sookie – mondta Eric a fülembe olyan halkan, hogy nem hiszem, hogy a szobában bárki más képes lett volna meghallani. – Sookie, nyugi. Megéreztetek.

Rábírtam a kezemet, hogy megsimogassa a nyakát. Azt vettem észre, hogy van Eric mögött valaki, olyasfélén, mintha ahátulról dolgoznák.

Jan keze nyúlt felém Eric mellett, és elkezdte dörgölni a fenekemet. Mivel megérintett, a gondolatai teljesen tiszták lettek előttem; kivételesen jó „küldő" volt. Úgy lapoztam át az elméjét, mintha egy könyv lapjait pergetném, és nem olvasnék semmi szóra érdemeset. Csakis Eric testi adottságaira gondolt, és aggasztotta a saját rajongása Cleo keblei iránt. Nekem semmi érdekes.

Más irányba indultam, Mike Spencer agyába fúrtam magam, és azt a gusztustalan kuszaságot találtam, amire

számítottam* Tudtam, hogy miközben Cleo mellét gyömöszöli, egy másik barna húst lát maga előtt, ernyedtet és élettelent. A gondolattól megemelkedett a saját húsdarabja. Az emlékein keresztül láttam Jant a roskatag kanapén aludni, Lafayette-et tiltakozni, hogy ha nem hagyják abba a kínzását,

akkor mindenkinek elmondja, hogy mi mindent csinált, ki mindenkivel, és aztán Mike öklét, amint lesújt, Tom Hardawayt, ahogy a sovány, barna mellkasra térdel…

Ki kellett jutnom innen. Nem bírtam tovább, akkor sem, ha még nem tudtam meg mindent, amit akartam. Fogalmam sincs, hogy Portia hogyan viselte volna el ezt az egészet, különösképpen azért, mert neki maradnia kellett volna, hogy megtudjon bármit, minthogy nem rendelkezett azzal az „adománnyal", amivel én.

Éreztem, hogy Jan keze masszírozza a fenekemet. Ez volt a legörömtelenebb szexuális indíttatás, amivel valaha is találkoztam: céltalan, lelketlen szex, aminek semmi köze nem volt a gyengédséghez vagy a szerelemhez. Még az egyszerű vonzalomhoz sem.

A négyszer férjhez ment barátnőm, Arlene szerint a férfiaknak nem volt ezzel gondja. Szemmel láthatóan nőben is akad ilyen.

– Ki kell jutnom – leheltem Eric szájába. Tudtam, hogy hallja.

– Gyere velem – válaszolta, és majdnem olyan volt, mintha csak a fejemben hallottam volna.

Felemelt, és átdobott a vállán. A hajam majdnem a combja közepéig lógott le.

– Kimegyünk egy percre – mondta Jannek, és nagy cuppanást hallottam. Eric csókolta meg Jant.

– Én is jöhetek? – kérdezte Jan elfúló Marlene Diet-rich-hangon. Nagy szerencse volt, hogy nem látszott az arcom.

– Adj egy percet nekünk. Sookie még mindig szégyenlős egy kicsit – mondta Eric olyan sokat ígérően, mint amit egy doboz újfajta ízesítésű fagylalt nyújt.

– Fűts be neki rendesen – mondta tompa hangon Miké Spencer. – Mindannyian szeretnénk begerjedve látni a mi

Sookie-nkat.

– Tüzes lesz – ígérte Eric.

– Kegyetlenül tüzes – szólt ki Tom Hardaway Tara lába közül.

Aztán, hála Ericnek, kívül voltunk az ajtón, és a Cor-vette motorháztetejére fektetett. Rám feküdt, de a súlyát inkább a vállam mellett a kocsira támaszkodó keze tartotta.

Lenézett rám, az arca úgy megfeszült, mint a vitorlakötél a viharban. A szemfoga kilátszott. A szeme tágra nyílt. Jól láthattam, mivel a szeme fehérje olyan makulátlanul fehér volt. Túl sötét volt hozzá, hogy a szeme kékjét lássam, még ha akartam volna, sem volt lehetséges.

Nem akartam.

– Ez valami… – kezdtem bele, aztán abba kellett hagynom. Nagy levegőt vettem. – Nevezz csak mulyának, ha akarsz, és egy szavam sem lesz miatta, hiszen végtére is az én ödetem volt. De tudod, mit? Ez valami iszonyat. Ezt tényleg élvezik a férfiak? Vagy akár némelyik nő? Jó olyasvalakivel szexelni, akit még csak nem is kedvelsz?

– Engem kedvelsz, Sookie? – kérdezte Eric. Nagyobb súlylyal nehezedett rám, és megmozdult egy kicsit.

Húha.

– Eric, emlékszel, hogy miért jöttünk?

– Néznek minket.

– Még ha néznek is, emlékszel?

– Igen, emlékszem.

– Akkor menjünk el.

– Lett valami bizonyítékod? Tudod, amit tudni akartál?

– Nem lett több bizonyítékom, mint amennyi a mai este előtt volt, nem olyan, amit a bíróság asztalára lehetne tenni. – Rávettem magam, hogy átöleljem a karja alatt. – De tudom, hogy ki tette. Mike, Tom és talán Cleo.

– Ez érdekes – mondta Eric az őszinteség teljes hiányával. A nyelve a fülembe csusszant. Történetesen ezt módfelett szerettem, és éreztem, hogy szaporábban lélegzem. Talán mégsem voltam olyan ellenálló a lelketlen szexszel szemben, mint hittem. Különben meg kedveltem Ericet, már amikor nem féltem tőle.

– Ne csináld, utálatos – mondtam, valami belső döntésre jutva. – Egyáltalán nem tetszik. – Erősen megtaszítottam Ericet, habár ez egy cseppet sem változtatott a helyzeten. – Eric, figyelj csak. Mindent megtettem La-fayette-ért és Andy Bellefleurért, amit csak tudtam, habár ez is édeskevés. Innentől azon a pár apró töredéken kell elindulnia, amit összeszedtem. Rendőr. Fog találni

valamilyen bizonyítékot a bíróságnak. Nem vagyok elég önfeláldozó ahhoz, hogy egy kicsivel is tovább csináljam.

– Sookie – mondta Eric. Nem hiszem, hogy egy árva szót is hallott volna abból, amit mondtam. – Add nekem magad.

Na, ez volt aztán az egyenes beszéd.

– Nem – jelentettem ki a lehető leghatározottabb hangomon. – Nem.

– Megvédelek majd Billtől.

– Te vagy, aki védelemre szorul! – Amikor eltöprengtem ezen a mondaton, nem voltam rá valami büszke.

– Te azt hiszed, hogy Bill erősebb nálam?

– Nem folytatom ezt a társalgást. – Aztán folytattam.

– Eric, nagyon hálás vagyok érte, hogy felajánlottad, hogy segítesz, és becsülöm a hajlandóságot, hogy eljöttél velem egy ilyen iszonyatos helyre.

– Hidd el, Sookie, ez a hitvány kis összejövetel semmi, semmi azokhoz a helyekhez képest, ahol én voltam.

Ezt készséggel elhittem neki.

– Jó, de nekem iszonyú. Már rájöttem, hogy tudnom kellett

volna, hogy ez majd, hogy mondjam, felkorbácsolja az érzékeidet, de tudod, hogy nem azért jöttem ki ide ma este, hogy bárkivel is együtt legyek. Bill a pasim.

– Habár a két szó, hogy *pasi* és *Bill* röhejesen hangzott ugyanabban a mondatban, mindenesetre az én életemben Bill töltötte be a pasi szerepét.

– Örömmel hallom – mondta egy ismerős, hűvös hang. – Máskülönben gondolkodóba ejtene ez a kis jelenet.

Pompás.

Eric felemelkedett rólam, én meg lemásztam a motorháztetőről, és botladozva megindultam Bill hangja irányába.

– Sookie – mondta, amikor már a közelébe értem –, kezd olyan lenni, mintha már sehova sem engedhetnélek el egyedül.

Nem igazán örült, hogy lát, már amennyire abban a gyenge fényben láttam. De nem hibáztathattam érte. – Az biztos, hogy nagy hibát követtem el – mondtam tiszta szívemből. Megöleltem.

– Olyan szagod van, mint Ericnek – mondta a hajamba. A fenébe is, Billnek örökké olyan szagom van, mint egy másik férfinak. Elárasztott a boldogtalanság és a szégyen, és ráébredtem a dolgokra, amik már majdnem megtörténtek.

De ami történt, arra egyáltalán nem számítottam.

Andy Bellefleur lépett elő a bokrok közül, a kezében egy pisztollyal. A ruhája rongyosnak és foltosnak látszott, a pisztolya meg hatalmasnak.

– Sookie, állj félre a vámpír mellől – mondta.

– Nem. – Szorosan Billre fonódtam. Nem tudtam, hogy én védem-e őt, vagy ő engem. De ha Andy azt akarta, hogy szétváljunk, akkor én át akartam ölelni.

Hirtelen hangok jöttek a nyaraló tornácáról. Valaki nyilván kinézett az ablakon – volt egy olyan gyanúm is, hogy valahogy Eric intézte így –, mert bár nem szólt közbe senki, a tisztáson

zajló összeütközés felkeltette a benti élvhajhászok érdeklődését. Mialatt mi kint voltunk Erickel, addig beindult az orgia. Tom Hardaway

meztelen volt, és Jan is. Tojás Tallie részegebbnek látszott.

– Olyan szagod van, mint Ericnek – ismételte Bill sziszegve.

Hátraléptem tőle, és totálisan megfelejtkeztem Andy-ről meg a fegyveréről. Szörnyen dühös lettem.

Ritkán fordul elő, de azért nem annyira, mint régebben. Valahogyan felvillanyozott.

– Aha, igen, én pedig azt sem tudom megmondani, hogy milyen szagod van! Csak azt tudom, hogy hat nővel voltál! Kicsit sem korrekt, vagy igen?

Bill döbbenten meredt rám. Eric nevetni kezdett a hátam mögött. A napozóteraszon álló csoport csendes bűvöletben figyelt. Andy nem osztotta azon véleményünket, hogy mindannyian teljeséggel figyelmen kívül hagyhatunk egy felfegyverzett férfit.

– Álljatok össze csoporttá – bődült fel. Jó sokat ihatott.

Eric vállat vont.

– Tárgyalt már valaha vámpírral, Bellefleur? – kérdezte.

– Nem – mondta Andy. – De agyon tudlak lőni. Ezüstgolyó van benne.

– Az ezüst… – kezdtem mondani, de Bill befogta a számat. Az ezüstgolyó csak a vérfarkasok számára végzetes, habár a vámpírok is rettenetesen reagálnak az ezüstre, és ha létfontosságú részt talál, a következmény a biztos, szörnyű kín.

Eric felhúzta az egyik szemöldökét, és odabattyogott az orgiázókhoz a teraszra. Bill megfogta a kezemet, és mi

is csatlakoztunk hozzájuk. Most az egyszer szerettem volna tudni, hogy mit gondol Bill.

– Melyikőtök volt az, vagy együtt csináltátok? Mindannyian hallgattunk. Tara mellett álltam, aki

reszketett a piros alsóneműjében. Rettegett, nem túl meglepően. Azon tűnődtem, hogy számíthat-e valamit is, ha tudom, hogy mit gondol Andy, és elkezdtem figyelni felé. A részegek gondolatait nem érdemes olvasni, megmondhatom, mert csak mindenféle ökörséget gondolnak, és a gondolataik nem valami megbízhatóak. Az emlékeik is elég bizonytalanok. Andy jelenleg nem sok mindenre gondolt. Nem szeretett senkit a tisztáson, még magát sem, és el volt rá szánva, hogy valakiből ki fogja húzni az igazságot.

– Sookie, gyere ide – kiáltott.

– Nem – mondta Bill nagyon határozottan.

– Fél percen belül ide kell hogy jöjjön pontosan mellém, vagy lövök – rá! – mondta Andy, és egyenesen rám célzott.

– Fél percet sem fogsz élni utána, ha megteszed – mondta Bill.

Hittem neki. Teljesen nyilvánvaló, hogy Andy is.

– Nem érdekel – mondta Andy. – Nem sokat veszít Sookieval a világ.

Na, ettől megint rettenetesen dühös lettem. Már kezdett lecsillapodni a haragom, de ettől megint hatalmas lángra kapott.

Kitéptem magam Bill kezéből, és letrappoltam a lépcsőn a tisztásra. Nem vakított el annyira a harag, hogy elfelejtettem volna a pisztolyt, habár fájdalmasan nagy

volt a kísértés, hogy elkapjam Andy tökét, és jól megcsavarjam. Lelőne, de ő is megsérülne. Jóllehet ez is ugyanolyan önpusztítás lenne, mint a piálás. Az elégtétel pillanata megérné vajon?

– Na most, Sookie, beleolvasol azoknak a gondolataiba, és megmondod, hogy melyik tette – rendelkezett Andy. Nagy kezével úgy kapta el a tarkómat, mintha valami idomítatlan kölyökkutya lennék, és megpördített, hogy a terasz felé forduljak.

– Mi a szart hittél, hogy mit csinálok itt, te hülye állat? Azt

hiszed, így múlatom az időmet, ilyen seggfejekkel?

Andy megrázott a tarkómnál fogva. Nagyon erős vagyok, jó eséllyel ki tudtam volna törni a szorításából, és megszerezhettem volna a pisztolyt, de a siker nem volt olyan közel a teljesen biztoshoz, hogy nyugodt lélekkel megpróbáltam volna. Úgy döntöttem, hogy várok egy percet. Bill próbált üzenni valamit az arckifejezésével, de nem voltam biztos benne, hogy mit. Eric próbálta letapizni Tarát. Vagy Tojást. Nehéz lett volna megmondani.

Egy kutya vonyított fel az erdő szélén. A tekintetemmel tudtam csak arra fordulni, a fejem meg sem moccant. Na ez remek. Igazán remek.

– A skót juhászom – mondtam Andynek. – Dean, emlékszel rá? – Több hasznát vettem volna az emberi alakban érkező segítségnek, de ha már ebben az alakjában érkezett Sam, akkor ebben is kellett maradnia, ha nem akarta megkockáztatni a lelepleződést.

– Igen. Mit csinál itt kint?

– Nem tudom. Ne lődd le, jó?

– Soha nem lőnék le egy kutyát – mondta őszintén megrendülve.

– Ó, de engem simán – mondtam szemrehányóan.

A kutya odakocogott hozzánk. Kíváncsi lettem volna, hogy mit gondol Sam. Kíváncsi lettem volna, hogy mennyit őriz meg az emberi észjárásból, amikor a kedvenc alakját veszi fel. A szememet a pisztoly felé meresztgettem, és Sam-Dean követte a tekintetemet, de képtelen voltam felbecsülni, hogy mennyire értette meg.

A kutya morogni kezdett. Az ínye felszaladt, és mereven nézte a pisztolyt.

– Vissza, te kutya – mondta bosszúsan Andy.

Ha egy pillanatra le tudnám kötni Andy figyelmét, akkor a

vámpírok el tudnák kapni. Próbáltam gondolatban mindent lépésről lépésre megtervezni. Két kézzel kell megragadnom a pisztolyt tartó kezét, és felfelé erőltetni. Csakhogy amíg így eltart magától, addig nem lenne valami könnyű.

– Ne, édesem – mondta Bill.

Odakaptam a szemem. Nagyon meghökkentem. Bill tekintete lesiklott az arcomról, és nézett valamit a hátam mögött. Megértettem a célzást.

– Lám, hát kit fognak úgy, mint egy kis állatkölyköt? – érdeklődött egy hang Andy mögül.

Ez már tényleg nagyon *süti* volt.

– A hírnököm! – A bacchánsnő nagy ívben ellépdelt Andy mellett, hogy a jobbjára, kicsit elé kerüljön. Nem állt Andy és a teraszon levők közé. Ezen az estén tiszta volt, és semmi nem volt rajta. Arra tippeltem, hogy ő és Sam kint lehettek az erdőben egy kis hejehujára, mielőtt

meghallották a társaságot. Fekete haja gubancos zuhatagként omlott a csípőjéig. Nem úgy nézett ki, mintha fázna. Mi többiek (a vámpírokat kivéve) határozottan éreztük, hogy milyen csípős a lebegő. Orgiához öltöztünk, nem kerti partihoz.

– Szia, hírnöklány – mondta nekem a bacchánsnő. – A kutya barátom figyelmeztetett rá, hogy a múltkor elfelejtettem bemutatkozni. Callisto vagyok.

– Callisto kisasszony – szólítottam meg, mert nem tudtam, hogy minek nevezzem. Fejet kellett volna hajtanom, de Andy szorította a nyakamat. Bizony mondom, kezdett már fájni.

– Ki ez a markos, bátor legény, aki szorongat? – jött közelebb egy kicsit Callisto.

Gőzöm sincs, hogy Andy hogy nézhetett ki, de a teraszon lévők közül Eric és Bill kivételével mindenki lenyűgözött és megrettent volt. Azok ketten elóvakodtak az emberektől. Ez nem volt jó jel.

– ö itt Andy Bellefleur – krákogtam. – Gondja van. Tudtam a bőröm feszüléséből, hogy a bacchánsnő

közelebb jött egy kicsit.

– Még nem láttál semmi hozzám foghatót, ugye? – kérdezte Andytől.

– Nem – ismerte el Andy. Kábának hangzott.

– Szép vagyok?

– Igen – vágta rá tétovázás nélkül.

– Tiszteletet érdemlek?

– Igen – felelte Andy.

– Szeretem a részegséget, és te nagyon be vagy rúgva – mondta elégedetten Callisto. – Szeretem a testi gyönyöröket, és ezek az emberek telve vannak buja vágyakkal. Nekem való hely ez.

– Az jó – mondta bizonytalanul Andy. – Csakhogy ezek közül az emberek közül az egyik gyilkos, és tudnom kell, melyikük.

– Nem csak egy – motyogtam. Most, hogy eszébe jutott, hogy az egyik keze végén én vagyok, Andy megint megrázott. Kezdett ebből nagyon elegem lenni.

A bacchánsnő már elég közel volt ahhoz, hogy megérintsen. Gyengéden megsimogatta az arcomat, én pedig éreztem az ujjain a bor és a föld szagát.

– Nem vagy részeg – jegyezte meg.

– Nem, hölgyem.

– És nem volt részed testi gyönyörben ma este.

– Ami késik, nem múlik – válaszoltam.

Kacagni kezdett. Magas, dévaj kacaja volt. Újra, és újra kezdte.

Andy szorítása engedett, ahogy a bacchánsnő közelségétől egyre zavarodottabb lett. Nem tudom, hogy a teraszon állók mit hittek, hogy minek a szemtanúi. De Andy tudta, hogy az éj-

szaka teremtményét látja maga előtt. Elengedett, elég váratlanul.

– Gyere ide, új lány – kiáltotta Mike Spencer. – Hadd nézzünk meg.

Dean a földre vitt, és rajongással nyalogatta az arcomat. Ebből a szögből láttam, hogy a bacchánsnő karja Andy dereka körül kígyózik. Andy átvette a pisztolyt a baljába, hogy viszonozhassa.

– Szóval mit is akartál megtudni? – kérdezte Andyt. Higgadtan, elgondolkodva beszélt. Céltalanul lengetett

egy hosszú botot tobozzal a végén. Ezt thürszosznak hívták; megnéztem a *bacchánsnő*címszót a lexikonban. Legalább nem kell hülyén meghalnom.

– Az egyikük megölt egy Lafayette nevű férfit, és tudni akarom, hogy ki volt – mondta a részegek ingerültségével.

– Persze, hogy akarod, drágám – fuvolázta a bacchánsnő. – Megtudjam neked én?

– Kérlek – könyörgött Andy.

– Jól van. – Végigmustrálta az embereket, és ujjával magához intette Tojást. Tara belecsimpaszkodott akarjá-ba, hogy megpróbálja maga mellett tartani, de Tojás letántorgott a lépcsőn és odament a bacchánsnőhöz, egész végig bárgyún vigyorogva.

– Te lány vagy? – kérdezte Tojás.

– Semmilyen értelemben sem – mondta Callisto. – Jó sok bort ittál. – Megérintette a thürszosszal.

– Hát igen – értett egyet Tojás. Már egyáltalán nem mosolygott. Callisto szemébe nézett, remegett és rángatózott. A szeme fényesen izzott. Billre néztem, és láttam, hogy a tekintetét a földre szegezi. Eric a kocsija motorháztetejét nézte. Minthogy nem foglalkozott velem senki, így elkezdtem Bill felé kúszni.

Szép kis slamasztika.

A kutya jött mellettem, idegesen szimatolgatott. Éreztem, hogy azt akarja, hogy mozogjak gyorsabban. Elértem Bill lábát, és megmarkoltam. Éreztem a kezét a hajamon. Túlságosan féltem olyan nagy mozdulatot tenni, hogy talpra állok.

Callisto Tojás köré fonta karcsú karját, és suttogni

kezdett neki. Az bólintott, és visszasúgott valamit. A bacchánsnő megcsókolta, mire megmerevedett. Amikor hátrahagyta Tojást, hogy elsuhanjon a terasz felé, az akkor is tökéletesen mozdulatlanul állt, egyre az erdő felé bámulva.

Megállt Eric mellett, aki közelebb volt a teraszhoz, mint mi. Tetőtől talpig végigmérte, és megint kezdte azt a vérfagyasztó mosolygást. Eric kitartóan nézte a bacchánsnő mellkasát, vigyázott, hogy ne nézzen a szemébe.

– Cuki – mondta Callisto. – Cuki falat. De nem vagy nekem való, kicsi halott husikám.

Aztán már fent volt a teraszon az emberek között. Mély levegőt vett, beszívta a szex és az ivászat kipárolgó szagait. Úgy szimatolt, mintha nyomot követne, aztán Mike Spencer elé penderült. Mike középkorú teste nem igazán hozta csúcsformáját a hideg levegőn, de Callisto el volt tőle ragadtatva.

– Nahát – mondta olyan boldogan, mintha éppen most kapott volna valami ajándékot –, hogy te milyen büszke vagy! Király vagy? Hős vitéz?

– Nem – mondta Mike. – Temetkezési vállalkozásom van. – Nem volt nagyon biztos a hangja. – Mi maga, hölgyem?

– Láttál már hozzám hasonlót?

– Nem – felelte Mike, és a többiek is ingatták a fejüket.

– Nem emlékszel az első látogatásomra?

– Nem, hölgyem.

– Hiszen akkor még áldozatot is bemutattál nekem.

– Én? Áldozatot?

– Ó, bizony ám, akkor, amikor azt a fekete bőrű férfit meg-

ölted. Azt a csinosát, ő egy kicsiny gyermekem volt, és megfelelő volt a tiszteletadás. Meg kell köszönnöm, hogy egy italozó előtt hagytad, a bárok különösen a kedvemre valók. Nem találtál meg kint az erdőben?

– Hölgyem, mi nem mutattunk be áldozatot – mondta Tom Hardaway. Sötét színű bőrű csupa libabőr volt, a pénisze meg nem volt otthon.

– Láttalak – mondta a bacchánsnő.

Akkor mindenre csend borult. A tó parti erdő, amely mindig csupa nesz, apró motozás volt, most mozdulatlanná lett. Nagyon óvatosan talpra merészkedtem Bill mellett.

– Szeretem a szex követelő erőszakosságát, szeretem az ital bűzét – mondta a nő álmodozva. – Nagyon messziről is képes vagyok rohanni, csak hogy ott legyek a végére.

A többiek fejéből özönlő félelem kezdte betölteni a tudatomat, és túl is csordult. Tenyerembe temettem az arcomat. A legvastagabb pajzsot tartottam fel, amit csak alakítani tudtam, de így is alig tudtam kizárni a rettegést. A hátam ívbe feszült, és a nyelvembe kellett harapnom, hogy ne adjak ki hangot. Éreztem a mozgást, ahogy Bill hozzám fordul, aztán Eric is mellette volt, és kezdtek maguk közé préselni. Az adott körülmények között az égvilágon semmi erotikus sincs abban, ha két vámpír feszül neked. Csak tovább táplálta a félelmemet kettejüknek ez a komoly igyekezete, hogy engem csendben

tartsanak. Mert ugyan mitől félhet egy vámpír? A kutya a lábunknak dőlt, mintha csak a védelmét ajánlaná.

– Verted szex közben – mondta Tómnak a bacchánsnő. – Megütötted, mert büszke vagy, és a szolgaisága undorított és felizgatott. – Előrenyújtotta csontos kezét, hogy megcirógassa Tom ébenszínű arcát. Láttam Tom szemefehérjét. – És te – paskolta meg Mike-ot a másik kezével –, te is verted, mert hatalmába kerített az őrület. Aztán megfenyegetted, hogy mi lesz,

ha elmondja. – Elvette a kezét Tómról, és a feleségét, Cleót kezdte simogatni. Cleo felkapott egy kardigánt, mielőtt kijött, de nem volt begombolkozva.

Mivel nem hívta fel magára a figyelmet, Tara hátrálni kezdett, ö volt az egyetlen, akit nem bénított meg a félelem. Érzékeltem a remény halvány sugarát benne, a túlélés vágyát. Tara egy a teraszon álló kovácsoltvas asztal alá kuporodott, kicsire gömbölyödött össze, és szorosan behunyta a szemét. Rengeteg ígéretet tett az Istennek a jövőbeni viselkedésével kapcsolatban, ha ebből megmenekül. Ezek is mind a tudatomba áradtak. A többiekből hömpölygő félelem egy pontba sűrűsödött, éreztem, hogy a testem megremeg, ahogy olyan hevesen sugároznak, hogy átszakítják az összes védgátamat. Nem maradt belőlem semmi. Puszta félelem voltam. Eric és Bill összekulcsolták a karjukat, hogy állva és mozdulatlanul maradjak köztük.

Jant a maga meztelenségében teljességgel semmibe vette a bacchánsnő. Csak arra tudtam gondolni, hogy nem talált Janben semmi vonzót az a teremtmény; Jan nem volt büszke, szánalmas volt, és nem ivott aznap

este. Inkább a szexet választotta a többi vágy közül, mint – azt a vágyat, amelybe beleveszhet – a többi vágy közül, amelyeknek semmi köze sincs a tudat és a test elhagyásának egyetlen pillanatnyi csodálatos percéért. Most is, mint mindig, a középpontba akart kerülni. Jan előlépett egy kacér, ebből még bármi lehet mosollyal, és megfogta a bacchánsnő kezét. Hirtelen rángógörcsöt kapott, és a torkából előtörő hangok borzalmasak voltak. Hab bukott ki a száján, a szeme fennakadt. A deszkázatra rogyott, és hallottam, ahogy a sarka veri a pallót.

Aztán újra csend lett. De valami készült pár méterre a teraszon álló kis csoportosulásunktól. Valami iszonyatos és tiszta, valami puszta és rettenetes. A többiek félelme csillapodott, és a testem kezdett megnyugodni. A fejemet feszítő borzasztó nyo-

más enyhült. De amint csökkent, egy új erő kezdett teret hódítani, valami leírhatatlanul gyönyörű és határtalanul gonosz.

A puszta őrület volt, az esztelen őrület. A baccháns-nőből áradt ez a megveszekedett düh, a fosztogatás utáni sóvárgás, a pökhendi dölyfösség. Engem is elárasztott, amikor a többieket is, rángatóztam és hadonásztam, amikor Callisto háborodottsága elöntötte a többiek tudatát, és csak azért maradtam csendben, és nem sikoltoztam, ahogy ők, mert Eric a számra tapasztotta a tenyerét. Beleharaptam, és éreztem a vére ízét. Hallottam, hogy fájdalmában felmordult.

Nem akart abbamaradni, a sikolyok és a tehetetlenség hangjai egyre hallatszottak. A kutya a lábunkhoz simulva nyüszített.

Hirtelen vége lett.

Úgy éreztem magam, mint a marionettfigura, amelynek váratlanul elvágják a zsinegeit. Erőtlenül estem össze. Bill megint Eric kocsijának motorháztetejére fektetett. Kinyitottam a szemem. A bacchánsnő nézett le rám. Megint mosolygott, és vérben úszott mindene. Úgy nézett ki, mintha valaki egy vödör vörös festéket öntött volna a fejére; a haja csatakos volt, ahogy a meztelen teste minden egyes porcikája, és olyan fémes szagot árasztott, amitől égnek állt a hajam.

– Zárt voltál – mondta nekem olyan édes és lágy hangon, mint egy fuvola. Kicsit megfontoltabban mozgott, mint aki nehéz ételt evett. – Nagyon zárt voltál. Talán olyan zárt, amilyen soha már, talán nem. Még soha nem láttam senkit megháborodni mások őrületétől. Rettentően mulattató gondolat.

– Magának lehet, hogy mulatságos – ziháltam. A kutya a lábamba harapott, hogy észrevegyem magam. A bacchánsnő lenézett rá.

– Kedves, drága Sam – mormolta. – Édesem, itt kell hogy hagyjalak.

A kutya értő szemekkel nézett fel rá.

– Eltöltöttünk pár szép éjszakát az erdőben szaladgálva – mondta, és megsimogatta a fejét. – Elkaptuk a kis nyuszikat meg mosómedvéket.

A kutya a farkát csóválta.

– Meg mást is csináltunk.

A kutya vicsorgott, és erősen lihegett.

– De eljött az ideje, hogy elmenjek, drágám. A világ tele van erdőkkel és olyan emberekkel, akiknek meg kell tanulniuk a leckét. Nekem tisztelettel kell adózni. Nem

felejtkezhetnek meg rólam. Az adósaim – mondta azon a jóllakott hangján –, az adósaim az őrülettel és a halállal. – Ezzel elindult, hogy eltűnjön a fák között.

– Végül is – mondta még a válla fölött –, nem lehet mindig vadászidény.

11. FEJEZET

Még ha akartam volna, sem mehettem volna oda, hogy megnézzem, mi van a teraszon. Bill és Eric levertnek tűnt, és amikor egy vámpír levertnek tűnik, az annyit jelent, hogy nem igazán akarsz odamenni kutakodni.

– Fel kell gyújtanunk a kunyhót – mondta Eric néhány méterrel arrébb. – Bárcsak Callisto eltakarította volna maga után a kupit.

– Sosem volt szokása – felelt Bill –, úgy hallottam. Az őrület miatt. Törődik is az igazi őrült a leleplezéssel?

– Ó, nem tudom – mondta Eric hanyagul. Olyan volt a hangja, mintha valami nehezet emelt volna. Aztán súlyos puffanás hallatszott. – Láttam olyanokat, akik határozottan őrültek voltak, és nagyon fortélyosan kezelték.

– Ez igaz – mondta Bill. – Ne hagyjunk néhányat a verandán?

– Honnan tudhatnám?

– Ez is igaz. Ritka alkalom, hogy ennyire egyet tudjak érteni veled.

– Felhívott és a segítségemet kérte. – Eric inkább a

mögöttes tartalomra válaszolt, mint magára a megállapításra.

– Akkor jó. De emlékszel a megállapodásunkra.

– Hogy is feledhetném?

– Tudod, hogy Sookie hall minket.

– Részemről nem gond – mondta Eric, és nevetett. Felnéztem az éjszakába, és azon gondolkodtam, nem túl elmélyedve, hogy mi a fenéről is beszélnek. Nem vagyok Oroszország, hogy ki kelljen parcellázni a legerősebb diktátornak. Sam mellettem pihent, újra emberi formájában, anyaszült meztelenül.

De ebben a pillanatban mi sem érdekelt kevésbé. A hideg nem zavarta Samet, mivel alakváltó volt.

– Hopsz, itt van egy élő – szólt oda Eric.

– Tara! – kiáltott Sam.

Tara lemászott a terasz lépcsőjén, oda hozzánk. A karjával átölelt, és zokogni kezdett. Szörnyen ki voltam merülve, de fogtam, hagytam pityeregni. Még mindig a Daisy Duke-szerkómban voltam, ő pedig tűzoltós fehérneműben. Olyanok voltunk, mint nagy fehér tavirózsák a hideg tóban, mi ketten. Sikerült felegyenesednem, úgy fogtam Tarát.

– Mit gondolsz, van takaró a kunyhóban? – kérdeztem Samet. Odaügetett a lépcsőhöz, és észrevettem, hogy elég érdekes látványt nyújt hátulról. Egy percre rá visszaügetett – hű, ez a látvány még lebilincselőbb volt –, és kettőnk köré csavart egy takarót.

– Muszáj életben maradnom – motyogtam.

– Miért mondod ezt? – kíváncsiskodott Sam. Úgy tűnt, nem lepték meg túlzottan az éjszaka történtek.

Nem nagyon mondhattam neki, hogy azért mondtam ezt, mert láttam, ahogy ugrándozik, úgyhogy azt mondtam:

– Hogy van Tojás és Andy?

– Űgy hangzik, mint egy rádióműsor – mondta hirtelen Tara, és kuncogott. Nem tetszett ez a kuncogás.

– Még mindig ott állnak, ahol Callisto hagyta őket – jelentette Sam. – Még mindig bámulnak.

– Még bá-mulok – énekelte Tara egy Elton Johnsláger dallamára.

Eric nevetett.

ő és Bill éppen tüzet készültek gyújtani. Odajöttek hozzánk egy utolsó ellenőrzés céljából.

– Milyen kocsival jöttél? – kérdezte Bill Tarától.

– Óó, egy vámpír – mondta a lány. – Te Sookie kedvese

vagy, igaz? Miért voltál ott a meccsen múltkor este egy olyan szukával, mint Portia Bellefleur?

– Kedves csaj – mondta Eric. Azzal az elnéző, de csalódott mosollyal nézett le Tarára, amellyel a kutyatenyésztő vizslatja az aranyos, de gyenge kutyakölyköt.

– Milyen kocsival jöttél? – kérdezte újra Bill. – Ha van még benned bármi értelem, akkor azt most szeretném látni.

– A fehér Camarróval jöttem – mondta Tara, egészen józanul. – Hazavezetem. Vagy talán jobb, ha nem. Sam?

– Persze, majd én hazaviszlek. Bill, szükséged van itt a segítségemre?

– Azt hiszem, Erickel megoldjuk. El tudod vinni a véznát is?

– Tojást? Meglátjuk.

Tara arcon csókolt, és a kocsija felé botorkált a tisztá-- son át.

– Benne hagytam a kulcsot – kiáltotta.

– És a tárcád? – A rendőrség bizonyára csodálkozna, ha megtalálnák Tara tárcáját egy hullákkal teli kunyhóban.

– Ó… ott van bent.

Némán Billre néztem, ő pedig bement a tárcáért. Jókora válltáskával tért vissza, ami elég nagy volt, hogy ne csak a smink meg a mindennapos cuccok férjenek bele, hanem egy váltás ruha is.

– Ez a tiéd?

– Igen, koszi – mondta Tara, és úgy vette el a táskát, mintha félne, hogy Bill ujja hozzáér az övéhez. Korábban este még nem volt ilyen finnyás, gondoltam.

Eric a kocsihoz vitte Tojást.

– Semmire sem fog emlékezni az egészből – mondta Tarának, miközben Sam kinyitotta a Camarro hátsó ajtaját, hogy Eric betehesse a fiút.

– Bárcsak ezt én is elmondhatnám. – Úgy tűnt, Tara arca

megereszkedett a csontokon annak a tudásnak a súlyától, hogy mi történt ma este. – Bárcsak sosem láttam volna ezt az izét, bármi is ez a nő. Bárcsak soha ne jöttem volna ide, először is. Utáltam ezt csinálni. Csak azt hittem, Tojás miatt megéri. – Egy pillantást vetett a hátsó ülésen heverő mozdulatlan alakra. – Nem éri meg. Senki miatt sem éri meg.

– A te emlékeidet is ki tudom törölni – ajánlotta fel Eric fesztelenül.

– Nem – felelt Tara. – Valamennyire emlékeznem

kell, és emiatt megéri a többi terhét cipelni. – Tara húsz évvel öregebbnek hangzott. Néha egy perc alatt fel tud nőni az ember; velem ez akkor történt, amikor hétéves voltam, és meghaltak a szüleim. Tarával ez ma éjjel esett meg.

– De mindenki meghalt, mindenki, kivéve engem és Tojást és Andyt. Nem féltek, hogy beszélni fogunk? Nem fogtok levadászni minket?

Eric és Bill összenézett. Eric kicsit közelebb lépett Tarához.

– Nézd, Tara – kezdte nagyon visszafogottan, és Tara elkövette azt a hibát, hogy felnézett rá. így, hogy már fogva tartotta a pillantását, Eric elkezdte kitörölni az éjszaka emlékeit. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy tiltakozzam, nem mintha bármi haszna lett volna. Ha Tara fel tudta tenni ezt a kérdést, akkor nem szabadott, hogy terhelje ez a tudás. Reméltem, hogy nem ismétli meg a hibáit, ha már megfosztják attól a tudástól, hogy milyen árat fizetett értük, de azt nem lehetett megengedni, hogy elkezdjen mesélni.

Sam (aki kölcsönvette Tojás nadrágját) már úton volt Tarával és Tojással a városba, amikor Bill elkezdett egy természetesnek tűnő tüzet rakni, hogy elégesse a kunyhót. Eric láthatóan a csontokat számolta a teraszon, hogy az ott lévő hullák elég teljesnek tűnjenek ahhoz, hogy megnyugtassák a nyomozókat. Aztán átment az tisztáson, hogy megnézze Andyt.

– Miért utálja Bill annyira a Bellefleuröket? – kérdeztem újra.

– Ó, ez régi sztori – mondta Eric. – Még azelőttről,

hogy Bill átváltozott volna. – Elégedettnek tűnt Andy állapotával, és visszament dolgozni.

Hallottam, hogy egy autó közeledik, és Bill és Eric azonnal az tisztáson termett. Halk ropogást hallottam a kunyhó távolabbi végéből. – Nem gyújthatunk tüzet egynél több helyen, mert akkor meg tudják állapítani, hogy nem volt véletlen – mondta Bill Ericnek. – Utálom, hogy ilyen fejlett a rendőrségi technika.

– Ha nem döntünk úgy, hogy felfedjük magunkat a nyilvánosságnak, akkor maguk közül hibáztatnának valakit – mondta Eric. – így viszont annyira vonzó bűnbakok vagyunk… Boszszantó, ha belegondolunk, menynyivel erősebbek vagyunk.

– Hé, fiúk, nem vagyok marslakó, ember vagyok, és nagyon jól hallak titeket – szólaltam meg. Csak bámultam őket, és talán egy ötvenedrésszel zavartabbnak tűntek, amikor Portia Bellefleur kiszállt a kocsijából, és a bátyjához rohant. – Mit műveltetek Andyvel? – kérdezte nyers, pattogó hangon. – Átkozott vámpírok. – Erre-ar-ra húzogatta Andy gallérját, fognyomokat keresett.

– Megmentették az életét – mondtam neki.

Eric egy hosszú pillanatig nézte Portiát, mustrálgatta, aztán elkezdte átkutatni a halott tivornyázók kocsijait. Megszerezte a kocsikulcsaikat, hogy hogyan, azt el sem akartam képzelni.

Bill odament Andyhez, és azt mondta:

– Ébredj – a leghalkabb hangján, olyan halkan, hogy pár méterre már alig lehetett hallani.

Andy hunyorgott. Rám nézett, zavarodottan, hogy már nem vagyok a keze között, gondolom. Meglátta

Billt, olyan közel, és összerándult, várta a megtorlást. Rá-

eszmélt, hogy Portia ott van mellette. Aztán elnézett Bill mellett, a kunyhóra.

– Ez kigyulladt – állapította meg lassan.

– Igen – mondta Bill. – Mind meghaltak, kivéve azt a kettőt, aki visszament a városba. Nem tudnak semmit.

– Akkor… ezek az emberek ölték meg Lafayette-et?

– Igen – mondtam. – Mike és Hardawayék, és azt hiszem, talán Jan tudott róla.

– De nincs bizonyítékom.

– Ó, szerintem van – mondta Eric. Lenézett Mike Spencer Lincolnjának a csomagtartójába.

Mind a kocsihoz mentünk, hogy lássuk. Bill és Erick jobban láttak, könnyen megállapították, hogy vér van a csomagtartóban, vér és pár foltos ruha és egy pénztárca. Eric benyúlt, és óvatosan kinyitotta a tárcát.

– El tudja olvasni, hogy kié? – kérdezte Andy.

– Lafayette Reynold – mondta Eric.

– Szóval ha így hagyjuk a kocsikat, ahogy voltak, és elmegyünk, a rendőrség megtalálja, ami a csomagtartóban van, és mindennek vége. Tiszta leszek.

– Ó. Hál' istennek! – mondta Portia, és sírva pihegett. Semmitmondó arcát és gesztenyebarna haját elkapta egy a fák között átszűrődő holdsugár. – Ó, Andy, menjünk haza.

– Portia – mondta Bill –, nézz rám. A nő rápillantott, aztán félre.

– Sajnálom, hogy így kacérkodtam veled – mondta gyorsan. Szégyellte, hogy bocsánatot kér egy vámpírtól, az látható volt. – Csak rá akartam venni valakit, aki

idejött, hogy hívjon meg, hogy megtudhassam, mi folyik itt.

– Sookie ezt megtette helyetted – mondta Bill lágyan. Portia pillantása engem vett célba.

– Remélem, nem volt túl szörnyű, Sookie – mondta nagy

meglepetésemre.

– Igazán szörnyű volt – feleltem. Portia összerezzent.

– De már vége.

– Köszönöm, hogy segítettél Andynek – mondta Portia bátran.

– Nem Andynek segítettem. Lafayette-nek segítettem

– csattantam fel. Nagy levegőt vett.

– Persze – mondta, némi méltósággal. – Hisz a kollégád volt.

– A barátom volt – javítottam ki. Kiegyenesedett a háta.

– A barátod – mondta.

A tűz lángra kapott a kunyhóban, és hamarosan itt lesz a rendőrség és a tűzoltók. Határozottan ideje volt, hogy menjünk.

Észrevettem, hogy sem Eric, sem Bill nem ajánlotta fel, hogy törli Andy emlékeit.

– Jobb lesz, ha eltűnsz – mondtam neki. – Jobb, ha visszamész a házadba Portiával, és megmondod a nagymamádnak, hogy esküdjön meg, hogy egész éjjel ott voltál.

A két testvér szó nélkül bekászálódott Portia Audijá-ba, és elmentek. Eric bemászott a Corvette-be, hogy visszamenjen Shreveportba, Bill és én pedig átmentünk

a fák közt Bill kocsijához, melyet az erdőben rejtett el az út túloldalán. A karjában vitt, ahogy szerette. Meg kell mondanom, én is szerettem, alkalomadtán. És ez határozottan ilyen alkalom volt.

Már nem volt messze a hajnal. Életem egyik leghosz-szabb éjszakája a végéhez közeledett. Hátradőltem a kocsi ülésében. Annyira fáradt voltam, hogy alig tudtam magamról.

– Callisto hová ment? – kérdeztem Billtől.

– Fogalmam sincs. Változtatja a helyét. Nem sok bacchánsnő élte túl az isten elvesztését, akik pedig mégis, azok keresnek egy erdőt, ahol kószálhatnak. Továbbállnak, mielőtt bárki rá-

jönne, hogy ott vannak. Ilyen furfangosak. Szeretik a háborút és a háború őrületét. Soha sincsenek messze a csatatértől. Azt hiszem, mind a Közel-Keletre költöznének, ha ott több erdő lenne.

– Callisto azért volt itt, mert… ?

– Csak átutazott. Maradt vagy két hónapot, most majd elmegy… ki tudja? Evergladesbe, vagy fel a folyón a három állam találkozásához.

– Nem értem, hogy Sam, izé, miért pajtáskodott vele.

– így nevezed? Mi is ezt csináljuk, pajtáskodunk? Átnyúltam, és megböktem a karját, ami olyan volt,

mintha fát bökdösnék.

– Te – mondtam.

– Talán csak akart egyet kószálni a vad oldalon – mondta Bill. – Végül is nehéz Samnek olyat találnia, aki elfogadja az igazi természetét. – Bill jelentőségteljesen elhallgatott.

– Hát, az nehéz lehet – mondtam. Eszembe jutott,

amikor Bill visszatért a házba Dallasban, pirospozsgásan, és nyeltem egyet. – De nehéz szétválasztani azokat, akik szeretik egymást. – Arra gondoltam, mit éreztem, amikor meghallottam, hogy találkozott Portiával, és arra gondoltam, hogy reagáltam, amikor megláttam a focimeccsen. Kinyújtottam a kezem, és a combjára tettem, és finoman megszorítottam.

Nem vette le a szemét az útról, de elmosolyodott. Kissé előbújt a szemfoga.

– Mindenben megállapodtál az alakváltókkal Dallasban? – kérdeztem kicsit később.

– Egy óra alatt elintéztem, vagyis inkább Stan intézte el. Felajánlotta nekik a farmját a teliholdas éjszakákra, a következő négy hónapra.

– Ó, ez kedves volt tőle.

– Hát, igazából semmibe sem került neki. És ő nem vadá-

szik, úgyhogy a szarvasokat amúgy is ritkítani kell, amint arra fel is hívta a figyelmet.

– Ó – mondtam, tudomásul véve a hallottakat, majd egy pillanattal később: – óóó.

– Vadásznak.

– Aha. Értem.

Amikor visszaértünk hozzám, már közel volt a pirkadat. Eric épp elért Shreveportba, gondoltam. Amíg Bill zuhanyozott, ettem egy kis mogyoróvajat és lekvárt, mert semmit nem ettem, már nem is tudom, hány órája. Aztán fogat mostam.

De Billnek legalább nem kellett elrohannia. Jó néhány éjszakát töltött már a házamban azelőtt, hogy kialakított volna magának egy helyet itt. Kivágta a gardrób

alját a régi hálószobámban, abban, amit évekig használtam, mielőtt nagyanyám meghalt, és átköltöztem az ő hálójába. Bill a gardrób aljából csapóajtót csinált, amit ki tudott nyitni, be tudott mászni, és vissza tudta csukni magára, és erről senki sem tudott, csakis én. Ha még ébren voltam, amikor lebújt a földbe, betettem egy régi koffert a gardróbba meg néhány pár cipőt, hogy élet-hűbbnek tűnjön. Bill egy ládát tartott a lyukban, abban aludt, mert amúgy elég undorító volt ott lent. Nem sokszor aludt ott, de időről időre jó hasznát vette.

– Sookie – szólt ki Bill a fürdőszobából. – Gyere, most van időm, lecsutakollak.

– De ha lecsutakolsz, nehezen fogok tudni elaludni.

– Miért?

– Mert frusztrált leszek.

– Frusztrált?

– Mert meg leszek mosdatva, de nem leszek… megszeretgetve.

– Közel a hajnal – látta be Bill, ahogy kidugta fejét a zuhanyfüggöny mellett. – De majd holnap éjjel lesz időnk.

– Ha Eric nem küld el minket sehová – motyogtam, amikor a feje újra a vízsugár alatt volt. Mint általában, most is elhasználta a meleg víz nagyját. Kiügyeskedtem magam az átkozott sortból, és úgy döntöttem, hogy majd holnap dobom ki. Áthúztam a fejemen a pólómat, és az ágyon elnyújtózva vártam Billt. Legalább az új melltartómnak nem esett baja. Az oldalamra fordultam, és lehunytam a szemem a félig nyitott fürdőszobaajtón kiáramló fény elől.

– Drágám?

. – Kijöttél a zuhany alól? – kérdeztem álmosan.

– Igen, tizenkét órája.

– Tessék? – felpattant a szemem. Az ablakra néztem. Nem volt ugyan koromsötét, de kimondottan sötét igen.

– Elaludtál.

Be voltam takarva, és még mindig rajtam volt az acélkék melltartó-bugyi szett. Úgy éreztem magam, mint egy darab penészes kenyér. Billre néztem. Rajta nem volt semmi.

– Szavad ne feledd – mondtam, és felkerestem a fürdőszobát. Amikor visszajöttem, Bill az ágyon várt, fél könyökére támaszkodva.

– Észrevetted a cuccot, amit tőled kaptam? – Körbefordultam, hogy hiánytalanul élvezhesse nagylelkűségének gyümölcsét.

– Bájos, de talán kissé túlöltöztél az alkalomhoz.

– Milyen alkalomhoz?

– Életed legjobb szexéhez.

Éreztem, ahogy lent feltarthatatlanul elönt a vágy. De az arcom nem rezdült.

– Biztos vagy benne, hogy ez lesz a legjobb?

– Ó, igen – mondta, és a hangja olyan selymes és hideg lett, mint a köveken csorgó víz. – Biztos vagyok benne, és te is biztos lehetsz.

– Bizonyítsd be – mondtam futó mosollyal.

A szeme árnyékban volt, de láttam az ajka hajlatát, ahogy elmosolyodott.

– Örömmel – felelte.

Valamivel később megpróbáltam visszanyerni az erőmet. Bill félig rajtam feküdt, karja a hasamon, lába a lábamon átvetve. A szám olyan fáradt volt, hogy alig tudtam összehúzni, hogy megcsókoljam a vállát. Bill nyelve gyengéden nyalogatta a parányi lyukakat a vállamon.

– Tudod, mit kell tennünk? – kérdeztem, és úgy éreztem, soha többet nem tudok megmozdulni.

– Nos?

– Be kell hoznunk az újságot.

Bill hosszú szünet után lassan lefejtette magát rólam, és a bejárati ajtóhoz ment. Az újságkihordó nő feljön a behajtómra, és felhajítja az újságot a veranda felé, mert ezért kapja tőlem azt az igen komoly borravalót.

– Nézd – mondta Bill, és kinyitottam a szemem. Egy alufóliával letakart tányér volt a kezében. Az újság a hóna alatt.

Legurultam az ágyról, és automatikusan a konyhába mentem. Miközben követtem Billt, felvettem a rózsaszín köntösömet. Ő még mindig úgy volt, ahogy a természet adta, és én csodálattal adóztam a látványnak.

– Van egy üzenet a rögzítőn – mondtam, miközben feltettem a kávét. Most, hogy a legfontosabb már megvolt, felhajtottam az alufóliát, és megláttam a csokoládébevonatú tortát, melynek tetejét csillag alakban kirakott pekándiók díszítették.

– Ez az öreg Mrs. Bellefleur csokitortája – mondtam áhítatos hangon.

– A látvány alapján megmondod, kié?

– Ó, ez egy híres torta. Legendás. Semmi sem fogható

Mrs. Bellefleur tortájához. Ha benevez a versenyre a vásár-

ban, biztos övé a győztes szalag. És olyankor szokott tortát hozni, ha valaki meghal. Jason azt mondta, tiszta haszon, ha meghal valaki, csak azért, mert akkor ehetünk egy szeletet Mrs. Bellefleur tortájából.

– De csodás az illata – mondta Bill, legnagyobb meglepetésemre. Előrehajolt, és megszagolta. Bill nem vett levegőt, így hát nem tudtam pontosan, hogy miképp szagol, de valahogy szagolt. – Ha ez lenne rajtad parfümként, felfalnálak.

– Már felfaltál.

– Másodszor is felfalnálak.

– Nem hinném, hogy kibírnám. – Töltöttem magamnak egy csésze kávét. Csak bámultam a tortát, nem tértem magamhoz. – Nem is tudtam, hogy egyáltalán tudja, hol lakom.

Bill megnyomta a lejátszó gombot a rögzítőmön.

– Miss Stackhouse – mondta egy nagyon öreg, nagyon déli, arisztokrata hang. – Kopogtam az ajtaján, de bizonyosan el volt foglalva valamivel. Otthagytam magának egy csokoládétortát, mert nem tudtam, hogy köszönjem meg azt, amit az unokámért, Andrew-ért tett, ahogy Portia mesélte. Egyesek megtiszteltek azzal, hogy jónak mondják a tortámat. Remélem, ízleni fog. Ha bármikor a segítségére lehetek, csak hívjon fel.

– Nem mondta a nevét.

– Caroline Holliday Bellefleur mindenkitől elvárja, hogy tudják, ki ő.

– Kicsoda?

Felnéztem Billre, aki az ablaknál állt. A konyhaasztalnál ültem, és nagyanyám egyik virágos bögréjéből ittam a kávét.

– Caroline Holliday Bellefleur.

Bill jobban már nem tudott elsápadni, de kétségtelenül meg volt döbbenve. Nagyon váratlanul ült le a velem szemben levő székbe.

– Sookie, tégy nekem egy szívességet.

– Persze, édesem. Mit?

– Menj át a házamba, és hozd el a Bibliát, amely az üvegezett könyvespolcon van az előszobában.

Annyira feldúltnak tűnt, hogy felkaptam a kulcsom, és köntösben hajtottam át hozzá, remélve, hogy senkivel sem futok össze az úton. Nem sokan laktak a parókiához vezető úton, és hajnali négykor senki sem volt ébren közülük.

Bementem Bill házába, és megtaláltam a Bibliát, pontosan ott, ahol mondta. Nagyon óvatosan szabadítottam ki a könyvszekrényből. Láthatólag nagyon régi volt. Annyira izgultam, míg felvittem a lépcsőn a házamban, hogy majdnem megbotlottam. Bill ott ült, ahol hagytam. Amikor elétettem a Bibliát, egy hosszú percen át csak bámulta. Már azon morfondíroztam, vajon hozzányúlhat-e. De nem kért segítséget, hát vártam. Kinyújtotta a kezét, és fehér ujja végigsimította az elnyűtt bőrborítást. A könyv vastag volt, és a borítót aranyozott betűk díszítették.

Bill felnyitotta a könyvet finom ujjaival, és lapozott egyet. Egy oldalt nézett, amelyen családi bejegyzések voltak, fakó tintával, számos különböző kéz által írva.

– Ezeket én írtam – suttogta. – Ezeket itt. – Rámutatott néhány sorra.

A szívem a torkomban dobogott, ahogy megkerültem az asztalt, hogy átnézzek a válla fölött. Kezemet a vállára tettem, hogy valahogy összekapcsoljam őt a jelennel.

Alig tudtam elolvasni az írást.

William Thomas Compton, írta az anyja, vagy talán az apja. Született 1840. április 9-én. Egy másik kéz írásával: meghalt 1868. november 25-én.

– Van születésnapod – ezt mondtam ki a sok ostobaság közül, amit mondani lehetett. Sosem gondoltam úgy Billre, mint olyasvalakire, akinek van születésnapja.

– Én voltam a második fiú – mondta Bill. – Az egyetlen, aki felnőtt.

Eszembe jutott, hogy Róbert, Bill bátyja meghalt tizenkét évesen, vagy valahogy így, és két másik baba még csecsemőkorában. Ezek a születések és elhalálozások mind fel voltak jegyezve itt, ezen az oldalon, Bill ujjai alatt.

– Sarah, a nővérem gyermektelenül halt meg. – Erre is emlékeztem. – A férje a háborúban halt meg fiatalon. Minden fiatalember a háborúban halt meg. De én túléltem, hogy aztán később haljak meg. Ez a halálom dátuma, legalábbis a családomnak. Ez Sarah kézírása.

Összeszorítottam a számat, nehogy hangot adjak ki. Volt valami Bill hangjában, és abban, ahogy hozzáért a Bibliához, ami szinte elviselhetetlen volt. Éreztem, ahogy a szemem megtelik könnyel.

– Itt a feleségem neve – mondta Bill, a hangja egyre halkult és halkult.

Megint előrehajoltam, hogy elolvassam, Caroline Isá-belle Holliday. Egy pillanatra megbillent a szoba, de aztán rájöttem, hogy az nem lehet.

– És voltak gyermekeink – mondta Bill. – Három gyermekünk volt.

Az ő nevük is ott volt. Thomas Charles Compton, szül. 1859. Abban az időben egy nő rögtön azután esett teherbe, hogy házasságot kötött.

Én sosem szülök majd gyereket Billnek.

Sarah Isabelle Compton, szül. 1861. Nevét a nagynénje (Bill nővére) és az anyja után kapta. Nagyjából akkor született, amikor Bill elment a háborúba. Lee Davis Compton, szül. 1866. A hazatérés gyermeke. Meghalt 1867-ben, írta be egy másik kéz.

– A csecsemők akkoriban úgy hullottak, mint a legyek – suttogta Bill. – Annyira szegények voltunk a háború után, és nem

volt gyógyszer.

Már azon voltam, hogy bús sírhatnékomat kiviszem a konyhából, de aztán rájöttem, hogyha Bill kibírta, akkor nekem is illene.

– A másik két gyerek? – kérdeztem.

– Ők életben maradtak – felelte Bill, és kissé enyhült a feszültség az arcán. – Aztán persze én eltávoztam. Tom csak kilenc volt, amikor meghaltam, Sarah pedig hét. Lenszőke volt, akár az anyja. – Bill kissé elmosolyodott, úgy, ahogy még sosem láttam mosolyogni. Egészen emberinek tűnt. Olyan volt, mintha egy másik embert látnék itt a konyhámban ülni, nem ugyanazt, akivel olyan odaadóan szeretkeztem nem egészen egy órája. Kihúztam egy papír zsebkendőt a kenyértartón lévő dobozból,

és az arcomhoz nyomtam. Bill is sírt, és neki is adtam egyet. Meglepetten nézett rá, mintha valami mást várt volna, talán egy monogramos pamut zsebkendőt, ő is felitatta az arcát. A zsebkendő rózsaszín lett.

– Soha nem néztem utána, mi lett velük – mondta elmélázva. – Teljesen elvágtam magam tőlük. Természetesen nem tértem vissza, amíg bármi esély is volt arra, hogy bármelyiküket életben találom. Az túl kegyetlen lett volna. – Tovább olvasta az oldalt.

– Az utódom, Jessie Compton, akitől a házamat kaptam, ő volt az utolsó egyenes ági leszármazottam – mondta Bill. – Anyám ága szintén megritkult, az utolsó Loudermilkek már csak távoli rokonaim. De Jessie a fiamtól, Tómtól származott, és úgy tűnik, a lányom, Sarah férjhez ment 1881-ben. Született egy gyermeke itt… Sarahnak volt gyermeke! Négy gyermeke volt! De az egyik halva született.

Nem is tudtam Billre nézni. Inkább kibámultam az ablakon. Elkezdett esni. A nagyanyám imádta a bádogtetőt, úgyhogy

amikor le kellett cserélni, újra bádogot szereztünk, és rendesen az eső dobolása volt a legmegnyugtatóbb hang, amit ismertem. De ma este nem.

– Nézd, Sookie – bökött oda Bill. – Nézd! Az én Sarah-m lánya, Caroline a nagyanyja után, hozzáment az egyik unokatestvéréhez, Matthew Phillips Holliday-hez. És az ő második gyermeke volt Caroline Holliday. – Bill arca sugárzott.

– Tehát Mrs. Bellefleur az ükunokád.

– Igen – mondta hitetlenkedve.

– Akkor Andy – folytattam, mielőtt átgondoltam volna – a te, öö, ükükunokád. És Portia…

– Igen – mondta, kevésbé boldogan.

Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, úgyhogy ez egyszer nem szóltam egy szót sem. Egy percre rá az az érzés fogott el, hogy jobb, ha felszívódom, úgyhogy megpróbáltam kisurranni Bill mellett a kis konyhából.

– Mire van szükségük? – kérdezte, elkapva a csuklómat.

Jól van.

– Pénzre – vágtam rá. – A személyiségzavaraikon nem segíthetsz, de pénzszűkében vannak, a lehető legrosz-szabb módon. Az öreg Mrs. Bellefleur nem válik meg attól a háztól, márpedig a ház eleszi minden fillérjüket.

– Büszke nő?

– Szerintem ez a telefonüzenetből is világos. Ha nem tudnám, hogy a második neve Holliday, akkor arra tippeltem volna, hogy „Büszke”. – Billt fürkésztem. – Gondolom, ez vele született.

Valahogy most, hogy Bill tudta, hogy tehet valamit az utódaiért, úgy tűnt, sokkal jobban érzi magát. Tudtam, hogy most pár napig elmerül majd az emlékeiben, és ezt nem is sajnáltam tőle. De ha úgy döntött, hogy állandóan foglalkozni fog Portiával és Andyvel, az gondot jelenthet.

– Korábban nem szeretted a Bellefleur nevet – mondtam, és én is meglepődtem magamon. – Miért?

– Emlékszel, amikor beszéltem nagyanyád klubja, a Dicső Holtak Leszármazottai előtt?

– Persze.

– És elmondtam egy történetet, a sebesült katona történetét, aki a mezőn segítségért kiabál? És hogy a barátom, Tolliver Humphries megpróbálta megmenteni? Bólintottam.

– Tolliver belehalt abba a próbálkozásba – mondta Bill tompán. – És a sebesült katona a halála után is tovább kiabált segítségért. Sikerült elhoznunk onnét akkor éjjel. Jebediah Bellefleur volt a neve. Tizenhét éves volt.

– Szent isten. Szóval a mai napig csak ennyit tudtál a Bellefleurökről.

Bill bólintott.

Gondolkoztam, hogy valami fontosat mondjak. Valamit a kozmikus összefüggésekről. Valamit az önzetlen jó cselekedetekről. Arról, hogy egyszer hopp, másszor kopp.

Megint megpróbáltam kimenni. De Bill elkapta a karomat, magához húzott.

– Köszönöm, Sookie.

Erre számítottam a legkevésbé. – Mit?

– Rávettél, hogy jót tegyek anélkül, hogy tudtam volna, mi lesz érte a jutalmam végül.

– Bill, én nem tudlak téged rávenni semmire.

– Elérted, hogy úgy gondolkozzam, mint egy ember, mintha még mindig élnék.

– A jó, amit teszel, benned van, nem bennem.

– Vámpír vagyok, Sookie. Sokkal tovább voltam vámpír, mint ember. Sokszor kiborítottalak. Az igazat megvallva, néha nem értem, miért teszed, amit teszel, mert már olyan régen volt, hogy ember voltam. Nem mindig kellemes emlékezni ar-

ra, hogy milyen volt embernek

lenni. Néha nem akarom, hogy emlékeztessenek rá. Ez már a mély víz volt számomra.

– Nem tudom, hogy jó vagyok-e vagy rossz, de nem tudom, hogyan lehetnék más – mondtam. – Ha te nem lennél, nyomorult lennék.

– Ha bármi történne velem – mondta Bill –, menj Erichez.

– Ezt már korábban is mondtad – feleltem. – Ha bármi történik veled, nem kell senkihez sem mennem. A magam ura vagyok. Majd én eldöntöm, hogy mit akarok. Te pedig arra ügyelj, hogy ne történjen veled semmi.

– Az eljövendő években lesz még bajunk a Testvériséggel – mondta Bill. – Olyan lépéseket kell tennünk, amelyek ellenszenvesek lehetnek neked mint embernek. És a munkád veszélyekkel jár. – Nem a pincérkedésre célzott.

– Ezzel majd akkor foglalkozunk, ha eljön az ideje. – Bill ölében ülni igazi élvezetet jelentett, főleg mivel még mindig meztelen volt. Az életem nem volt egy merő élvezet, mielőtt megismertem Billt. Most pedig minden nap rejtegetett valami ilyesmit, ha nem többet.

A gyéren megvilágított konyhában, ahogy a kávé (a maga módján) olyan csodásan illatozott, mint a csokoládétorta, és ahogy az eső dobolt a tetőn, gyönyörű pillanatot éltem át a vámpírommal, olyat, amire azt mondhatjuk, hogy meleg, emberi pillanat.

De talán nem kéne azt mondanom rá, töprengtem, Bill arcához dörgölve arcomat. Ezen az estén Bill egészen emberinek tűnt. Én pedig… nos, én észrevettem, miközben tiszta lepedőnkön szeretkeztünk, hogy a sötétben Bill bőre sugárzott a maga gyönyörű, nem e világi módján.

És az enyém is.

Köszönöm a texasi San Antonio Remember the Alibi könyvesboltjában dolgozó Patsy Ashernek; a dallasi Chloe Greennek; és a segítőkész cyberbarátaimnak, akikkel a DorothyL-n találkoztam, és akik minden kérdésemre azonnal és lelkesen válaszoltak. Nekem van a világon a legjobb munkám.